

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN. TERTIUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐστίας ἐμῆς· ἰ
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος,
καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέφνηας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ἢ ἀδῆς χωρὶς ὤκισται θεῶν.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te
lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτωςί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ σταλή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέχσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

ΜΕΝ. ὦ Φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς αἰδαο, Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμετρως ἐρράψωδεις πρὸς ἄνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iam-bis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consularem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2 καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψήφισματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦς.

ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Παθαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, ufuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἔρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἄλλα σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γαθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἠδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴθ' ἔξῃς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μῆδεν τῶν ἀξίων θείας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

M.n. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν
 θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γας, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τῶναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μῆτε μοιχεύειν, μῆτε στα-
 σιάζειν, μῆτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμ-
 φιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὐτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τῶναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ
 λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρου, ἔδοξε μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι
μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήειν αὐ-
τοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
ρισκόν ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα
ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
καὶ μόνον ταῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τούτο γὰρ εἶναι τὸ
εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
χθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγμάζειν, ρυπῶντα, καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορού-
μενον, συνεχὲς ἐπιρραψιδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ
Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό) Παροιμία· πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.
15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
maxime inveniebam, re considerata, incitiae dubitationis-
que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
fari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cun-
ctis offensum & convicia ingerentem, dum continuo incul-
cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
& in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν
ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι
περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ
θερμόν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρόν, ἀν-
τιλέγειν ἔχει, καὶ ταῦτα, εἰδὼτα σαφῶς, ὡς οὐκ αἶ
ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρόν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
συνῆπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπι-
νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν. Ἐτι δὲ πολλῶν τούτο
ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον
ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν ...) Πλά-
των. G.

4 Καὶ ἀγομῆνους) Δημόκριτος.
G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilef-
que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
& calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inveniebam
observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς ἄλλους καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑαίων ἀπρίξ ἔχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρητημένους.

- 6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέλαινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων, ἀνοήτος τε εἰμι, καὶ τάλῃβες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπ' ὧδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην

vitae rationem instituire. Eos itaque, qui contemnere prae-
cipiunt opes, animadvertēbam illum in modum iis adhae-
rere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta
mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
fufcipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
at privatim huic foli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
cumvager. Iam mihi infomnem aliquando noctem horum
causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινὶ τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεοπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σέμνον καθειμένῳ· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. διηβείς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἑώθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεοπεσίῳ) Θεῖον, θαυμαστῶ, πρῶτον. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exfiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπωδὴν
τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν,
οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία
μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εἰνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδαιτήσεως, περὶ μέσας
νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περηγνίσει δαδὶ, καὶ σκίλλῃ,
καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπο-
τονθούσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
τιν' ἔδω στολὴν, τὰ πολλὰ εἰκυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηταί

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι
τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
ἐμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθούσας) Ἐυπόππας
λαλήσας, ψιθυρίσας, ἥρμα γογ-
γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis, circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterisitque, & circumtulit reda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, perfimilem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τῶν ὀνείρων, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνήμην τὴν αἰτίαν αὐτοῦ τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδον κατήλυθον, ἡγέτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαβείν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ὅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῶ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῶν τῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsim, & quaecunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi ingredimur tristes, largaeque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δάδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαία τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγών, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδείσειεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investi sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escenſum eſt, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves maſtavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, daemones ſimul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam, admixtis etiam barbaris quibuſdam ignotiſque nominibus, & multarum ſyllabarum. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentiſque carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὐν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβάσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκό- I X
τῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ Ἀσφοδέλῳ κατὰφυγον. ἐνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφοδέλῳ) Ἀσφύδελος τὸ φύεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτὸν· ἀσφύδελος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφodelὸν λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo confutum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρῆσθ' αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κολακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶν πάντα κυκλώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὄχτροι, καὶ προγᾶστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπιπέεμενος. ἐφ' ἐστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ἀπηνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τριζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulescentes, sy-cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre proieccto, podagra capiti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

MEN. Οἷόςθ' αὖ που ταυτασί τας πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοῖνον, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιάπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμα- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνέσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσταττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο
Θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ Θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δέ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Uti que.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui fumus, accu-
fant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὀρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίῶν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐΦύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφύρους τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὤτετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
 13 μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπεμπαζόμενοι) Ἀριθμού-
 μνοι, σκιπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗ-
 τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὀρμάμενος,

adstabant, quasi fomnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum eius expectantes, impulsi exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si petitus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum in-simulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή- 14
ριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἤν' ἀκούσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἑναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δουλο-
πρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἷε βα-

δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρὴν Διονυσία τῇ προσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὐξάν αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακείων πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι· Στρέβλαι τὸ βασιανιστέριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτα. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum perversimus: ibi enimvero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratorem: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertebant: quod si forte respicerent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύ-
 μενοι πάλιν ἐκαλάζοντο. καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυ-
 θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν·
 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἐκεῖτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
 θόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
 Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιβέους τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ Φῦλα διατρωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
 εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς Φησὶν Ὀμηρος, ἀμνηνούς· τοὺς
 δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηχότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
 πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκῆς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
 διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
 μναμένων· πλὴν μόγισ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδο-
 το) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ

δαμοῦ δὲ τοῦτο προνήγκας διέχετο
 ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
 contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
 malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
 sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
 terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
 spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
 nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
 heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
 pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
 mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
 centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
 insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
 plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκωμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί,
καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν Φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειρένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς τινα διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἑδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἢ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπέουσιν σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἢ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τῆράν τε ἐπι-
3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμμέναν. G.

permultum tempus contemplati eos noscītabamus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco scelētis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
figno discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος
 διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοῦς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνώ-
 μουσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri servilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permittit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando reperit ornatum instans

χη, ἄχθονται γέ, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνί-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρέχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρεΰς, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενεικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβα-
ται καμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξειρ-
γασμένα, τοῦ πρὸς μῦθον ὕψος τὸν
χράμενον ἄγειν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumserant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θιογεΐτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

- 17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐβασίωσεν τὸν Μανσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελαῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτου ἄχθους ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρὰ κρυμμένῳ, σκοτεινῳ, μικρῳ, ἀφ' ἡγυῖ, παρὰ κρυμμένῳ, λάθρα γινόμενον. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακός) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστῃσι Ἕλληνας ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀνομασθῆναι ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀποικοιμένοις, τῷ τάφῳ παρ' αὐτοῖς παραδίδασιν. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeiū mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si confexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Acacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem

ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλὰ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κῶρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδους μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἡτοιχαριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνύτεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἰσας ἐπὶ τῇ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνίστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγιγῇ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impatas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememrantes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προβέμενος, πάμπολλυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκθήθην μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βου-
λῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώμα-
τα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arroganciae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμθεύσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγῃσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ἄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πεινήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθαινεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυστιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτως
 21 γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἐνέκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτόν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἀριστὸν βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὥχρον, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπίλκσεν, ἐφύβησεν. V.

ὅτι Περσεφὼν χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῳ Τειρεσία μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

13 Ἐνέκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶ

ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transfegerint bis centum & quinquaginta mille annos., asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephisimate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis senectus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Οησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ
 τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς·
 ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ
 Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ,
 καὶ μὴ περιῖδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ.
 ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
 σας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ αὖς Φησὶν, Ὅ τῶν ιδιω-
 τῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης
 παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς
 ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλ-
 λογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγήσάμενος, τοῦτα
 μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,
 παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μὴδὲν ἐσπου-
 δακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὦρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
 Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὅψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
 η, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi diffi-
 dent: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim
 a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater:
 quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior
 oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longe-
 que ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idio-
 tarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu,
 posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia re-
 rum inspicendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec
 talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo vena-
 bere; ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praeter-
 curras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio con-
 festeris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo constitum
 pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mi-
 throbarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
 δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
 περ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
 τίας ταύτην οὖν ἀνίθι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
 Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
 τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
 ἐλέθριε, πῶς βλέπαι τῷ δακτύλῳ
 εὐδείκνυς; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίσσεται δὲ, οἶμαι, τῇ παι-
 διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά
 τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
 μαγτεῖαν χρησμεύουσιν. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
 mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
 ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
 reliquis caliginosiores, ostendensque manu procul obscu-
 rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
 men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
 dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
 Egō vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
 culter admodum per angustum ostium erepisssem, nescio
 quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελαῖς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορβμεῖον ἀπολι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ
ειωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς θεὸν ἐντετυχηκέναι σοί·

II Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

S I V E C O N T E M P L A N T E S.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Theffalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihique
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστώων, καὶ δεί-
ξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχαλή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γὰρ τι
διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ἃ δὲ οὐχ ὕ-
μῳς τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον
ἐάσῃ εἶναι, παραδούς τῷ ζῳζῶ· ἥ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον
πρώην ἐποίησε, ρίψῃ καὶ με τεταγῶς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ
θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι
καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ζύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν.
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε
μεμνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ρέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγῶς) Ὁ διατείνας καὶ
τινάξας καὶ ρίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω.
τὸ τείνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάζω.
ὁ παρακείμενος τέταγα· ὁ δεύτερος

ἀρίστος ἐταγον, καὶ ἡ μεταχῆ, ὁ τα-
γών, καὶ κατὰ ἀναούπλασιασμένον
τεταγών. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κώπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρίττειν,
ἥτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non fane vacat, Portitor : etenim propere cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero ,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut , quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine , ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum fodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiæ
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἑκταβείς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλβοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΦῆς, οὐ-
θέν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν
ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἕς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἰδὼν τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεται μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὀμους) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίσει. V.

5 Περιήγησαι) Δεπταμερῶς εἰ-
πί. V.

7 Σφάλλονται) Ἀποτυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κόνδυλος δ
ἐν τῇ συνηθείᾳ γρόνθος. V.

fris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
folus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὃ πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελεύωνς Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἰδοῖς· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te fane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispendendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μισ εἰδώλοισ ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ
Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῇ, ἄπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὕμᾱς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρῇ; τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὕμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σύ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδού-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῳς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
καῖξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τῆδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Ποῦς λέ-
γεται τὸ σχοιρίον τὸ κατέχον κάτω
θεν τὸ ἰστίον. V.

ibid. Τῷ πνέοντι) Τῷ πνεύματι. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-

Lucian. Vol. III.

C

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν συγκαμῆν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δέ.

XAP. Πρόσταττε ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ERM. Ὀμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάβρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιβῆναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλω γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτισάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 XAP. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δι' ὄντες ἀναθίσσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extolle-re levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἡ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀ-
γενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα,
θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν
τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ιδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκι-
στα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν
αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως
συντιθεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια
εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πόλον
αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ
ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς δια-
δεξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
σειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡκιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse
puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabi-
lem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon,
minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Ho-
merus binorum versuum opera statim nobis aditum in coe-
los confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem
miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas sci-
licet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos
simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Her-
cule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis,
eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse sub-
ditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetæ-
que sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων· ἢ τίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώρεια τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνα· καὶ κείθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς μετακινήτῃ ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἢ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρρίψαντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poetice rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint fatis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra fumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Porritor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ERM. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετα-
τίθει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ,
ἐπάνεμι αὐθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

XAP. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μι-
κράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ERM. Εἷγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ
ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι·
ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλι-
σθηροῦ πατεῖν· εὖ γε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπεῖπερ
δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν
ἐπιλαβόμενοι καβεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ
περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V.
ibid. Συντριβέντες τῶν κρανίων)
'Αττικὴ ἢ σύνταξις· τὸ δὲ κοινόν,
συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς
πίσιν ἢ ὀράσιν αἰτιατικῇ συντάσ-
σεται, Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτρι-
φα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδο-
θῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ,
ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου,
οὕτως κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν
κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam ex-
periamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec
omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En
iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque
huc subi.

Char. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam
istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: ete-
nim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum
esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in
lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque ver-
ticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in
orbem circumspiciens, contuere omnia.

- 6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζοντας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὅρη μετεκίνησαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβές ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τίνος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. εἰκα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκούομι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπαυθὴν λαβὼν· καί περ ἴδαν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

XAP. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἔπην,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

XAP. Τί ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed planè cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γέ· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀπεκρίνου ἑρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἑρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναυτῆς αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρᾳς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διεπύρθημεν αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραΐψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίῳν ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ὥδην τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν θά-

14 Τορύνῃν) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμνὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὠρόθην. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra : caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non verfarum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tuncprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

XAP. Εἰπὲ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἡὺς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὦμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνησμένα ἀρνομένους. V.

11 Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τίπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου. ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα. Φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθεῖναι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἥς

ὑποσάθρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος, ὑποβάντα τὸ πεποιηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλιν πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίραιοι ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τῷ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλλαξεν, ὡς βαδίζον παρ' ἄλιν τινὰ παρατύχοι κερμᾶ μεγάλῃ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχεθέντα τῇ συμπτώσει τῶν μεριῶν ἀφύκτω πάγῃ θηρίαν ὑπάρξαι θοίνην. V.

tanta tempeffas subito caligoque ingruit, ut parum abefset, quin navim nobis everteret. Tum ille naufœa correptus evomuit rhapsodiæ pleraſque cum ipſa Scylla, Charibdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conſervare.

Char. At dic mihi, quaefo, quis hicce craſſiſſimus eſt vir, fortis magnuſque, qui eminet ſupér alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plauſus ipſi dant Graeci, quod taurum ſublatus ferat per ſtadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν
ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποταν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς
τοῦ Θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει;
κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφά-
νων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ, θαυ-
μαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα
ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος Θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
έξοντα, ὅπότε ἂν πλὴν μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ'
ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλληνας, ὡς εἴκειν
ἀπὸ γούνης τοσούτης.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosterнат: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse.

Merc. Quí fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὃ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίας ἔοικεν, ὡς καβελῶν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τείχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθημένον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῶ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαι. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subactō, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensī confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι· εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, ταὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

XAP. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ERM. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

XAP. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπαχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεί.

ERM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 (Ἀοίδιμον) Ὑμνητόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis; sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumibit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιιορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πᾶν σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματα.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷ αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἄνοισιν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli foffores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabunt-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ᾧ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον θεή-
σει αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Itá per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in cœ-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ.

ΚΡΟΙΣ. Πᾶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνῃ μὴδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἀρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσίν τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἵγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνεται δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praeftet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignarus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δέσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεῖ ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσω, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ αἰλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιοὶ τὸ εὐρημα παραρξυτόνας. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προκρίσπεται. φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμείος ἐστὶ, καὶ Ἑρμείος ἐκδήλιψε τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἑρμῆος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum confecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγέγραπτο, Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κῦρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσας;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τῷ μυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμιούσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν.

ΧΑΡ. Ὡ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκείνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφυραῖν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita fane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγικος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκοποισθήσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωβοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ Βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημενε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσοῦν κομίζοντας.

4 Εὖγε παρωδεῖς) Καλῶς γε ἄλλον ἄδεις φθόν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. At enim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15 ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ᾧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστρον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμπτται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταιί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quandam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero quaedam quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inciticia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτῆσκειν ποιεῖ αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότ' ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πᾶσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας 16 ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὄρας καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

XAP. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ERM. Εἰκότως, ὃ πορθέμευ' εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὰ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσαι γε τούτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῇ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχρῃς ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspenfos omnes: is quidem fursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, eniamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicutaes potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὅττοταί, καὶ αἱ αἱ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνειράτος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστεραν, καὶ ἥττον ἠνιῶντο ἀπαθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ θόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἢ γυνῇ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τὸν ὄνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατα,

6 Χρῆσθαι) Χρῆσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotōe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usuros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabisve, indignantur se abduci, ut qui nondum exspectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enim vero non faciat iste, qui domum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπείτῃς γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἄν. σοι δο-
κῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν
μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρᾳ, τὸν τοῦ ἀβλη-
τοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ,
τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρᾳ, οὐδὲ οἶδεν ἅφ' οἴας
αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γάρ περὶ τῶν ὄρων δια-
φερομένους ὄρᾳς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγεύοντας τὰ
χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους
ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 XAP. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγῶ
ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν,
οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ERM. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἰδὼ τις αὐτῶν, οἵπερ
εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ
ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ
ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obitutum, num tibi videtur
laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod il-
lum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olym-
pico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it in-
fanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit.
Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item
eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-
ceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nun-
tiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogi-
to, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo
privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse feli-
cissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem
fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ καλακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἔῳ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰστοιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐβέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὥ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγέρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλεόν διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται·
εἴτα μέντοι καίκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφουσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent extinguī; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀπορράγῃναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἵκασας, ὦ Χάρων, ὃς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιῶσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεβες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίων ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriore, Charon, comparisonem instituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

Char. Eiusmodi cum ſint, Mercuri, vides, qualia deſignent, quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus, honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos compellans: Inepti, quid ſtudio iſtis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eorum, quae in terris maximi ſunt, ſempiternum eſt: nihil

τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἶχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότης. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ
ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν
αὐτὰ, οἷον περ' Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἑώρασε δέει τῆς
Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦ-
σαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῆς; ὅπερ γὰρ παρ'
ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται.
πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δε-
δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
censes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
forari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt,
quemadmodum Ulysses fecit sociis, metuens ne Sirenas au-
fscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiamsi
tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκεῖνοις γοῦν ἐμβοήσαιομεν;

ERM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατώμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

8 Ὡ γεννάδα) Ὡ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae noverrunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaue ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inficitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐπεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσιν τε ταυτὰ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾧδου πεπιστεύκασιν· οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἀπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῇ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάθ' ἄν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἢ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
τῷ Ποιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam!
inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therstidae parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax in
Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνᾶς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴδὲ νεωλκῆσαι, μὴδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἔχγος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περιβόλον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνᾶς, αἰσχύνομαι δεῖξάί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὃ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεθνήκασι) Τεθῆσι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornata, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, si scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους ὄρας, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβήντα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγῃς αὖ
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius supereft.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilioni sacra, latifque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semiaffimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλ-
λαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, κατὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀνα-
γεγράφη. ἀνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι
τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασι-
λεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος
δὲ, οὐδεὶς λόγος.

5 Ἀναγεγράφη) Φανερῶς γεγράφη V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descen-
derimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus,
ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu
ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi
mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non
vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud
enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad
me redundavit. At qualia sunt hominum infauistorum ne-
gotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charon-
tis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

Α ΜΕΝ γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰ-
 τυῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν,
 οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηΦής ἐστι, καὶ λελυπημένος,
 ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν
 δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν
 πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή κα-
 λεῖν, ἢ τουναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ-
 γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν,
 ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδῆες, καὶ κολακευόμενον ἡδε-
 σθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς
 ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν
 τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιοῦντων· τὸ
 γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίᾳ. Οὐκ
 ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λό-
 γον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου·
 ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα
 διαλεγόμενα πρὸς ἀλλήλα. V.

3 Προσόδοις) Πρίσδος τὸ κέρ-
 δος, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ
 ὀλίγοι ὀδεύουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη)
 Αἰτωλίας ἡ βασιλευσεν Οἰνύς· οὗ-
 τος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἀρτεμιν
 ἐπιλάθεται· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπίλυσε
 κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

D E S A C R I F I C I I S.

Ι N sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in die-
 bus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt,
 quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demis-
 sus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum,
 quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante ali-
 quanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piósfne
 praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, &
 ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo
 divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιροῦσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθῆσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρις- 2 εὐδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πολλὰ ἀνείλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὥς τοσούτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπρὰ ἄπτειται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνείλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφούς ἔσβησε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ καὶ εἰστιάθη ἡμέρας ἑβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in animum illius descendit, quod sacrficialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc relictam, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, quam pingui, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in ipso Homeri poëfos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἑνέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρβένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέ-
 3 πλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦ-
 τα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆγε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

ᾠ6 Ταύρων ἑνέα.) Ὁ γὰρ Νίστ. πρ
 ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον
 ἑνέα βοῶν θυσίαν σφ' Ποσειδῶνι

ἔθυσε, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
 μπος εἶπεν ἑνὸς χις ἑνέα. V.
 II Ὄνια.) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Illo Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conficere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδενὶ τίθεται τὸν εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμίονοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Τακίνθου τὸν Οἶνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῶ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ αὐρανοῦ κατεπέμφθη εἰς

7. Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύ- ται. V.
στάθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ- 14 Καὶ ξοστρακισθεὶς) Ἐξορι-
σιχὸς στρατὸς. ναύσταθμος καλεῖ- σθείς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem earentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut fagittis correptis infessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam inveniustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐδήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν, οἳ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνωδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἶκος, αἰδοῦσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Numquid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, & multum hisce diviniore, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rheae, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suosque natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iupiter, furto subiicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κύνος· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικός δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χουσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃν δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἑρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἰρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἰ τις ἔστι νόμος κελεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφεῖ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, ὃς διεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγχε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus sit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in sua

- Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
- 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βάνυσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πτόδι· χῳλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶντες ἔτι Φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἑτεδνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαιστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι κατ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακα-
- 7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπηνέμιον) Ὑπνίμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aftyanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaſo monti tanquam cruci affixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔτελεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς οδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἤδη τούτων ἀφένενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἀνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἀνω, καὶ ἄτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένων, Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὰ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur persolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evehti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ·
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεία· ταῦτά πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἐνὶ καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἶμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὕβρισταί, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

folum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, ianitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (debet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affusum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent, nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ
 ἀπόρητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10
 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς
 θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέ-
 μοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ
 φυτὰ ἐπεφήμεσαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι
 κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν·
 ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθη-
 ναῖος τὴν Ἀθηναίαν μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ
 ὀνόματι καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν
 Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ
 γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
 γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς
 ἄρα τοσοῦτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
 τᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλε-
 λήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tem-
 pore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis
 Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & con-
 sequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sa-
 crarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves,
 & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gen-
 tes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus
 quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Athenienfis:
 (testatur enim ipso suo nomine Graeco illam coniunctio-
 nem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, &
 Venerem Paphius: rursus Cretenfes non natum modo apud
 se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum
 quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore
 falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & plūere, &
 reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mor-
 tuum, qui apud Cretenfes sepultus sit. Deinde templis ex-

οὐδὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄσκηται, μηδὲ ἀνέστωσι
 δῆθεν ὥσω, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. αἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενεήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκάπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὁμῶς δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶοντα ὄραν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ρέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἔτων θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπνήτην) Ὑπνὴν τὸ γενεῖον,
 ἀπὸ τοῦ ὑπνῆσαι, ὑποκλῖσθαι· καὶ
 ὑπνῆτης ἀνδρ., ἀχμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα)
 Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλ-
 μα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν
 Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ
 Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύ-
 σου καὶ ἐλέφαντος κατεσκευάσθη Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἄγων τὰ Ὀλύμ-
 πια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πεν-
 ταετίαν μόνον ἐπιδικεῖν τοὺς ἀνθρώ-
 πους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀ-
 λυμπίαν ἐνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε
 δὲ μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν
 Πισαίων ἐρημίαν. V.

13 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα,
 δι' ἃν προκαθάραντο οἱ θύειν μίλ-
 λοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis af-
 similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 faeorum desertis praesidere iussu, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βούν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνεμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τί κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταυτὶ ὁρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Θεοῖ, μὴ 13
 παρίεναι εἶσω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστι
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἐγκατα-
 ἑξαίρων, καὶ καρδιουλικῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεῖς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *imprutum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vaia lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, & ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκιδνάται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
δυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλαν
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρημένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
fistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum us-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
 μενοι τοὺς πολεμίους. εἶβ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτε
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἴγυ-
 πτίων εὐρίσκεται βούς ὢν, καὶ ἔχει
 τινὰ ἰδίᾳ σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐ-
 τηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλεὺς Μεγαρίων τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχει ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύραν, ἥς
 ἀποτυμθέσεως ἀναγκὴ ἦν ἀπολίσσασθαι
 τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quacunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque fer-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo maculatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ιδιωτῶν βροτῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ἐδυρουμένου.

bubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκευάζε 1
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἐξῆς παρα-
 γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρό-
 σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθὴν τύχην τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύττομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραντῖκα τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

V I T A R U M A U C T I O.

Iup. **T**u scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Τούτονι τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρ-
εχεσαντὸν ἀναβεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμε-
τρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξέστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Hæus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν αὐθὲν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλλήσι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκαν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προεπάρχειν διὰ τοῦ τὰς

μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν πεποιήκει τὸν Πυθαγόραν G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοιςιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, αὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ᾧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἔοντα μορφήν, καὶ ὁκῶς κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφήν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muscis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audivi.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ ταυτέοις δὲ, γνώ-
σεται τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἁρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔον-
τα εἴσεις.

ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττό-
μενον ἐς μορφὰς πλείους; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχῆϊον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγεν δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων
μέχρι καὶ τῶν κνωάλων· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυστοῦν δ' ἔλε-
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον

τῶν μαρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὑπνῷ ὀραμένων· ἔστι δὲ
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθέντα. V.

*sent habituque & forma casta moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.*

Emt. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.*

*Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ Φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γοῇ εἰσι· καὶ ἡ ἀπα-
θύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἔοντα, ὅψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι
μορίοισιν ἐμφορέα τὴν Φυὴν. ἐψήθέντι δὲ ἡν ἐπαφῆς τὴν
σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖ-
ζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ'
ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡρά-
κλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτὸς τις
εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πᾶσα
τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τούνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

ἰδ Θεὸς οὐ βροτὸς τις εἶναι φαί- ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιᾷ αὐτοῦ μηρῷ
νεται) Ἐλίγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfaris fabas?

Pyth. Non averfor: sed sacrae sunt, & mira earum na-
tura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes
fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura simi-
lem; costam vero si destituas, in aura certo numero noctium,
fanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensiu-
bus, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia dixisti, & ut sacris dignum est. Sed
exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum
illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Ita-
que omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus esse de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη Ἑλλάδα· καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοι-
τὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας
ἔλθε, καὶ περίβηι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν
πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς
ῶνῆσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα σὺ δέδιας μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἀρεῖον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος)
Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμίδα ἐφέρει, καὶ τοὺς
ἄμους παρῖχε γυμνοὺς ὀρεῖσθαι. V.

ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
ἐφόρου· τὸ δὲ ἦν χιτῶν παχύς καὶ
τραχύς, ἅτε ἀγναπτος, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων διδ
καὶ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειρίδωτος
δὲ ὦν τοὺς ἄμους παρῖχε γυμνοὺς
ὀρεῖσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐμνόν
δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

14 Προκαλίσσεται) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Lup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Lup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspenſe, exſerte humerum, veni,
circumſi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τούνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habitī, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & fane cani ei nomen est.

Emt. Cuius est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit..

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem; ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtueretur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀράς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντὴν ἀμπέχει; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυπιδεὺς ἐπίσταται τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuius es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alieno*] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, & medicus affectionum: in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειδόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρώαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρήμον, ἢ καὶ πύδον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μέγαλου βασιλέως. ἣν μαστιγοὶ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὅπισθογράφων) Προγγραμμένων, πεπονημένων. V. G. 14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασανίζῃ, δεισμή, μαστίξῃ. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: reliquaue domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege [*Perfurum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

αὐ. γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο. ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ πῶϊον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγῆσει, ἢ δὲ γλῶσσαι ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν 10
ἱταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ
φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὰ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον κινεῖ καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βιάδισμα,
τοιοῦτω προσώπῳ πρέπαν. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πᾶν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης
ἀπέσται. καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπάτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκαινώθητος εἶναι θελε, μὴ

7 Ἰταμὸν) Ἀναίδῃ καὶ ἀναίσχυν-
τον. V. παρὰ τὸ ἰσθῆαι καὶ ὀρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχίς) Ξῖνον τοῦ κατὰ
πάντων ἥχου. V. G.

14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere:

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te coniicient, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraide penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ᾧ οὖν δὲ πάντων, ἀ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἵρου τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολυπόδα ὤμων, ἢ σηπτιαν φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδόν. καὶ ιδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάβης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emit. Απαγε, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emit. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρος ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὐτοσὶ τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβὼν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος εὖτος ἡδὺς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρᾷς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον

10 (Ἀβρότατον) Τρυφάρτατον, ἀπαλώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceffat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

αὐτῷ καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύραν ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσθεσθιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιοῦς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχοῦθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσιῶν τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακυντίων. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλκίγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemner omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitiis illis & pecuniiosis: equidem hilarem adeo vitam emere non possum.

ΕΡΜ. Ἀπραγὸς ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσθησον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τῷ δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόφεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ·
τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔσικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοσπάρ᾽ ἅπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδέν τιθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ, καὶ ἀπειρίῃ.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφεάς καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τawτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη·
 μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβό-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V.

κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G.

10 Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πᾶς·
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοι
 καὶ Ἐφεσος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ

Ἡράκλειτος. V.

ibid. Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
 λῶν βοτανῶν συγχειμένων φαρμα-
 κείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ
 κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν,
τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν,
οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχό-
μενος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰ-
νιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον;

καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

10 Ἡβηδὸν) Ἀχμαστικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis.

Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos,
emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul ab-
est: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III,

G

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδῶς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδεύοιτος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγούμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτον ἱμά-
 τιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἔξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακεῖμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλόαρον, πιθανολόγον, ἢ ἄφορον τῶν λόγων, ἀπα-
 στῆνα. V.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 ctarim, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ δημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυνὸς, ἢ χυνὸς, ἢ πλατάτου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου.

Οἷς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χύν· Θεοὺς δὲ εἰσὶ γυν-
κρατίνες Χείρμαι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ
Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. Atego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰ πὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν; ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμῶς. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίον Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεία] Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia.

Emi. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emi. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emi. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emi. Quod pretium?

Merc. Duae minae,

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δέῃνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠκῆσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶι κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δέῃνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δέῃνα εἰδῶσιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελᾶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγχρίπτειν τὴ βουλομένων τῇ ἀριστείᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκέα) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβάλλεται διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, ἀντιτιτόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσπένει. G.

5 Παλάθας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δὲ ἔστι σφαῖρα ἀποσχῆς σύκων συμπιπτιμένη. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτιπείᾳ σοφισμάτων σημαίνοντες παροργίζοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρεκε Χρύσιππος, διὰ τοῦτο τὸν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficubus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro mafas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur sane multi eum exspectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τὰλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μαγειρος μόνος; καὶ νῦν Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνητήν ἐμὲ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἔστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπροσθεν ἀπαπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἴ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ἐποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φθονήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς Φθόνος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφάνους λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, ὃ κατάρτε, πάντα γελοῖας ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρίφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τῷς παιγνιάδεσι παραβάλλον. Τῶν διολεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀπ' αὐτοῦ λόγου γίνεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίῳ διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενοι μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενοι δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐθειλακριβεῖς ὄντες, καὶ ἐκνίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγορηματικὴν γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τινος ἐνδεῶ, οἷον Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μίλει, ταῦτα οὖν ἀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πᾶσιν τὸ ὄνομα ἐλθὼν, καὶ αὐτοτελεῖς ἐστίν, αὐτοὶ

Chryf. Nec mirum, qui non assuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne invid eas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso clauda pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινόας· τί δ' ἄλλο μάλιστα Φῆς 22
εἶδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποῖω,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰσίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὶ-
σχέεται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τάληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμα φασιν, ἢ παρακατη-
γύρημα, ὥσαντι παρακείμενον τῷ
συμβάματι ἢ κατηγορηματι· τὴν δὲ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπεὶ δὲ λείπει τὸ
τίνα, κατ' εὐθείαν εἰλέφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ μὴ ῥῆμα·
τὸ δὲ, Σωκράτης μίλει, ἔλαττον λέ-
γουσι ἢ κατηγορηματι, ὅτι τοῦ πλα-
γία πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῦς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίος μίλει. Οὕτω μὲν οὖν οὐ-
τως. Ὁ μίντοι Λουκιανὸς λόγον ἀν-
εῖρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπουδάσμα τῶν
σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφέ-
ραν. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem sollertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chrys. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chrys. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chrys. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάποκριτον ἐρωτᾶς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιάν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἥλεκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τούτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἥλεκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἥλεκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρестῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἥλεκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἥλεκτραν λέγεις; G. Τίνα τούτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώτος Ὀρέστου. V.

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum fit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem fermo-

τὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθαι τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθαι, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
ὡς τοῦτον ἀγνοεῖς, δηλὸς εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένου· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραλήσοντα τὴν ὥσιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adflare iubeam, teque interrogem, hunc cine nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego recte illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἣν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τούτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἡ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὅποιά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emt. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita fane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*]; foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ Φῶμεν, οὓς 24
 σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
 νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
 τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι
 περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
 περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
 ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
 διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
 δεῖξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
 tia nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est,
 solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [effusus, pro-
 digus] alius comprehensor, [tenax, avarus] ego quidem com-
 prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
 nem quidem comprehensorem esse, [frugalem & parcum] te
 vero, qui solus dives es, effusorem [liberalem & magnificum.]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
 demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
 vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapidine corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖ γε ἐποίησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ἀνηγομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὐς ὄρας.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ θριζόντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλόν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa melliora digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ἀνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἑκτοβὲν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξύτερκα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωιζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικός οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἐσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἄντην αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἐποιεσθαι τὸ καταβληθῆναι σοι. G. ibid. ὠνησάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὡς περ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de femine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paularim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc caeret?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πελὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὲ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγιστάτῳ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid tibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amussim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὧς, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρειν.

ΑΓΟ. Ὄνητέος εἴ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μναῖς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀδελον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.

3 Ναθὺς) ῥάθυμος, παρὰ τὸ να ὁ ἐστερημένος τοῦ δύναι, ἢ γοῦν τρέσσειν, καὶ τὸ δύναι, τὸ τρέχω. χεῖν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surtum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν εἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μναῖ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adsunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibiam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Desine contra niti, & sequere emtorem: vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφρόνοις ἰ
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βάλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
δοτράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ δια-
φύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσει. σὺ δὲ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχοῖν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατον) Ἀθην. G.
7 Πῆρῃ. . .) Παραδεί τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἐν γὰρ Β τῆς Ἰλιάδος,

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦ-
λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adice
glebas: insuper adice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum,
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει·
 ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφασμέν σε, ὦ μιανέ. εἴσῃ γοῦν αὐ-
 τήκα, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις
 αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπιναῶμεν θάνα-
 τον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ'
 ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ
 Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ-
 κεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀπο-
 τετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδοκλείς, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι
 μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα,
 ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρεῖσθαι μόρον, ἵνα
 αὐτὸν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου Φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστόν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia.
 Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris male-
 dixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim
 contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis
 omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique no-
 strum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi
 effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid vi-
 detur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere
 melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius
 aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam
 partem illius habens quisque discadat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem
 mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφελείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ οὐ καὶ τὸν Ὅμηρον ἂν λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε βραβυδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχεσθε ἄποινα.

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὅμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλας θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς αἰμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἵμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θεμίς κταεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuetum carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus optimis.

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat necari.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
λος δυστυχία.

4. ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦ-
ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε,
τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνῆκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνῆκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θά-
νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινι μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
τὸν ἐρώτα, ὧ κακίστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ
ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς
ἀνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα) Ἀνίχιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patrauerit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
qui fitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me com-
prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
losophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
quam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod
maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

σαντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅποσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσά' οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρή τήμερον¹ ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε Λαΐνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἢ ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν 2 Αἰδωνέα) Αἰδωνία ἢ Ὀρφέα. G.
παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περί. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impletro, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin scire adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κατηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογίῃ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς αἰεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίκατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' οὗτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingratiq̃ue, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum manipulis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apud instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυεῖδῃ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
 σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
 ἀπάδειν θάτερον θάτερου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 πονθῶς παρ' ἡμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
 γέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
 σαις ἀνταδεῖν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὥδην, ἢ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ἅντι
 τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἶ- 7
 ρηταί σοι ἐναντιώτατον γαῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
 χυλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
 κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
 ματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον
 ὑποδέμενος τὸν σκοπὸν, ἀπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
 παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πί- ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περὶ-
 σπιν αὐτὴ δὲ μερικὴ. τοῦτου χάριν νοσεῖ. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
 legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
 ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
 male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
 habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio,
 quo Thamyras quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
 sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
 contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
 artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
 fti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
 tuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
 riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
 bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
 tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὅρατε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἄλλα μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλάμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅτ τινα ἂν χειροτονήσῃτε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,
- 5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλως. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid fit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὕψέω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ρή-
τορά σε, καὶ δικανικὸν τινα εἶναι, καὶ πανούργον ἐν τοῖς
λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα
μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις
ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον δια-
τητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαι μὲν ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πε-
δίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν,
ὅππῃ ἀποχέαν καὶ ἄνεσιν. τότε
ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συγ-
γείνοι τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνά-
μεις, τὴν καταλλήλοτον ἵππος πε-
δίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταύτῃ τῇ
παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὅδωρ βατρά-
χῳ στίαρ γαλῆ, καὶ Λυδῶ πράγ-
ματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπα-
τήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo
nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebi-
tis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensio-
ne indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos ve-
ro in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos
incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu im-
pulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem
esse, & caufidicum, & versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus cor-
ruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te
ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus
iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδάσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσαῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἰκε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι αἰξιών.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογησεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα- τῇ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.
κουστέον κατακρίνεσθαι. V. 16 Καταλεύσαντες) Λιθοβολή-
14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν σάντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χεῖ-
ρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελί-
του πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικα-
στῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μηδὲ τοπαραπάν ὕδατος
μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες ὥστε ἀπίω-
μεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεῖσαι
γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν
Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἂν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς
ἐγγενομένη αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισὶ τριβώνια
περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθεμμένοις,

4 Ὑδατος μεταλαβὼν) ἴστίον ὅτι
οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπέχειν βουλό-
μενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν
ἐπαγομένων, ὕδατος ὕδατος ἐπλήρου,
καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρίχον
τῷ ὕδατι ἔκρουσαι, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς
ἀφίσσεως τοῦ χροινίσκου ἐκείλευον τὸν
ῥήτορα λέγουσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἐκρῇ. ἅτε δὴ οὗτοί ποτε τὸ μέτρον τοῦ
ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνέ-
τεμον καὶ ἄχοντες τὴν δημηγορίαν
ὄθιν παρομοία, μὴ λέγει ἐν τῷ ἑμῷ
ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδα-
τος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικασ-
ταὶ ποιοῦντο. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid di-
cemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudi-
ces, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Phi-
losofiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legi-
tima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo
post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveni-
at aliquis? nec enim, ubi habitat, novi, quamquam long-
go tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius con-
suetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam pal-
liolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐ-
 τοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
 οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδό-
 τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. οὐδέ ποτε
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπαρα-
 βυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα ἐώρων γυναιὸν τι
 οὐχ ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφeton δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς
 15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi,
 qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut
 aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodie-
 rum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel
 mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam
 delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse;
 idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium,
 qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu
 acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clan-
 culum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quan-
 dam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi appa-
 ruit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas
 videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum
 sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπε-
 φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα
 πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἑραστῶν ἐς τὸ
 κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ
 τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς
 πένητας τῶν ἑραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ
 καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περι-
 δέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν
 ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς
 κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς
 ῥίνης, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶ-
 λω ἀντὶ τῆς Ἥρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
 δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
 διζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτω) Παντελῶς κατα-
 πιφρονημένῳ. V.

8 Ἐγχείλεων) Κλοισίν. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem-
 admodum Ixion cum Iunonis fi-

mulacro seu nebula concubuerit,
 unde orti Centauri, dicti sic παρὰ
 τὸ τὴν αἵραν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
 ραμῆος κεραμείως γυνικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, affimilato illo cultus negle-
 ctu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruf-
 fae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
 amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & si quis quid
 daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope affideret,
 pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe
 vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
 aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
 recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
 naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exem-
 plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
 nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
 domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιῶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσεισιν ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προση- νῇ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρᾷ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βά- δισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀλη- θῆς Φιλοσοφία καὶ ἐν ταῦταις.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθεγ- ξομένη μόνον.

14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφαλαιὰ μου τῶν μαθημάτων; τί αὖτις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ἡμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῶν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἔχετε; ἡ

κεραμεικὸς καὶ συναιρέσει κεραμει-
κός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη
στοὰ ἢ παρ' Ἀθηναίους ἐκαλεῖτο
δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ
ζωγραφίας. V.

4 Προση) Πρᾶον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui
ab inferis cum ceteris Philoso-
phis adiit Lucianum, qui ulcisce-
rentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poe-
cile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam acce-
dit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae co-
gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu:
& tamen inter has quoque una tantum est vera quidem
Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, fatis se ipsa in-
dicabit. ■

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, &
Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita?
Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud in-
feros accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλῃν τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτiasάμην προσελθοῦσα· ἐφίμῃ δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνηθὴ τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ἐργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἀγχετε;

9'Εφίμῃ) Διονυσίοις γὰρ μένοις ἔτους ἐπιτελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινο-
ῖφιτο τὸ θεᾶτρῳ τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πάρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπάρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysius, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa exposulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnina sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione deterfum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέορακε. Φῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλή-
θη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτε-
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα.
καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μόνῃ τάληθες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρώην δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσ-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ἄβολῶν ἑκα-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

· 1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀταβιοῦντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contemptissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μαρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἶση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖ πάντας τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. 16

ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρας, τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πληρὲς γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. αὐτὴ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ Θέρραπεινιδία τούτῳ, εὐνοϊκατάτω μοι ὄντε.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐβέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μετ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenius perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δέιλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
εἶτα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ,
σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περιμένειν.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα, ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ ταῖς τυχεῦσι θηρίοις προσπα-
λεῖσθαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ
δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένους, ὥστε
ἀναγκαιὸς ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαιῶι δο-
κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρας, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δέδιατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρυσίππε, καὶ
Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
vero, Elenche, [Convictio] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
monstrationem etiam assumes.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
diciū videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
quid mentiat pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ
κολακικός ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπώμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ζικλέους.

ΦΙΛ. Πατρὶς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδί-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ἂν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε τὰ
φαίνόμενα Ἑλλάδι φανῇ γράφας,
ἰδοιμώσθην. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς
στοιᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐν Κιτιῷ τῆς Κύπρου ἔρμητο, καὶ
δὴ καὶ Κράτων καὶ Χρύσιππος ἄμ-
φω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος.
ἀμίλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Προ-
ταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδὲ που
ἐνίας διάκονται, ὅτι μὴ ἐκ μίσους
Ἑλλάνος ἰθαγενεῖς ὄντες εὕρισκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς
σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμηκότας
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducer.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius;
Veri F. Convincentiū N.*]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum enim adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὔσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἡ τέχνη 20 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμί, καὶ μισογόνος, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος
τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὅπόσοις ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλό-
καλος, καὶ Φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγ-
γένη. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit,
neque si voce fit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Ofor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quingenties mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβωκέναι.
 ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχρην. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε
 Φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τῶ τέχνη· μία γὰρ
 ἐστὼν, δύ' εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινεν σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ
 μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν,
 ἐπαίνεω δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἀγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἔχρην· ἐνταῦθά
 που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζομεν. ἡ Ἱέρεια,
 διάβες ἡμῖν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δέ, ἐν τοσούτῳ προσκυνή-
 σωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων
 σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιρκεύοντων ὀσημέ-
 ραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὀρέας, ἄτε

2 Οὐκ ἔχρην... καὶ τάδε φασί,
 καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἑναντίον εἶναι τῶν
 αὐτῶν ἐπιστήμη. V.

Τῶν ἑναντίων ἦτοι τῶν ἀντικει-
 μένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ
 γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος
 ... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστε-
 ρόν. καὶ ἀπὸ ... τοσούτων εἰδώς...
 ὑγιεινόν. ἀσάφως καὶ ἐπὶ γυνίσις

καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξή-
 σιας, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ
 τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φη-
 σι πρὸς τὸν Παῤῥησιάνην νῦν. δια-
 τινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ
 μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη.
 ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικει-
 μένων ἢ αὐτὴ γυνίσις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam;
 alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt,
 & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videan-
 tur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ra-
 tio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic
 alicubi in templo urbicae Palladis iudicemus. Disponi nobis,
 Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes
 homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

ὁ δὲ ἐπίσκοπος οὕσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὸ
δὲ ἦν που κρατούμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἔτοιμοι 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετέ τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ΑΝΑΒ. Τίς αὖν ὁ ἐπιτηδείοτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βες, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀβρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπέ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκαπῆς 15 Προηγوریαν) Τὸ πρότερον εἰ-
εἰκούσα, νῦν καιρός. G. πτεῖν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κακῆνόν που παράβυσον, ὥς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδρότερων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τίνος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δύ' ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκηρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrum currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefers tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudiciali. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε' ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουσούσης ἐν τοῖς Παρήρσιādου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δοῦναι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θάρρειτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ πάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀντὶ τοῦ κα-
τασκευάζει, ἐπεὶ περὶ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζω σου. προῖσταμαί σου. προπολε-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ πάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γάρ, ἥπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθίζουσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναϊά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διογένης, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς εἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἴνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἡ περ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μέτρον φιλοσοφούντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem, Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam; ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτων, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἀ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ρήτωρ
γάρ τις ὥς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκμήσεις, ὅποσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειδῶν
καταγελαῖν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὥς τὸ μηδὲν ὄντων
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεπείη-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
Φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ θᾶ, καὶ τὰ σπουδαίό-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν,
ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λέως, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum sumus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, &, tanquam nihili sumus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &,
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
κοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ
χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
ἄλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελάς
26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωῇ
διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
λην τούτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφείσεως, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν πα-
θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἐδρασε. καὶ τὸ
7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδραν. V.

irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysius, ubi permixtum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπέισας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὡς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβρίζομενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὡς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος τι τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετ-
κυνηγὸς ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβα- ιδόν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκι-
στὸν φύσει κεχρημένος γενναῖα καὶ μον ἀποφέρεισαι. V.
ἐλγυτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore aëtoque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaferit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίοις δὲ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσιν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

28 ANAB. Εὖ γε, ὦ Διόγετες, ὑπὲρ ἀπάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἐξαρκος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀπὸ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου Φλυαρίας οἱ δικάσται τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, καλεῖοντες τὸν ῥητορά λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτιμον τὸν λόγον. V.

stiruto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum rifu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Definite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 θῆσιν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινας ἀπεκή-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα παιῦν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ρη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίουν ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέ-
 κνυφα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

30

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praëconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, confictationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
 dam portum invehens, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας
 ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας,
 τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις
 μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς
 ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρῶν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δό-
 ξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ρά-
 διον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχή-
 ματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείρον-
 τας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάνκτου· καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς
 τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἄ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatæ legislatores,
 & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis
 praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas
 a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac
 dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pau-
 ci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest,
 gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari uni-
 cuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbaram di-
 co, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contra-
 dicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignita-
 temque professionis corrumpere: indignabar equidem, vi-
 debaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mol-
 lis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡραϊκὸν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπεῖῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεθῆλυσμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κυμῇ ὄνον
 μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὦ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elifurus,
 a quo ignominiosè adeo in feminam fractus effert. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidif-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἵκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεβνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξετάσις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
 33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 *Ἡ τουτοῦ τὸν ἐπώνυμον) Διόγινους τοῦ κυνικοῦ. V.

10 *Ἐρήμην) Ἐρήμη δίκην ὅταν ἀπατήσας ὁ διακόμενος ἐπὶ τὴν δί-

κην καταδίκασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμην ἀλᾶναι. V.

14 *Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhonestè se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti essis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effluentem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοῦνται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μῆδ' ἐκ
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικεείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοντο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύοιεν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικοῦντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιαὶς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσιας φησίν, ἐξορχίσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectantibus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνούντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπῶδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἀκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξεπλάγησαν.

12 Παρωθούμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendoris hosce despicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inbiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatorum quam fimi, libidinofiores afinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinaei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσιν φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων θεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δεῖ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρει; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας θεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, incitiae, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θῆαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.

ἢ πυρρίχην, σύντομος. V.

ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-

V.

μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-
 φυρᾷ χλατὶς.

13 Πυρρίχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abire; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios illos proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perfonatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

ἤ τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαβόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατερρήγνυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ
 ὑμῶν δέ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροισι
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον αἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκειόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proliceret eas in me-
 dium: tum vero fimii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis fimii, quod erant scilicet, facti, larvas con-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam definam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me infa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθραποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶπτον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιοτο, ἢ οὔτοι Φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἐστὶ.

38 ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ Φήρμωζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τούτο μὲν, ἐς τόνδε· τούτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραλλαγ-
μείων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦρας
μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρείας. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρείαν
ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐ-
φώρατοι ἀνδρείας ὑποκρίνεσθαι εἰς-
αγομένοιο. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt, & philosophari se prae-
dicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζουσας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ, τί φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δέ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφειν; τὰ γοῦν τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κενινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖται.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας; 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφειν) Γρ. ἀναγράφειν. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετοῦ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ, ὢ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, & quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλῃ πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰόν-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν.
δύο μναῖ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢ μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θεμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.
Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαι σύκαν. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.
Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μῖνας ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρεῖον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προβέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ κακείθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι.

Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἦρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἀνακὲς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακείον) Ἀνακείον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἀνακὲς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem affidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλ-
λειν γνῶρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ
γῶγες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρῶτους χρὴ τοὺς Πλατῶνι- 43
κοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρό-
τερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι
ἂν ἡμεῖς εἴμεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δό-
τε, καὶ τὰς παλάβας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν,
καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκα-
δημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς
ἀγνοομένων. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te
etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum
imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophan-
tibus sunt probabiliore.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipso nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Py-
thagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos
esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis
exspectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academi-
ci, quantum reliquis sumus contentiosiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεϊκοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἐγώ γε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφούντες εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίβομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, ἢ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅποσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοपुरιτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοपुरιτῶν) Αὐτοपुरίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεδὺς ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδίᾳ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμὲν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Definite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὃν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὥπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτί) Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀντι-
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν
ἐπιθέτες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθι-
ζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὑπὸ πῆν. οἱ κύβοι δὲ
δείγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκο-
λάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβῶνιον περισπᾶσας, ἀποκειράτῳ τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτῳ, ἢ ἐγκαυσάτῳ κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰτῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν οὔψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρμμένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πύγωνα.

PARR. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψι αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἑστέφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

PARR. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱέρειά μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμιᾶν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὥς
πάντ' ἔχῃς.

PARR. Οὐκοῦν, ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς ὁδὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 (Ὀρμιᾶν) Ὀρμιᾶ λεπτόν σχοι-
νίον, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλέκω. V.
10 (Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ πειραιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐ πει-

ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μέγιστον. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παῖδες ἔχον φασίν, καὶ ἔκον
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricarum ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνῶς. ὁσφράται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφράται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Efcam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysofryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναίωτατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχὺς ἥδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενης; οἶσθαι τοῦτον
ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνῆρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστί, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀτιμὸς· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εἰς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδῃ, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἄμορφος, ἀπρεπὴς, μυσαρὸς. V.

ptus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis fit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυστάτοι γε ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδοῦ· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἀγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί Φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν
5 ψῆττά τις) Ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες σπινδαλίον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
 τα τῶν πλατίων, ἐκ δύο δερμάτων γλασσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
 συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ- τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes : leves enim sunt, & minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonium se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταῦτον ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἢ πού σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς θεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπᾶσαιμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιάς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὖθις ἐπαιήλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

ἰχθῦς ὁρῶ) Ἡδὲ καὶ ἐπιφάνεια τοῦτο καὶ ἀφελές. Καὶ ἐστὶ δεικτικὸν ἢνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθεται.

8 Ἄλλ' ἠνιδὸς πολλούς που τοὺς

V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco colores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: fatis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἰδῶ τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδη, προσήκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἰ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

Ι' Ἐπιτέλει τ. ἄ.) Προσπακουστίον ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξης. τὸ παρέχε. ἔστι δὲ καὶ τὸ Ἀττικόν προσπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perface. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arro-
dunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Tra-
iectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius no-
mine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui
loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic,
Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat
nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti vi-
ros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos in-
terrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam
praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum-

λώδης ἐστὶ καὶ θεὸς μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλις, ὦ Παρρησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
 σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχεται ἀποσπάσας τὸ χουσίον,
 καὶ τὸ ἄγκιστρον εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δέῃσει.
 ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπῶμεν περιπατήσους. καιρὸς δὲ καὶ
 ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
 τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδη,
 κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγ-
 κατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
 βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
 τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέ-
 ναι δέῃσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
 τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν οὐδὲν διοίσει τοῦτο.
 πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
 τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
 παρ' Ἀθηναίους γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλέους φη-
 Λύκειον. ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κα' σὺν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
 multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
 antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
 [in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
 nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
 Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
 vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valere, viri optimi. Nos
 vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
 nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
 miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
 hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
 cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωβοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός ὠρῆται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρόπεται. κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρη-
ται ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαιῶν
καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλό-
χορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τι πρὶν
χρόνον οἰκισάντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ᾠφθησαν ἐξαντισταμένοι τῇ πόλει, καὶ
πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπάλαντο ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λα-
μνον καὶ Ἰμβρόν ᾤκησαν. Χρόνος δὲ
ὑστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχ-
θροῦς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις
ἄρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατὰ σχο-
τες εἰς Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἤρ-
πασαν παρ' ἑνὸς ἀρχτεύονται τῶ
Διῶ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνώκη-
σαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς
ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔτος
ἔχουσι τοὺς βασιλείας Τυράντους κα-
λεῖν, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν
Τυρρηνῶν. G.

2 ΕΙΕΝ) Ἀπὸ τοῦ, ταῦτα μὲν δὲ
οὕτως. ἐπίρρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ
γὰρ τοῖς ἡδὴ εἰρημέντοις ἐπιλεγό-
μενοι περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ

παρακλείσεως, ἀπὸ τοῦ, ἄγε δὲ,
ὡς ἐν ταῦθα. V.

ibid. Κλωβὸς) Τρεῖς λέγουσιν εἶ-
ναι τὰς μοίρας, Κλωβὸς, Λάχσειν,
Ἄτρεπον. ἐν ταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν
Χάρανα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν
Κλωβὸν προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ
τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγε-
ται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.
V.

5 Παρακίχρουσται) Εἴ τι εἶχεν
ἐσχισμένον ὑφάνθη. οὕτως γὰρ ση-
μαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν νεύταις τὸ
παρακίχρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδὸν τῇ
κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρόπεται) Ἐν τῷ τροπῶτῃ
ἐμβέβηται. τροπῶτῃ δὲ ἔστι λῶρος
εἰς οἱ τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν
εἰς τὸν ἄδην διακομίζεσθαι καὶ τῶν
ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa,
& ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina,
erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unuf-
quisque remus; neque quidquam in me morae est, quo mi-
nus sublata ancora solvamus. Sed moras nequit Mercurius,

κει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὄρᾳς
τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήφεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαθὸς
νεκροπομπός, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλη-
σται. καὶ ἦτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐΦήβων, ἢ κιθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει
πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι) Περὶ
ἰσπέραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερδάνα-
μιν. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφήβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 15 ἐτῶν νεοὶ ἄχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῆς
ὁ Ἑρμῆς ἑφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omiffiore esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπύζειν κοινού κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δεόν, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ ὕρανῳ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἀφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπτεται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βιάδῃ, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφόδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχέμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατεῖα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφύρομενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuiamus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Define indignari, Charon: prope enim est, ut vides;

αὐτὸς οὗτος ὡς ὀρᾷς, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μάλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ράβδῳ σοβᾶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
λῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν
τῇ χειρὶ ὀρᾷ ἔχοντα, δριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὀρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
ρέομενον, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα,
μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ERM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτοῖ τὸν ἀλιτή-
ριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως
ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σοβᾶν) Διῶκων. V.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λί-
γι Μιγαπένθην. V.

ibid. Γελῶντα) Μίκυλλον πίνκτα
φισὶ τὸν σχυτοτομόν. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λί-
γι· ἐξημμένον δὲ βροτάζοντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κοριοτοῦ πεπλη-
ρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνέχοντος
πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆν. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπά-
ναι τὴν ταῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
fertus virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter
hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
pensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
die deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
molitus est?

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὦν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἔσσεσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα' καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύνει) Κακὸς φωνῆς ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληρῶσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἀτροπος) Ἀτροπος ἔστι μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχαροῦσα τρέψουσα. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντίβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερής. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπὸ χνούμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἶκος, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφείεμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὼν ὤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλῃ σοι αἰ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνὰ ἡκέις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὴν αἴαν κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legeret est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) Solan.

4 Λογιζομένου αὐτοῦς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθῶν) Ἀγνοουμένης. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπε. V. *ibid.* Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑπὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίσταναι τοῖς καταχθονίοις ἐπισχεπτεῖν. V.

9 Ἄλλῃ σοι) Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεταί.)

13 Παραλελόγισται σε) Παρηρίθμισεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missionibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum exsecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi sollertia uti: satis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν. κα̐πειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Ὠῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταϊνάρῳ· παρὰ τοσαῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγεννημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενὴ τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεῖς) Νοήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφετηρίας. V.

6 Ἐν Ταϊνάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγορίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμείλιαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς πρὸς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξέρχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non fatis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογὰ τὰυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ αὖ καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ERM. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

XAR. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὁμΦακίας ἡμῖν νεκρούς ἤκεις ἄγων.

ERM. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τοῦτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάρτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἀγίας. V.

ibid. ὉμΦακίας) Ἀόρους, ἀνεψίτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τελευτηκότα νήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἴσθησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀχαρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γέροντων ἀναζητῆσαι τὸν βίαι οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Περφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν οὔτοι δεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδία τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλυσίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντά. V.
3 Τακεροὶ) Τακίντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψημένοι ἐν τῇ δέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit; ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adsunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθάνοντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναίκος Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθάνοντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἷδε οἱ τραυματαῖαι, οὓς ᾤρας. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γὰρ ἅμα γὰρ τεθνήασι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανός ἐστι τῆς Ἑκάτης δειπνῶ, ταῦτα παρατιθέναι εἰσθίσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀδ' δὲ
V. 16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς ὅτι ἐν τῷ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febris confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον Φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ὦα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαί σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἴασας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἄλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἣν μὴ πρότερόν γε ταυτοὶ τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ θεόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτίστιν ἀνελθε
τὸν ἄτρακτον ἰπ' ἐμὲ ἔκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.

8 Ἐφορόν) Ἐπόπτῃ. G.

coena Hecates devorara, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ᾧ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρὲν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ· ἀπολεῖται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνέψιος παραλήψεται.

ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελὴς) Εἰς Πρωτεσίλαον 11 Ἀραρὲν) Ἐδόξεν. V. (τί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσκάπτει. V. κριται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum incende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
focordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετ-
 τάρων, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδίκεις, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιατά-
 τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γεν-
 ναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
 παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκού-
 οντος εἶπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
 ἂν με ἁθῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου
 ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιώσεται) Ἐπιζήσεται. V. παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
 2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού- φανέν χρόνου, ἀπὸ τοῦ παρελθόν-
 τοις. V. (ἥτοι πρὸς τούτοις. C.) τος. V.
 10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀπὸ τοῦ 14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
 νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta;
 & paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
 tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
 micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
 accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
 rantis adhuc iugularis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi foli, nemine audiente, di-
 cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
 fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα
διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθή-
σω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἐκά-
τερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσε-
σθαι ἡμῖν ἐκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελες μένει τὸ τεῖχος,
καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε
μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ
πολλάκις ἐφθάντος ὥστε γενέσθαι
ἑβρίζου. C.)
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν

νεῶν. G.

12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.

14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.

ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes;
ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiciam, quos interfecto
Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talen-
torum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non
videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & nava-
le, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vive-
re adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, fruuet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero,

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μῆ-
μα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

- 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἑτοίμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπ' ἀνόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄντ-
ανδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μαρὲ, ὃν ἥχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν' νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Αὐτάνδρον) Ὅνομα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi ma-
ximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναικὰ σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαί-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ)
Οἶμαι, φίλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.
9 Ἐγκαταλογησεται) Συγκατα-
ριθμύσεται. V. (συναριθμύσει-
ται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι'
ἑνὸς τούτου πάσαι τὴν τῶν τυράντων
ἐμφαινίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως οὐ-
δεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες
αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξαπονομένοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines verò & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, eversee omnes ludibrium praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facere se laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ Φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες Φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆεν, ἐκεῖνο
θευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βαυλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γὰρ τι παμμέγε-
θες εἶναι.

*spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?*

Meg. At illi libantes in conviviis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστόν με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέιλῃν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔμβα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπεὶ τάχιστόν με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερβέτως καὶ παρηνθὺς γημιέων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπῆθον εὐθὺς τοῦτο εἰργασται, εἰπὶ, ἐπεὶ τάχιστόν με ἀποθανόντα εἶδε. ὥς καὶ ἄλλαχού, ἐπεὶ τάχιστόν μοι ἐξηγήετο, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὥς ἐπίπαν εἰσὶν ἐταιρικὰ, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούβιον, Ἐρώτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλεος γένους κατὰγορεύεται. ὃν ὁ χαρακτήρ ἀνωθεὶ ἐμμένει Ἀττικῶς· μεμίνεκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνιῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἔδει. αὐτοῦ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπράξιαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεισαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγὰν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὥς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὥς ἐν ταῦθα δς. G.

ibid. Ἐσπόδει) Ὑβριστικῶς ἡ φροδισιάζειν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπάγαγες. V.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commérito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δέ, πλατὺ χρεμ-
ψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν ἀπῆλθε· ἐπειπὼν, ὥχθε· ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην
μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐτὸς
ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόφου
προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλω χρίσασα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοί, κωκυύσα, καὶ τοῦνομα
ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθι, καιρὸς ἦδη
σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρης) Καὶ τῆς κε-
φαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν
ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύε-
λον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκαϊόμεν,
ἐμμαιόμεν. V.

8 Ὡν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο
δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνεσθαι, ἐν-
δεοὺς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ
πολλάκις εἰσθε γίνεσθαι, ὑπὸ μεί-
ζονων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος
υἱὸς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς.
ἀφορίσθαι δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ
οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετι-
λευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς
ἀξίαν ἐπιτιθεῖναι δίκας. V.

nique pituitam lato sreatu adductam in me cum exspuisset,
& in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero,
quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer homi-
nem, qui exfanguis iam & frigidus essem. Scelesta vero
puella, strepitu quorundam supervenientium animadver-
so, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans
& nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed inscende: tempus est, te iam ad
tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστῳ τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτριβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησον, ᾧ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ᾧ Ἑρμῆς; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαιή ἐκάν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπεταὶ δέχου τοῦτον σὺ πορβιμῆ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰστὸν δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, γῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους ἔχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἰς τὸ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθνη, τὸ ποδός. C.) 10 Καὶ τὸν δεῖνα ἔσως) Κἀν- φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius ne- cere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo red- ire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum in- tro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque ruto id fiat, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites de- cies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὕτως σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βᾶκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσεπαττάλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφ' ἐβείς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγαπητὴ) Ἀπὸ ἀρετῆ, λον ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ ἀνιστάμενα. V. ἐπιπόθητος. V. (ἡδέϊα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ᾧ βελτίστη Μοιρῶν οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐρείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσιῶν. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχβετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιοῦτοις ἡ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ραδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος) Ὁ Κύκλωφ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὑστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλος φησὶν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὑστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον) Ἐσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθείῶν μείζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοποιεῖς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ἕως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἀρκεῖ. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes manent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptatē solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα¹ μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός
 τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι συμβέβηκεν αὐ-
 τοὺς² ἀμέλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακω-
 κούσι³ καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην
 εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφον-
 ται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρω-
 θεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μά-
 ταιος ἐκεῖνος ἐποίει καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,
 15 καὶ ταῦτά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων
 ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν,
 οὐ σκεῦος, οὐ δοξάν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν.
 καὶ περὶ δὴ μόνον ἢ Ἄτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρί-
 ψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖς
 χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα,
 προστακεῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.
 V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάνυ ἐρῶν-
 τες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικι-

κα λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ
 ὀξέως βαδίζων. V. (ἐλαφρὸς. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον
 σκυτοτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devin-
 ciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tol-
 lunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc fe-
 rentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi
 retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e lon-
 ginquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qua-
 lia inceptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tenta-
 rit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nul-
 lum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
 res, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque
 statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum
 Atropi nutum laetus, abiecto scalpello & coriis, crepidam
 adhuc in manibus habens, exfilii statim, ut eram discalcea-

λαντήριαν ἀπονηψάμενος εἰπόμεν. μᾶλλον δὲ ἡγούμεν
 ἐς τὸ πρόσω ὄρων. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὄρῳ. τό, τε γὰρ ἰστοιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρους ὑποτελεῖν τὸ δὲ μέγιστον,
 μὴδὲ ριγοῦν τοῦ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα ἐς τοῦ μπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμᾶζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμωτάτῃ μοι θεῶν παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὄρων) Τουτέστιν μν. G.
 οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὑπίσω 10 Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Τουτέστιν
 ἰθεῖαι, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φάτος. V. ἰναγία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel prae-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versa: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maximè Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκλαιέ με ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλας πήχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὦφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καί μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάβαρμα ἐτεθήκειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) Ὁ καπνός. V.

5 Ἀπείκλαιέ με) Ἀντὶ τοῦ ναυρό-
περόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι
τρόπον τινὰ ἐκάντει καὶ ἐμάτ. . . ,
καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ
ἀπάλλυσεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ
Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.
V. (Ibid. post alterum Scholion
intermissum repetitur: Ἀπείκλαιέ
με] Ἐφόνεύει με.)

7 Ὅλα πήχει) Ἀντὶ τοῦ μέτρου
μεγάλου· ὁ γὰρ βασιλικὸς πήχυς,
ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν
τρεις δακτύλους. V.

9 Ἐξυπτιάζων) Ἀντὶ τοῦ τείνων
τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλ-
όμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους
περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν,
καὶ ὑπερφάνως περιπατῶν. V.

12 Ἐτεθήκειν) Ἐθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpureae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admirarus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἶε, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὀρῶντες.

1 Κοχλίδων) *Οτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδεξιμωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρηται τὸ ἐπιτίθυσμα τοῦτο. V.

6 Ἄγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλεον πάντων πλησιάζων.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Lacœnici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scentem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec, inquam, cum vi-*
derem, compescere risum non potui, recordatus praesertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσθαι ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὖριον ἑώθεν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἑώλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. εἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; εὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἥδη τέθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσθαι) Ἀνασπά-
ση. V.

9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτονήσας. V.

5 Ἐώλον) Χθελινόν. V.

10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λί-
γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-

8 Διατήχομαι) Κολυμβῶ. G.

πέρασαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesterium iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

ΧΑΡ. Πού νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὀράς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεύθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναι
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὀράς, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἕτοιμος, καὶ πρόσκαπος εἶναι· μέμιψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἰκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχλην. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμός
ἢ ἐπίθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων,
ἥτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πίλαγος ἀφίναί μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῆσαι, τῇ τύχῃ ὡς εἴκει τοῦ-
το ὑπεβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκαπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
καπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάτει. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσθασί κελεῦ-
σαι, ὥδην δὲ λέγει ναυτικὴν ἢ ὑπο-
κέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρ-
χόμενου οἱ ἄλλοι ὑπ᾿ αὐτοῦ τὸ δό-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν δόνην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ
τὸν ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὅρας, ἀντεπηχοῦσιν οὔτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
 ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι
 εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεύ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
 dent hi nobis ploratus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
 effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
 anno instrui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
 sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
 plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. ὅμοι τῶν καττυμάτων· ὅμοι τῶν κρηπιδῶν τῶν παλαιῶν· ἔπτοται, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλιν ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σύ δέ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σύ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μικύλλε.

ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρά καὶ σκληρά, ἅπερ τοῖς σαναδάλις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑπεβάλλεται. G.

12 *Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebō, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si expectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βούς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευῖσαι γὰρ καὶ κείνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτὴν, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάζουσα· τεθνῶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπεσθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ισότιμον γίγνεται

2 Μέτειμι) Μετέρχομαι. G.

5 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σπριχὰ ἱμάτια. τοὺτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἀπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

9 Μέγιλλος) Οὗτος ὁ Μέγιλλος

Κορίνθιος ἂν ὑπερφέρειν κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

10 Ἡ τῷ) Ἡ τινι, ὃ ἴσθι ἰάζοιτο. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Ποριῶν ὀνόματα. V.

13. Πρότερον) Παρέλκει ὁπότερον τῶν οὐσ. ἢτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἅμφω γὰρ ταῦτο σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτὸν ἅμφω σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes transeo: traiici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatē & Heramithrē Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῇ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῶ αὐτῶ σκοτῶ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πο-
τε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ
δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια
τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά
τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρα
που Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς
περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐχοινώνησας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐσπρὴ ἦν
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελούμενη Δημητρί καὶ Περσε-
φόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο αἰνιγὰ τίνα τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Δου-
κιανὸς νῦν διαπαίζει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
Διὰς τίνας ἐπιτετραμμένας κολά-
ζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra ha-
bet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una
ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, ini-
tiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier,
terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ,
κῆρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶ-
τον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συν-
επίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ
ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς
Φανείς οἷός εἰμι, καὶ εἶόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰσθηθι.
σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τούτουι κατηγορεῖ, δεῦρ
προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορχῶ σε Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάνθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeco-
nium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe,
me primum inspicendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae
me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante
fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vi-
xerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero ac-
cusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc
accedito.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΤΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΤΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρῆστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὔτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκίας τοὺς στιγμαζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον πρῶτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχη πρόην ἀμάρτημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνωθεν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatis.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita pataverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Θράσω πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῶ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τούμὸν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάτας, συν-
ἄξας. V.

ἀγαθὴν ἀνδρῶν ψυχὰν μετὰ θά-
τατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους
λέγουσιν, ἵνα διαγούσιν αἱ τῶν

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίας γρα-
φὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ERM. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃς
 πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ
 Τισιφῶνῃ, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ
 Κυνίσκε, κατηγορεῖ, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ
 ἄνθρωπος οὐτοσί.

KTN. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
 δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σφὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δεῖξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρματος, ὅποσα
 μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐ-
 σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτῳ πρὸς τὸ ἀκρό-
 τaton ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ιδέαν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc: Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumptis in
 sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto fa-
 tellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ
 ἐΦήβους καταισχύων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις
 ἔμπαροιῶν καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ
 πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
 δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν
 τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ
 μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργὸν αὐ-
 τοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκιο-
 τάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις
 ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας
 τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς
 ὄρας πάρεσι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι
 πάντες, ὧ Ῥαδάμανθι, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ
 μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ,
 υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἳ δὲ,

3 Ἐμπαροιῶν) Ἐνυβρίζων. V.

7 Καινουργὸν) Τὸν ἐπινοοῦντα

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς
 ὀφθαλμούς. V.

ξίνα. V.

9 Κενή τις ἐστὶ) Ψευδής, μά-
 την, ὡς ἐτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus pudorem
 eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus.
 Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius
 erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto pos-
 sis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, ocu-
 lis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam
 crudelem istius in novis suppliciis excogitandis follertiam
 quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc
 vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies,
 si advocari iusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut
 vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rha-
 damanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem
 insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod
 indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμῷ ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθυ, παρέξαι σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες. εἰα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρ' ἐστὼ· εὐγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἡμψυχα, ἐπὶ εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τῆδες οὕτως ἐμπαίζον, λύχνον καὶ κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκείναι κλίνῃ μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfunt. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

O

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἀ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσῃς Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὡς δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἀ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένευσαι· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν' ἀ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὅκνῳ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς ὀρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλῃς ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδου
 9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβα-
 ἡμέρα. V. λόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi.

Leff. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὐτοσὶ πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοι καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὥς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Ἀθήνης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνν μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδόσι-
δας. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὥς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ὕδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
παμὲν πρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἶσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστᾶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerus etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibit.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφὴν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὕτως, δεδέσθω, μεμνημένος
ᾧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μερμη-
μένος, ἀταλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ὧν κτερίσθη γινώσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
τράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες κολάουσι αὐτὸν
ἐν τῇ ἑσπέρᾳ· θεωρῶν γὰρ δένδρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος,
ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἐτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρῶτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censerī se in amicitis beatorum istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἠὺφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιόπιστότεροι δὲ ἦσαν αὐτοὶ διὰ πάσης, ὡς εἶπεν, τῆς τελειότης διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐπὶ πτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπειθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσερχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷα τὰ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 πάλαι αἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι ὀλοφυρέμενοι. V.
 ἐχρᾶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspe-xissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos ve-lut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enar-rantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capi-tibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & pro-montoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula re-vulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesen-tes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio fede-rit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dif-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνεῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ᾠλμῇ·
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραις τιναῖς ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημνον, περιρῆξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 βλοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ κεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυγτιβεῖς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) "Οτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἔστι ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientiam vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam compo-*

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὅπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσιν τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φέσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curtu equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptorum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὀρώντες σε
 τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα,
 οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-
 εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες
 ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς
 ἀνάγκην ἀγόμενον ὀρᾶν· ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-
 δακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα,
 ἢ λέγῃται, καὶ ἄφουκτα ἡμῶν, ὡς οὐκ ἀδικούμεν μὴ
 προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δί-
 κτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ
 σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπη-
 σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ
 ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης
 τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον
 πεφυστημένην ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ'
 ἄφουκτα, μηδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοφ, ὅξυ ξύλον. V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus,
 te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non in-
 iecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse,
 neque ante indicasse adeo, sed expectasse, dum videremus,
 te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci,
 & iam, cum nihil tibi ea res profit, stantes illacrimari;
 ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si
 dicantur, & ad quae causam dicere non possumus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc
 a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum
 non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex
 recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque
 flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus fu-
 mens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβάνόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχείρει τῇ ᾄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καβάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ γε περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς Φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιῶν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui ferium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huius deprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὗτ' αὐτοὶ δεῖνόν πάσχοιεν ἂν, οὗτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζονται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipſi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, ſuſſinent merito: ego vero innocens, niſi veritatis & libertatis poena eſt. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quorſdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles ſuo ingenio homunciones, neque operae pretium eſt ab eiufmodi familiaritatibus detertere, neque enim obſequantur: quin ne reprehentione quidem valde digni ſunt, ſi non diſcedant a ſuis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni ſunt ea conſuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, ope- roſos ſe demonſtrent; ſed ſi quis hoc illis auferat, ilicet inertes ſunt, otioſi, ſuperflui. Neque igitur indigna his accide- re, neque illos alteros contumelioſos eſſe putaverim, ſi in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contume- liae cauſa a principio domos iſti intrant, haec profeſſio iſto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῶσθαι ὡς ἐνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρῆσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροιτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοκυλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἰοῦνται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς συγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμη- το· οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύνα-
μίνης) Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ- ται, γλῶσσα δὲ οἱ δέεται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode facturum, si perpenfis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, αἰεὶ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ δοθῆναι,
καὶ ἀβρόως ληφθῆναι, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπὲρ

5 Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) κῶτα, ἃ οὐτε σώζειν, οὐτε ἀπολλύ-
Δημοσθένους ἐν Φιλιππικαῖς ταῦτα ναι δύνανται. V.
φρσι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοί-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convicti-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibis aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cessie habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad affem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν
 ἔδει, ὦ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδέης, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέαι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρωσ, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηνητέναι. Φέρον οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκοτά εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria,
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorreere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

βα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑπερδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδουσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστα- 7
τον μὲν, ἥμιστά δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανθὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πείσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους αὐτ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἢν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudinem auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρώτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μνησμένους τινὲ πράγματι, καὶ διὰ τὴν λέξιν. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυ- πολλῆς πείρας ἐληλακίτας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nati sunt, astuti & veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretioforum *munerum*: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μετέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδοῦσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυχ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὀρών-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκείνο, ὃ, τι δὴ ποτὲ ἐστὶ τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκείνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ζυνόντα παρυστώτα ἄλλω τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

II Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-
 te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχυοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, καὶ ἐκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, πέπρακται δ' οὖν
8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος *μνασμένους* τινὶ πράγματι, καὶ διὰ τῆς λέξεως σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυ- πολλὰς πείρας ἐληλαχότας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nacti sunt, astuti & veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris ineffe. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretiosorum *munerum*: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεβέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὁμῶς δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταυτ' ὁρῶν-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δέ, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίον-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνου· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλω τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδίδοντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

II Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitata
 illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἔχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς Φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καί κείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δοξῇ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶ-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μιν ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὐσης, Φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
fandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum rationis suae argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἥ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξ-
ανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκούντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταπτόμενον, καὶ μισθὸν τελούντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρῆ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἡδῆται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discres ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 II οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδὼ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ φόβος, ἀ-
 θρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης
 Φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λά τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικῷ τινος Θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἱ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 διαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

II Καταδικάσας) Ἀπὸ τοῦ κατ-
 ηγορήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum fane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere so-*
mnii, sanguineique dies transierunt, non Helenae fane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀγῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ ὑπαισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δοξάντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθοροῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφασκίξει τι τῶν λεγομένων, ἀπολύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12 φρονούοντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πάγωνι καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἷ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Neceffe igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui inideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δεν ὦ Ξέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή-
 μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρου-
 κῶς, ἀνακρινόμενος εἶπη μοιχόν, ἢ παιδεραστήν, τοῦτ'
 ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδε-
 κασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως
 ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ
 ὃν εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμότα-
 τοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἐτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χορείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πλητοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παροελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὧ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὖ ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα θέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχευσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευτέρω ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευτῶν ὑπερφυῶν ἀγαθόν, ὅταν τινὶ κιν τοῦ αὐτοῦ. C.)
 πρ-στυῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardinum arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumptus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδείᾳ καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκῶς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δείπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἱλεῶν ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῆς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμᾶς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθάραν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 (Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποιεσάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, & apage, inquit, a tene ego? & me Hercules non fiet, subiiciens. denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adfis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Οἴλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐὼ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἥτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρωντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκάπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δείπνηκεῖναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὅψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam fervorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum faepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἶδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον
 ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλη-
 σίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου
 πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
 πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
 φῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μῆδεν ὦν, εἴτα
 ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεταιί σε, ὡς
 ζηλωτὸν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφέ-
 σων, καὶ μετέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἶε γὰρ εἰσαεῖ
 Διονύσια εὐορτάσειν, καὶ πού καὶ μεिरάκια ὠραῖα δια-
 κοινούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν
 ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
 aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
 cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
 nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
 perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
 praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
 rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnun-
 quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
 videndam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omni-
 bus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
 Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
 etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
 tes, venustiore tibi futura vivendi conditionem pingunt,
 uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & curis Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαι-
μονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη
τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ
ποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐ-
τὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἡγνόνησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγρο-
κίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθοнос δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησαι,
καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν
ὅτι τήμερον ἦκων, προῦκρίθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν
ἠτληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν
αὐτοῖς. τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ
τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ
μόνοις τοῖς Ἑλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις.
καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια
δύστηνα λέγοντες, οἰονταί τι παμμέγεδες ὦφελειν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχη φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χα-
ρίσκει τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς ὑβεί-
σης αὐτῇ φιάλης πῶν, τὸ λοιπὸν
ρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae
libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propi-
nat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te ap-
pellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum
sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem prae-
bes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amico-
rum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offen-
disti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es vi-
ris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Sta-
tim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc
scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui
modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis hisce Grae-
culis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos
censentur? num fermunculis quibusdam miseris proferen-
dis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ἴσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορηεῖς, οὔτε γε Νομαδικῷ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταιοι, Φησι, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐν-
 ταυθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιαῶμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατησῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλῖως ἐρρίψεται,
 κέρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλόν, οὐ-
 7 Ποτνιαῶμενον) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripienti voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto opplerus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν αἰλῶν ἡδίων, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξύρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δέῃσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρή λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίξεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque affidere iusso, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτεραί, ὅποιά ἐστιν, εἴωρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρή δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἔνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ᾧ φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis duros nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαὶ καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασεύσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλας τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὗ Φησιν ἔρεῖν, τῶν Φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσὸς ὁ ἡμε- σεις) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
 ρος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.
 9 Ἐπαινέεις δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέ-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicisque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicendum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίτερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δέ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δέ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ Φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτρίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde affluens, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, folius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχηι τοί-
 νυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἴ
 πρὸς αὐτόν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γεγόμενος. οἱ μὲν
 δὲ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰετὰ μέλλοντα βελτίῳ γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἡλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμηκρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦτίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκο-
 πτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδράβου-
 λος οὗτος εὐρὺν ποτε θησαυρὸν ἐν
 Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτι ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μίμνηται Πλάτων ὁ καμικὸς ἐν
 Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 fuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra,
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuatur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνοσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές;

23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ Ἐλευθερία ξυμεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῇ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspiciciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor infit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δούλος ἀναγκαίως ἔση, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἑωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυτραπεῖς, ἐψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔση, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷ ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρῖου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρῷ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβης ἐκεῖνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui sero discas, atque aetate iam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαῖν' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλεόντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἰ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεῖνὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἐνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἥδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρυσίππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum ambiret & quasi procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praefertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aeratis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forenfi turba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χρίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πύχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 (Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuofas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confosum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι,
 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῇν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντας τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῶ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἢ τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλη τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλείπομενόν ἐστι τυφὸς καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὴ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine ineffet huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & mollietates, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero nequitiam te opus habet. Verum,

δε πάγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πάγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ἄρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ Θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνιότη σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδων) Ἡοίμα, ἢ θᾶπτον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enarrationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari, sed mane surgentem praebere te videndum in officio, nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis, se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἴσθῃς, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὲ τῶν Φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὁρὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατὰκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσῃ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὠδὸν ἔχεις μόνος, οὐ

ἡ Νααλίστορος) Κυρίως ὁ νειωστὴ ἰαλωκᾶς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νειωστὴ ἀλισθεῖς. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum fudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, de prompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut ficcum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτο γέ· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκεῖνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονόρουσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρή ἐκ παντός ἢ τὸν διανέμοντα ἱλεῶν ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσα κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἐστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur*; verum diviti pinguis & saginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa, dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νειν, ὥς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 πεινῶν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰῶντι
 27 ἔοικεν. Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναϊδός τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεω-
 τικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κενουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτίᾳ τὴν
 τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιφεικάσασαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

folus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad fatieta-
 tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exaudiisse dissimulat. Molestia sane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poëta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς,
 καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἐν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη
 μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρή οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέαι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγίνας) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγίνας ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui. Si enim deferat te fufurro servus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, &, ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subiicere meditatam quandam laudationem, proluxae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρῳ Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τὰ ληθῆ ὀρώντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δαίπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐώλου τινὸς) Χθесиноῦ, -лу-
 χроῦ, ματαίου, ἀνωφελούς, ἀνυσχύ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, & fitientem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviiis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

ὄρωντα, διαπείρας τῷ οἷστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνώ-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθε. 30
 ὑπὸ δ' ᾧδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ᾧ δειλαιοῦ ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβάς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραθρον φέρων ἑμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἕνεκα, ᾧ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπατικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam fagitta inter bibendum trahi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, & quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiosus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνήμι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλε-
πόμενος, καὶ μάλισθ' ἦταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
λω. σκυδρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Φυ-
λάττω ἐμαυτον, ἀηδὴς ἐδόξα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέος.
ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον,
κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
μοίον μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο,
τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
λον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσωμαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
31 ³¹ τον ἄλλω βεβρωκώς; Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχουσθαι, καὶ περι-
νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
τὸν ἄβλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
περιγυμένον. καὶ σοὶ τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
βίον ἀντίστροφά, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
summīs femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγῃμα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κείσθαι θέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδόξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δέ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Σταϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβᾶν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καί,
 ἢ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὥς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὲ καὶ τρυφῶσῃ γυναικί

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel colli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινὰ τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξυρημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνῃ ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἤλίκον, σκυθραπῶ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πῶγwnος τὰ πτερὰ· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὖ συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rafa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulfis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
 ταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, 34
 Φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
 δὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σου δεήσομαι περι-
 μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
 ξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπι-
 μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τῇ κύνᾳ ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
 νην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
 λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία
 τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ' ἐστίν· οἱ δὲ κατὰ-
 ρατοὶ οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
 ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁ-
 δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περι-
 σπούδαστόν μοι, καὶ ἡδιστόν κανίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
 σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinisset, forte & iam in ipso
 plauistro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
 huiusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
 hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
 dem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius
 te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
 rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
 deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
 nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
 stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
 rum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabi-
 les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
 tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
 putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
 qua tantum laborem, suavissimamque mihi fervaveris. Pol-
 licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτων μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χριζοῦ αὐτῶ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναϊδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ταῦς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Σταϊκοῦ ἤδη Κυνικός ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέαι ἐν τῷ τρί-
 35 βωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροθήβεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνείτο γοῦν μεταξὺ πι-
νόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνου
ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ
διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέ-
τρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος
ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψωδῶν, τότε καὶ μάλι-
στα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ
τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ
κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐ-
τοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχεως ἐνίστε τὴν ῥίνα
ἔχοντας. σὺ δ' οὖν εἰ μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς
Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύ-
ων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς·
καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς
καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστὸς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νό-
μον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36
τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui
non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram;
dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus ef-
fe. Si vero dives ipse vel poëticam affectet laudem vel hi-
storicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est,
ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi
novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis no-
mine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hy-
acinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum ha-
beant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias
venies, utpote qui invidias ipsi & infidieris. Oportet autem
doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos commit-
tant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum ser-
mones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam
tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὥς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιῶσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντες, ἢ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκεῖνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

ro, nam haec quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτάνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθὺς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμῶν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ῶν ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ
 βρενθόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κελακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπεΐας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθὲν, ἥδη προωφείλετο ἱμαστικοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύμενοι δὲ ἄνηνον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρ-
 ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχραίοντες. γόν τι βρένθος, ὃ ἱγίοι κόσσιφον κα-
 βρήθου δὲ μῦρον τῶν παχίων, οἱ λούσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris; tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξάνισταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπτότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἦτοι μεираκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπειρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσθεις, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te infurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γήρα παραλαβών, καὶ ἂ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἢδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπώσθῃναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ὠξυόπιστος· σὺ δ'
 Ἑλλήν, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δεῖν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας

2 θυλάκου) Θύλακος ἡ ἀποθήκη. Θύλακι καὶ σφῆτις καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίων εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 millem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt.

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθευμένους. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὥντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογιζονται γὰρ ὡς ἐξαγορευουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκείνα τῆς φύσεως ἀπὸρρήτα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφύρα δ' ἐκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἐνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant, & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus fufpicantur, cum tales effe videant, quos putabant praeftantiffimos, obferventque eorum in coenis & reliqua confuetudine adulationem, & quam fervilem lucri caufa perfonam fufcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde confentaneum eft, odio habent, & undique quaerunt funditus, fi queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiaturos effe multa illa in natura ipforum *ac moribus* fecreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipfos infpexerint. Hoc igitur eft, quod illos angit. Omnes enim accurate fimiles funt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyeftes eft liberof fuos

ἰοτιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο
 ἀδελφὰς ἅμα ὀπυῖων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμ-
 προὶ, καὶ περιβλεπτοί, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολ-
 λὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢ
 ἐξειλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ
 Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσῶς
 ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι,
 καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανε-
 νοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.
 Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42
 τινὰ τοῦ τοιοῦτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀπο-
 βλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἠδέως
 μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ
 καὶ Εὐφράνωρος ἀν' ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπο-
 ρον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβης εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ
 τῷ βιβλίῳ. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas
 simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi &
 conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam te-
 gentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum in-
 venies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis inge-
 nio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbili-
 cus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt
 infidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit,
 tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo
 tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vi-
 tae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam
 tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam
 aut Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam
 ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non pot-
 est, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χροῦσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχληλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπένω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τούντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἥδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χροῖαν· ὑστάτῃ δὲ ἢ Ὑβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus fideat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obstupefcat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, vake in ingressu percussam. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀγχων' ἀπαντάτω δ' ἐξιοίτι ἡ Μετάνοια δακρύουσα εἰς οὐδέν ὄφελος, καὶ τὸν ἄβλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ὃ πόποι, οἷον δὴ νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἵμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, fenex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

Ι ΠΑΔΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ὅτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ στήνοντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μετὰξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφάρμοττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) φασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν Πλατωνικῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἀπρω-
πρώτων αὐτοῖς προσβευμένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
 πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
 τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰάκῳ γενό-
 μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
 χοντα, παρέχειν αὐτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθ-
 ἅπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
 τῶν τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
 λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
 γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
 στραφῆναι τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
 τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
 ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
 γων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
 πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ εἰκός, λέλεκταί σοι ἐπάξεις δὲ ἴσως
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλὴν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
 ρον, ἀλλὰ Φιλικὴν, καὶ οἷώ σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινωδεῖν) Ἐναντίας ὁδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam
 traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui inutritus
 est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tan-
 tum non alterum pedem in cymba Charontis habet, prae-
 beret se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer-
 vices collari devinctum, quales sunt delicatiorum divitum
 fumiolæ & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scrip-
 ptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *contra*
flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare,
 non de Helena per Iovem, aut his, quae ad Ilium gesta sunt,
 sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta
 videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
 a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam
 consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami-
 cum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἁξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότῃς, ὡς
 εἰκός, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ὁ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευή, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 τό· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι, ὁμολογίαι. Ταραντίνοι δὲ νόμους καλοῦσιν οἷον ψήφισματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρημοῦ τίθιμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ- γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adiciies. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim fane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tūm audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

ἽΟπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον
ἔρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃται σου ἀναγινώσκοντες αὐ-
τό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλω παρασχῆς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δοῖς τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φῶς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum verficulum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τριοῖς πτεροῖς ἀγάλλεσθαι ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὅμοιά σε
 τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον
 Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετρίωτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι
 μὲν αἰλούς ὥς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον) Κροτο-
 νιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose insilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatae, & fugae atque exilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
 ctum est, qui servilem huius vitae humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεύδων ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονο-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπιση-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δό-
ξειας εἶναι, ἀντιφωνούντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;

οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,
γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incom-
moda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute,
& superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam osten-
tes. Quanto igitur, inquit, insignior esse videris, tanto
magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exsibilanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπον-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γε-
νέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς ἀδουσι καὶ αὐλοῦσι συγχείμενον Ἰμέ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.
6 Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἡλέγχθης πίθηκος ὢν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χεῖλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-
λος. V.

μέλος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
εὐφρόσυτον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμὸς, τάξις εὖ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum fervaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficubus, opinor, aut amyg-
dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
tius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-*
tere verbis; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδίηεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελαῖν, ὥς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι εἰς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραβῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὀρώντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὑπισθαι ἵναί. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῖν) Ὁ νοῦς,
ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γυν-
ριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθο-
φοροῦντων κατακομφεύου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τὰν πάνυ μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας
καὶ ἐπηρεαίους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μα-
γαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον Φο-
σεῖ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, οὐς καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπρόθετους κα-
λεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum li-*
quisse palatum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumseris contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem ei-
raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπῶλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξύ σπώ-
 8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχόμενη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρά μοι κράτιστον ἐβελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραίτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότες ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τίνος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7' Αμφιλαφεῖ) Αμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνου, πολλαχῶς χρησιμοποιημένη. V. in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ραΐψωδούντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιοπίστον, 9
ἐκείνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκωμαι ἤλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε
τὸν σμικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adfiscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevis, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
piditate illectum, subisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum
eiicere, maiori minorem, in quantum adulatione malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτη χειρίστην
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαι
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἐτὶ ἄβροχος,
 ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσιν,
 ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἀκαιρὸν
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρῶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 οἶδεν οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σΦᾶς

ἢ Ὀδύρεσθαι). Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλόττος ἦθος ταῦτα κατα-
 σκευαστικά· ἀλλ', ὡς βορμολόχε, εἰς
 ταύτην κατέκειτο ὧν κατέφραμεις ἀπην-
 νῶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λῶ-
 ρός σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ροι ἀποφανοῦσι καὶ κῶναπα, Φασί,
 μιμούμενοι αὐτόν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτη ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπελίσχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπειράτους γλωσσοαλίαν.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ εἶναι...
 Πόντον ἐπιπλάσας ἰτάρους ἐρίφρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam fani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 rativum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambs illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illam enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν I I
εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησμένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα χρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖνα ἐννόησον, ὡς πάμπλου τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλαυσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοι φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἡλίβατον) Ἡλίβατον, ὑψιλόν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Σπιοῖχορος δὲ τάρταρον ἡλίβατον τὴν βαθὺν λέγει. Ἔτιοι δὲ ἡλίβατον ἀποδιδάσκει, ἡλίᾳ φαινόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητὴς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίλαι τῶ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἐφυ-

γον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν ἐκείνη ἀνομάσθη κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινὰ οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίλαια φύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἐστί. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

ris ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut cavam Arabiam ferere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi ferviat, sustineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδίᾳ καταβείς ἐκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, οἷς διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πῖθηκος. μισθος μὲν γὰρ δὴ καὶ κεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιτο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔβη ἐπι-

5 Ἀνεμώνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ
τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ
ἀνίμφῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀπὸ
τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς
τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurrere, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Muscorum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν.
ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἴμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
ισοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
οὐ τοὺς μισθοαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτι δέ, ὦ ἐταῖρε,
τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὑ-

6 Μισθοαρνοῦντας) Μισθοαρνοῦ-
τας εἶναι τοὺς ἐπὶ τὴν μισθὸν ἀντι-
καταλλαττομένους· καὶ μισθοαρνία
λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
μεν) Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν,
ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλει-
ται. V.

12 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco su-
mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
eiusque partem una administramus. Equidem, si confide-
rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὶ χρόνον ἀποκεισομένης. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἥ τις αἷας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

των ὑφ' ἐν. ἀντί γὰρ τοῦ παντά-
 πασι ἰστί. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
 ἀπαξάπαντα κἀταμεινυμένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τις ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰ-
 χέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδια-
 φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
 προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἑπαίνοις ἡμῶν
 τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἑπαγο-
 ρεῖσθαι προθυμηθέντι. τό γι' τοι
 περὶ βασιλείας προσδεῖναι μισθοφο-
 ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
 φυῖν, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην
 ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεον-
 εξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶ μάλ-
 λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
 χρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί
 ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
 βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
 πλῆθος, τοσούτοι καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
 αἰρούμενος κατὰ τὸ κρᾶτιστον, ἂν τε
 ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φι-
 λοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα
 πλατύτερον συντελοῖν. ἴσως γὰρ τὸ
 μικρὸν σύγγαστον, Θεόγνιδά συν-
 ἱπαιον. ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
 χρομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ
 μοι εἶν μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
 & M. Sed in M. pars prior huius
 Scholii vitio temporis evanida
 facta est. In G. autem pro ultimis
 post εὐχομαι verbis, haec legun-
 tur: οὕτως. οἶκοντο οἱ καθ' ὑμᾶς ἐν
 τούτῳ πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ
 τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ'
 οὐδὲν διακείμενος Ἀνακηνδάξιδος.
 καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi
 velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμοίᾳ χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογησάσθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἄμισθ' ἰ-
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ Φόρους λέγω,
 αὐτὸς δασμοὺς, ὅπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
 τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεὺς μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἢ παρὰ πᾶσιν εὐκλείας, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τέμενη, ὅπόσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες
 αἰετὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιοῦντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψιι ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἀπαν-
 τεσ. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν 14

5 Φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vestigialia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuae porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva affimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequae esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς θεὸν αὐτῷ χρώτο, ἢ Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνήσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμῆσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάντῃ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μὴδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμι' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἶγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγοράωσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς
Ἱπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ῥῆσι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡγομένοις
ἡ μίθαινα καὶ ἡ τετραπημὴν. V.

11 Οὐ φροντὶς Ἱππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμῶς διαχειμέ-
των. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, fatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclidēs.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Ι **Χ**ΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπὴ-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσεῖπομι τὸ ἐωθινόν, δεόν τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαβόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὖφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳν τε, καὶ ἡρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἶκος, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθесινῆς κραιπάλης ἀνά-
μεστον ἐτι ὥοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπίει-

3 Ἐπὴρειαν) Βλάβην. V.

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαβόμενος) Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν

προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθινὰ, χαῖρε,
αἱ δὲ ἐσπέριναι, ὑγίαινε. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo *natus* cum sis, Dei alicuius in-
vidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immixtum divinitus errorem.
Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum oport-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te ius-
serim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesternae crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνικώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσούτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢ μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὲν ἐωθινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ· ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressio multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non maturina solum, neque quae ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ὅδυσσεύς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἑρ-
ρήτορεύε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον ΦιλοΦροσύνης αὐτοῖς ἦν τούτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρῆσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι
6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirynthiae;
verum post coenam quoque ad comestationem & liberiores in
vino fermones iam converfi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspiciatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim longum gaudere alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεφροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προὔθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξίόπιστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάν-
υ αποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
κωνικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
ὃ ἀγῶρες δημόται, Ἀρχαίειν ἢ οὐ
προσαγορεύειν καὶ σπῆρον. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphaacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistolae
more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
admirabilis *noter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποτῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαί-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιε-
 ληφὸς τὰνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλω

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constet, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinoles utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera defer-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὀνομά-
ζετο. καὶ ὅλως ἡγεῖντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετραπλὴν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν,
ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάντο
χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρού-
μενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' αἶν καὶ
ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖρος τὸ
ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

βολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
ρεῖαι ἀναγνωστικὸν καὶ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε
τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαί-
νειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις
ἀναγνωστικὸν &c. G. (& addunt,
quaere in Luciani impresso.)

4 Τετραπλὴν) Quaere in aureis
carminibus & commentariis. G.

τοῦτο. V.

descriptum & inclusum lineis, qua tesserà ad sententiae suae
homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere,] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
& Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis
epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ὦ Δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς θεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐπέκεινεν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελές, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνη-
τῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως.
Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἢ παροίνιος ὥδῃ, ὡς καὶ
Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς
δύο γένῃ ἢν ὥδαν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχῃ τῷ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλῖνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἥδον γυνάμας καὶ ἐρω-
τικὰ σύντονα. ἢ δὲ περίσδος σχολιά
ἐγένετο διὰ τὴν θίσιν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,
sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?
Et Achaeus,

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-*
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-

τατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
 καὶ φιλοσόφων καταδείξαι· σοὶ ἔχων, προτιμῶντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπείρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδῃ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἢ ἡμῶν ἐκκρούειν τὸν ἦλον. ὀλίγα
 δὲ σοὶ τῆς ἀρχαίας ιστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεῖα
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσω μάχην ἀγωνιέσθαι ἐμελλεν,
 ὡς Εὐμένῃς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 Φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλῳ ἢ ἡμῶν ἐκκρούειν τὸν ἦλον) ἰᾶσθαι κατασπυδόντων. V.
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἀτοπα 12 Ἐν Ἰσῳ Πάλει. V.

cam, *Valetudo Divium senior, Habitate tecum Vitae reliquum
 liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id. est bonis reliquis. Sexcen-
 ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e
 poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
 superfedebō equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
 ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
 ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
 ca huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexan-
 der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
 stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
 culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
 vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
 cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· παραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίανος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκβαλόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληθῆναι· τὸ γὰρ σώους ἐπαγγέξεν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήμα-
 10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσεπῶν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρώσθαι, ὑπα-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. αὗτος ταῖνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *Accipia*, inquit, *amen*: *salvos enim nos e proelio redituros, iam mihi pollicetur.* Antiochus autem Soter, confliturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *Valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est, Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκη, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μείζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλούτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἤνχετο, ὑγιαίνειν· ὥς
 ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχη, ραδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἐστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῆ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
 ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέσαι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδήσαιοτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτόν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἢν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἑωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ
 μάλιστα τοῖς ἀρχαῖσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν,

& maistaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliorem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; vehuti, hoc si haberet, facile ipse accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, esse nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαίρει εἰπὼν, μόνον εὐϕήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος,
 καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίῳ, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελῶν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθῶν· ἢ γελοῖος ἂν ᾗ ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχυομένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὄμριον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάντῃ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθῶντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspiciatius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

τεχνον ἐχρούσης· ὥς τό γε πάνυ θαρράλεον ἐν τοῖς τοιοῦ-
 τοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ
 ἐμοί γε εἴη μῆδεν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ
 πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ
 μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας
 ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν
 οἶδ' αἰ σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως
 ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων,
 καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσα-
 σθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλώτταν
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν,
 οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὖ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'
 7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut
 fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia
 non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale pec-
 care; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen
 verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid fa-
 ctum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, ho-
 minemque maximo crimine, per summam illi calumniam
 impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce,
Gratiam tibi habeo, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iur-*
dicasti. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne fer-
 rent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit,
irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare ac-
quum est. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spe-
 ctes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omi-
 nata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τις δόξῃ ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴ γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιε, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis petita esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic Fl. In reliquis Νεκυομαντία, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. Νεκυομαντεία in Ἀχεστίης Διαβόντος Κάθοδος. l. 7. Τι δ' αὐτῷ) τί οὖν α. P. l. & margo A. i W. l. 9. Λεοντῇ) λεοντῇ F. A. i. l. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. l. 10. Ἀφίξαι) ἀφίξαι F. ἀφίξαι I. verum recte ἀφίξαι A. i. quod reliquae secutae. Pag. 2. l. 3. Ἐμπνουν) ζῶντα P. margo A. i W. Est interpretatio genuinae vocis. l. 6. Τοῦ νοῦ) Ita G. P. L. l. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in P. Bourdelotius dederit τέ νέου. Pro Σράσος Stobaeus habet σθένος. l. 13. Ἄλλ' ἢ) ἄλλ' ἢ L. I. marg. A. i W. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ) τὸ P. marg. A. i W. Modo οὐδὲ μία F. ut fieri saepe solet in primis edd. l. 16. Γράφεται) γράφεται P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον) μεμνημένον vitiose in B. 2. & P. Vide Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. Ὀρμήθην) ὀρμήθην F. Pag. 5. l. 10. Καθειστήκειν) καθιστήκειν I. & μοχ' ὅτι F. l. 13. Ἐγίνωσκον) ἐγίγνωσκον F. Pag. 6. l. 3. Ὑποδείξαι) παραδείξαι C. Pag. 7. l. 1. Ἀδιάφορον) διάφορον F. In reliquis edd. bene correctum. l. 6. Ἐναντίων) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. ead. Ἀποπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀποπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων. l. 14. Ἀποπώτερον) γελοιότερον P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F. vitiose. Maior variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, οὐ πλεονεχὲς lapidem, nihilque intentatum relinquere. Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.) Secuti fumus V. 2. B. 2. S. & A. In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. l. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντώντων) Hunc in modum recte *l. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντώντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discefferunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἶός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπαινήν) καιπεινήν *P.* ἐπεινήν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινήν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *l. V. 2. l.* 12. Ἔσεδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius exprefferat in *P.* *l.* 6. Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλείόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A. i W.* & *l.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *l. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπανόμενοι) διαναπανόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἠξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ομοίαν) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W. Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γενέσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδησε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W. σε* inserui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέαι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in *Codd.* inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *l. & V. 2. Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. l.* 10. Ἀναμετρούμένων) ἀναμετρούντων *A. P. Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύεσθαι) Ex *A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδεῖκνες) ἰδεῖ-
κνε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) F. ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitioſe S.
& A. Pag. 30. l. 4. Τῷ) Solā F. τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Be-
nedict. in S. ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egrege Brodaeo duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exſtabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμίδιον priores
edd. Ἑρμᾶδιον habet margo A. 1 W. l. 8. Διολιςδαινόντες) F.
διολιςδένοντες. In P. & I. καὶ διολιςδαινουσι. l. 14. Πάθη) πά-
θοι L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald.
Ita notatur in ora A. 1 W. Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνέοντι C.
l. 13. Τί) τὸ P. I. Pro ποιητέον habet margo A. 1 W. πονητέον:
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) F. νῦν quod cur mutaretur,
nulla erat cauſa; niſi vetuſti Codd. alterum ſtabiliant. Ea-
dem ed. τῷ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priſcae
ἐξεργασόμεθα. Quod repoſui, praeter B. 2. S. A. offert etiam
margo A. 1 W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. Pag. 37. l. 3.
καὶ) Hac particula non plane neceſſaria caret F. Pag. 38.
l. 10. Οὐδέν) ὅτι adſcriptum eſt ad oram A. 1 W. Hic credo vo-
luiffe praepoſi, ὅτι οὐδέν ut in Platone ſolet ſequi poſt ὅτι τι.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. 1 W.
l. 11. Ὁρᾶν) ὄρα P. L. Idem in margine A. 1 W. ſcriptum; ſed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὄρας, quod paulo infe-
rius exſtat. l. 15. Γινώσκεις) F. γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
διδάσκει) προδιδάσκει P. l. 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. l. nec
non margo A. 1 W. In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσκο-
πος) F. πρόκοπος. Pag. 42. l. 5. Μηδὲ) F. A. 1. plureſque μὴ
δὲ, prout ſaepe ſolet in vetuſtis Codd. & edd. diſtinctè ſcribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manuſcriptum, quemad-
modum ὥπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manuſcriptum, vetuſtae
edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15.
Οἶδα) οἶσθα F. quod quidem in ſequentibus edd. ſine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τοῦτο μόνον) F. ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο-
ρία) F. ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ I. & margo A. 1
W. male: ſcribendum enim fuiſſet βουλευμένος, vel βούλεσθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In F. hunc in modum excuſum eſt: ἀ-
μείνω. Κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὐν &c. Cogitet aliquis
ſcribi poſſe, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν οὐκ οὐν &c. ac ſi Croe-
Lucian. Vol. III.

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset
 sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag.* 49. *l.* 7. Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L.* & *margo A. 1 W.* *Pag.* 51.
l. 2. Ἀμφιρύτη) Ita *F.* & *P.* Pleraeque ἀμφιρύτη. *l.* 10. Γενι-
 κῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G.* & *P.* γενι-
 κή quasi voluissent τὸ κλωδοῖ γενική sed alterum potius ducō.
Pag. 52. *l.* 11. Δείματα) *F.* & *P.* perperam δείγματα caedem
 τ' ἀφανούς in ceteris fere τὰ φανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια.
Pag. 53. *l.* 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l.* 6. Κατόλει) Hoc ver-
 bum exfulat a *F.* *l.* 11. Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.*
Pag. 54. *l.* 10. Αἱ ἀγαν σπουδαί) τὰ ἀγαν σπουδαία *P. I.* idem-
 que praefert *margo A. 1 W.* *Pag.* 55. *l.* 9. Ἀποσπασθῆσε-
 σθαι) *F.* ἀποσπαθῆσεσθαι. *l.* 13. Μὴδ'ε) δὲ οὐδ'ε *P.* & in ora
A. 1 W. *Pag.* 56. *l.* 1. Ἐπτέτης) *Ald.* ἐπαιτής. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. 1 W.* Ἐπτέτης & ἐπταέτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l.* 11. Τί τὸ ἡδύ) *F.* & *I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὅ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l.* 15. Φῆς)
L. φασι. *Pag.* 57. *l.* 13. Ὑπερφυσόμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσό-
 μεναι. *Pag.* 58. *l.* 15. Αἰδίου) Mendose *F.* & *A.* 1. αἰοίδιον ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίου *Ald.* *Pag.* 59.
l. 5. Ὁφεληθῆναι) Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφεληθῆ-
 ναι. *Pag.* 60. *l.* 3. Ἀποσπᾶσαντες) Sic scriptum in *P. I.* & *V. 2.*
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. 1 W.*
 ἀποσπᾶσοντες. *l.* 5. Τμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l.* 7.
 Ἀμαβίας) *F. I. V. 2.* ἀμαθείας. *Pag.* 61. *l.* 9. Οἶόν τε) *P. L. I.*
V. 2. οἶονται, quod & in ora *A. 1 W.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in
 pluribus exstat περιπεττομένας peius in *V. 2.* & *P.* περιπεπτο-
 μένας. *Pag.* 62. *l.* 5. Ἐλλαχε) Sic *B. 2.* & *P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *l.* 15. Ποιτείω)
F. vitiose ῥητείω. *Pag.* 63. *l.* 15. Τεθνηκασι) τεθνᾶσι *V.*
Pag. 64. *l.* 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed malletm αὐτοῦ. *Reitz.*
 ead. Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag.* 65. *l.* 10. Ἀνα-
 γογράφῃ) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 rii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. *l.* 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δέεται magis usitatum.
Hemst. *Pag.* 67. *l.* 5. Ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. 1 W. l.* 6. Δοκῶ) Prio-

res edd. δοκαῖ· alterum & orationis structura poscit, & praefiant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύοι) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omittis pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemst. *ibid.* l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται spiritu viriato in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάντης. Hemst. Pag. 68. l. 4. Τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Insulsa priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη· verissimam impertiunt A. G. R. P. L. l. A. i W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπῆει) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπίει. Pag. 69. l. 10. Ἄ) ἄγε L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἢ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξευρηκέναι) V. ἐξευρηκέναι hoc verbum plane fuerat omissum in ed. A. Hemst. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρητήν G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρίφην) ἐρίφην solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντων) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκισίτητα) οἰκισίτητα F. l. 10. Ἀργεῖος) Ἄργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἰν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀν αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μὴδέποτε) Coll. ποτε male. Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξυρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοι) βεβήλοις A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὕψιλὸν P. I. ὕψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀδυρουμένου. illud poscunt ἐπιτιμήσαντος & γελασμένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραμ. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίᾳ ἐνασκήσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσας* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. *F. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τῇ οὐδὲ ἐν Fl.* omisso *τι*, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque *οὐδὲ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι* quo errore correcto *P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐψηθέντι &c.)* Sola *Fl.* lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, *ἐψηθέντα δὲ, ἦν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R.* Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an iridem in *κύαμος* usu venerit, mihi non liquet. *Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν)* Ita recte scribitur in *L. F. B. 2. P.* In ceteris fere *ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo A. i W.* quod paene vulgato praeferam. *l. 14. Διήρκε)* Ad oram *A. i W.* notatur *διήρκε* quod scriptum fuerit pro *διήρται* nam *διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον* vel *ρόπαλον* utrumque probum. *Pag. 89. l. 7. Λεοντῆν) λεοντὴν B. i.* quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. *Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλή τούτων] βασιανίην, δεσμῇ, μαστίξην. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστόν P. I. V. 2. θαύμαστον margo A. i W. Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος)* Hanc lectionem tuentur *G. P. L. I. & V. 2.* quamvis typorum vitio aberret in *ἀπρατος*: accedit ora *A. i W.* In ceteris edd. *ἄπρακτος. l. 5. Βούλομαι)* Edd. *βούλεσθον*, excepta *I.* pro qua stant *G. P. & margo A. i W. l. 9. Πενθεῖν)* Sola *I.* *πενθῶν* quam tamen, etsi suffragentur *G. P. & margo A. i W.* securus non sum. *Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad latus poni. *l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. i.* quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. *ead. Πρήγματα) πράγματα F. I. V. 2. P.* Formam Ionicam *A. i.* iam admisit, & in plures edd. propagavit. Min video notatum in ora libri Wessell. e regione huius versus, credo pro vulgari *μή. l. 6. Τῷ δὲ) τῷ δὲ οἰκτ. &c. F.* quod editae lectioni par est. *Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντίθης I. V. 2. B. i. 2.* recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad *συντιθεῖς F. & A. i.* hoc potius habui. *l. 14. Ἀπρατοι)* Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius *V. 2.* suffragio; nam in ceteris omnibus haeret *ἄπρακτοι*. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. *Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλεις I. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων F. l. 13. Οὐδαμῶν)* Consentiant omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro. Pag. 101. l. 2. Ἄλλον) Ita legitur in G. P. L. V. 2. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. l. 17. Λαμαργία) In V. scriptum λαμαργία. Hemst. Pag. 102. l. 7. Κουρίαν) Sic A. P. L. & ex edd. V. 2. S. Quod in ceteris existat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in A. i W. Pag. 103. l. 3. Τάλλα) Ita P. τ' ἄλλα F. pleraeque τᾶλλα. l. 4. ΑΓΟ.) Cum F. A. i. & S. ingererent Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in I. V. 2. P. quibuscum facit L. & margo A. i W. Plura variat B. 2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ νῦν Δία γε σκ. tum Ἀγο. εἰκεν. ἐλθέ ὧ γαθὲ δει. l. 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ A. P. L. margo A. i W. nihil mutandum: illud ἥ Platoni non infrequens. Pag. 104. l. 4. Ὅποιων καὶ ὁπόσων) Conspirant edd. Ὅποια καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁποσόν margo A. i W. Pag. 107. l. 10. Τὸ τέλος) Deest in F. sola. Ad oram A. i W. notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. l. 15. Παραθήσονται) παρατιθέντα margo A. i W. Pag. 108. l. 1. Τρεῖς) Revocatum ex P. L. Τρεῖς edd. praeter B. i. 2. l. 4. Γνίφωνα) Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνυφῶνα. In ora Fl. ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. l. 7. Τὸ) τοῦτω F. quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. l. 10. Μόνου) μόνον F. l. 11. Ἀπλῶς) In ora A. i W. ἀπλοῦς non inepte. Pag. 109. l. 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα P. F. in qua prave οὖς συλλαμβάνεις. Pag. 110. l. 11. Καὶ) Deest in F. Pag. 111. l. 12. Οὐς) ὧς P. margo A. i W. l. 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in S. aderant autem in I. P. & reliqq. Pag. 112. l. 7. ΕΡΜ.) In F. H. & A. i. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν δει. l. 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν I. ἐνδοθεν B. 2. Pag. 113. l. 6. Ἀκούσεις) ἀκούσεις F. quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. l. 13. Καταλείπεται) καταλείπεται A. P. I. margo A. i W. Pag. 114. l. 14. Τότε δὲ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὲ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in I. H. Fl. & Amst. in nonnullis deest. ead. Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in F. ἀφθόνοις τοῖς I. l. 6. Σὺ) Addit δὲ P. l. 7. Ἀρήγη) Sic C. Fr. B. 2. P. ἀρήγει F. A. i. I. S. l. 8. Ἡμῶν) ὑμῶν Fl. male. l. 9. Εἴπατε) Addit καὶ P. l. 11. Ἀρίστιππε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ-

στιπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ ΠΛ. P. Sed. habet Fl. Solan. l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl. l. 14. Λακιστὸν) λάκιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀρτιλογίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. I. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Sic etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae τὸ, male. l. 10. Ἀνηκεστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. & Scholiaft. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπως) ὅσους P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἦν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λάϊον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16. Ὑπέρ) περί Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3. Κακηγορίας) Sic Par. Ald. H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας I. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vulgatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. l. l. 11. Παραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' οὗτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123. l. 5. Εἶναι τις) ἥδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἶδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2. Fl. l. 12. Διαλύεσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. l. 16. Εἰ μὲν) ἦν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνομαι) Sic P. B. 2. & Ienf. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4. Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γάρ) Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρέξωμεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβολήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. Solan. Pag. 127. l. 2. Μελίτου) Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. S. μηδὲ B. 2. & P. & c. l. 17. col. 1. Ἀθῆναι) οἱ ἐν Ἀθῆναις legitur in V. male. Solan. ibid. l. 20. Παρεῖχαν) παρήκων V. Solan. Pag. 128. l. 5. Καὶ τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελὲς) ἀσφαλὲς vulgo edebatur in edit. novis & antiq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) Deest in Fl. Habent autem H. & P. ead. Ῥήματα) Gronov. χρώματα. Pell. ῥύμματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθιστάμενη) παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχείλεων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχείλεων. l. 9. Αὐ) ἦν I. Sed αὐ P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιοῦσα) ἀνιούσα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P. Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τίς) τι P. & Angl. Edd. τίς. *Pag.* 131. *l.* 1. Λαποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλελοίπαμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπόμενον) ἀποσπόμενον
 Mf. Gr. Ἀποσκόμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοῖς) Omissum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κομφοδεῖν) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κομφοδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. *Pag.* 132. *l.* 3. Διηγέλλον) διή-
 γελλον Fl. *H. P.* Sed *l.* διηγέλον. *ead.* Ἐπὶ) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *l. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκεῖ Fl. *l.* 11. Ἐξουρεῖν) ἂν εὔρειν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνυρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliisque persona ΛΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deest in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte sic L. Edd. male ΛΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπευφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὠρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Crator C. *ead.* col. 2. Παρευδ.) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus,
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male ἡρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *l.* & Fl. τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impressi. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶν L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὲ) Marci. ἥδου. *l.* 6. Κατηγορήσαι ἂν)
 κατηγορήσαιν δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l.* 7. γὰρ... πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογήσῃ τὸ) ἀπολογήσῃτο uno verbo *l.* alii τι pro
 τό. *l.* 9. ΑΝΑΒ.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΤΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a P. *l.* H. &c. sed habet L. σὺ vero
 pro σοῦ hab. P. *l.* 15. Προσηγορίαν) προηγορίαν *l.* Sed prius P.

F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. Coll. & Th. Mag. Pag. 140.
 l. 3. τὰς εἰρωνείας) τὰς εἰρῶν. I. & H. l. 4. συνεχῆ) Ita ex S. &
 I. dedimus. Edd. H. P. male συνεχεῖ. l. 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. P.
 Sed nil mutat L. & Fl. l. 8. Διογένην) Sic edd. I. P. H. & c.
 Διογένη Fl. l. 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι O. Pag. 141. l. 1.
 ΠΛΑΤ.) ANAB. P. Ex. l. 2. τὸν) Abest ab O. P. l. 6. Νῦν λέγε)
 Defunt haec duo verba in O. l. 9. τοῦτο) (Bud. αὐτοῦ) I. του-
 τῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per I.
 ut solet *Iustinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. l. 10.
 "Ορα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε O. l. 12. Οὗτος) οὗτος I. οὗτος
 Brod. Et sic habent H. B. 2. F. Fl. l. 13. Θάρρειτε) θάρρειται
 O. male. ead. Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι O. l. 17. col. 1. Ἐπει-
 περ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.*
 l. 18. συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed re-
 stituit ex C. Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum
 fuisset. Reitz. Pag. 142. l. 4. Ἡπερ) ἢ O. ead. Δ' οὖν) γοῦν O.
 Sed nihil mutant edd. l. 5. Ἐγκέχυται) Sic recte V. ἐκκέχυ-
 ται I. P. B. 2. H. F. Fl. l. 8. Ψηφοφορεῖτωσαν) ψηφοφορεῖτω-
 σαν O. Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖτω) κατηγο-
 ρεῖται O. l. 14. Περὶ) παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.
 Pag. 143. l. 4. Οὐτέσσι) οὗτος O. l. 11. Πρὸς) Sic P. L. Em. S. Fl.
 Sed male πρὸ P. I. H. F. B. 2. l. 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν O. Fl. Sed
 cum vulgata faciunt I. P. H. B. 2. l. 16. Γὰρ) καὶ O. l. 17.
 Τοῖς) Deest in O. Pag. 144. l. 6. Τὰ) Deest in O. ead. Διονυ-
 σίοις) Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. l. 7. Τί) Deest
 vocula τι in O. l. 11. Παχὺ) ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl.
 l. 13. Τοῦτον) Abest in O. l. 14. Ἐοιείσης) ἐπισύσης O. l. 16.
 Αὐτὸς) αὐτὸ O. Pag. 145. l. 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται O.
 l. 3. Οἰκέτην) οἰκέειν O. forsitan οἰκοθεν. Solan. l. 8. Ἐχοι) Sic
 habet O. ἔχῃ I. & reliquae. l. 9. Διασύρων) διασύρας O. l. 14.
 Μὲν) Abest μὲν in O. l. 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. l. 18. col. 1.
 Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt Coll. Solan.
 Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) πολλῶ O. l. 2. Πονηρότατος) παμπονη-
 ρότατος O. l. 4. Τιμωρήσειν) τιμωρ. Fl. l. 6. ANAB.) Φιλο. I.
 male, cum reliquis; sed prius recte habent L. Vo. Em. & P.
 l. 8. ΦΙΛ.) Deest in B. 2. male. ΦΙΛ. Fl. I. P. l. 9. Σοῖ) ἴσθι O.
 l. 10. Ρεῖ νῦν) νῦν ρεῖ O. l. 11. Μοι) μοι O. l. 12. Ὅσα) καὶ ὅσα
 I. In reliquis abest καί. Pag. 147. l. 1. Οὗτος) Deesse h. v. in
 Fl. notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς
 deesse in Fl. l. 2. Ἐφθην) ἔφην I. & Fl. ἔφτασα O. ἔφθην P. B. 2.
 H. & P. l. 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα E. P. L. & I.
 Pag. 148. l. 4. Παραβαίνει) παραβαίνει Fl. male. H. & reliquae

recte — οι. *l. 6.* ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει *Fl. P. P. & H. &c.* — οι recte. *l. 7.* ἡμᾶς) ὑμᾶς *L. male. nihil mutant F. & ceterae. l. 14.* Ὑμῖν) ἡμῖν *male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. l. 17.* Γυναικίας) γυναικείος *I. verum prius exhibent P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. l. 8.* Κατατεθηνυσμένος) *Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. l. 1.* Τοῦτων) τοῦτον *P. I. H. τοῦτον A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιοῦτον. l. 4.* Αὐτὸν) αὐτὸν *I. P. &c. male. τούτου τὸν Sch. l. 5.* Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους *P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. l. 6.* Ὑμῶν) ἡμῶν *I. male; ceterae ὑμ. recte. l. 7.* Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ *I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituumus ex reliquis. l. 8.* Ὑμείς) ὑμᾶς *L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. l. 12.* Ὑμῶν) ἡμῶν *I. male. Pag. 151. l. 3.* Ἦν τις — τὸν Δία) *Th. Mag. v. Εἰσέει haec verba adducens omittit articulum τὸν. l. 10.* Τὸν Δ.) τὸ male *P. τὸν recte reliquae. l. 11.* Ὡς) *Sic edd. sed delevit comma post ὡς Solanus. Pag. 152. l. 7.* Λαγῶν) λαγῶν *Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶν. l. 8.* Κολακευτ.) κολακικῶτ. *Fl. l. 9.* Ἀρπακτικώτεροι) *Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταιώτεροι male P. l. 12.* Παρορούμενοι) παραγκωνιζόμενοι *L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. i W. vid. Scholiast. Pag. 154. l. 1.* Ὅπῃ ποτὲ) ὅποι τότε *P. L. nihil vero mutant Fl. & S. l. 2.* Πάντα) πάντα *P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. l. 8.* Ἐξάλλειπται) ἐξάλλιπται *I. P. H. S. &c. male. ἐξήλιπται B. 2. Sed ἐξάλλειπται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. l. 6.* Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις *male Fl. At P. P. I. H. aliaeque vulgatam servant. l. 10.* Ὑμῶν) ἡμῶν *Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. l. 14.* Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab *I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. l. 1.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς *I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. l. 2.* Πίθηκος) *In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. l. 3.* Φάσκουσι) ἀσκοῦσι *I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11.* APET.) *Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus. l. 16. col. 2.* Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & μοχ ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. *l. 18. col. 1.* Καί) *Omissum erat in edit. Pag. 157. l. 2.* Προσεϊκότας) εἰσικότας *P. & marg. A. i. Nihil mutant reliqui, nec edd. l. 7.* Αναγεγράφθαι) ἀνεγράφθαι *Coll. Prius servant H. Fl. &c. Pag. 158. l. 1.* Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις *P. & marg. A. i W. l. 2.* Προσεκύνησα) προσενίκησα *L. l. 14.* Δίκης) *Leg. δικαιοσύνης. Solinus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. l. 14.* Μέσσοισι) *Sic P. sed I. H. S. aliaeque male μέ-*

σοισι. *l.* 16. Ἐπει) Sic *H. B. 2. P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει
 sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160.
l. 2. Περὶ) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* *l.* 8.
 Ἡρι) ὅρι *A. G. L.* Sed vulgatam servant edd. omnes. *l.* 10.
 Πάγων) Deest h. v. in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μη-
 δὲ) Sic *A. G. P. L. I. Μηδὲ P. S.* Μη δὲ vero discrete *H. Fl.*
B. 2. male. l. 5. ΠΑΑΤ. αὐτοὺς) *H. I.* integre Πλατωνικός. αὐ-
 τοὺς. Sed optime αὐτούς. Πλ. *A. G. Mf. Gr.* *Pag.* 162. *l.* 3.
 ὠθεῖτε) αἰτεῖτε male ex *Fl.* Recte ὠθεῖτε *P. & edd. l.* 7. Ἡμῖν)
 Sic *L. I. P. ἡμῖν male Ex. H. Fl. S. l.* 18. *col.* 2. Φαμέν) *Exc.*
G. φαμέν. C. φασίν. Solan. Pag. 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν
 coniicit Solan. πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B. 2.*
H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμνημέ-
 νοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμνημένοι *P. L.* Vulgatam servant edd.
 omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S. Fl. l.* 9. ΦΙΛ.)
 Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c. l.* 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa
 in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρότερον) προτοῦ
Fl. Vulgatam servant edd. & *P. πρότου Ex. l.* 9. Ὅπερ) ὡπερ
I. sola. l. 19. *col.* 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. *Graev.* Sed
 ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. IEP.) *L.*
I. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in *P. ΠΑΡ.*
 edd. reliqq. *l.* 3. Καθῆκεν) καθήκειν *Al. Marc. l.* 5. ΦΙΛ.) De-
 est in *P.* Comparet in edd. *l.* 6. Ἀλιεύσειν) *Vid. Thom. Mag.*
l. 10. Δὲ) σὲ *Ex. Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis.
l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l.* 12. Ὅσφράται) ὡς φέροιστο *Coll.*
 Edd. vulgatam servant. *l.* 14. Εὐνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ *Fl. male.*
 Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte
L. Deest in *Angl. & P. Edd. l. H. P. S. & ceterae omnes αὐὼν*
male. Vo. forte χαινὼν. ἀνύων *Ex. Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) *Gron.*
ληΐζειν. male. vid. nott. l. 5. Προσέσχηται) Sic *H. Fl. B. 2. S.*
 Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non
 proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L. Edd. πολύ.*
Pag. 168. *l.* 5. Ψήττα) ψιττὰ *Fl. l.* 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic
 inserit *P. l.* 9. ΠΑΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reli-
 quae consentiunt in ΠΛ. *l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed *ΕΛ.* le-
 git *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l.* 18.
col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκοῖσθαι *C. Solan. Pag.* 169. *l.* 8.
 Ἰδού) ἡνιδού *Scholias. Al. ἡνιδού Fl. ιδού edd. reliquae & P.*
l. 10. Ἐχίνων) Suffragatur *L. & Fl. & I. P.* aliaeque. Ἐχίων. *H.*
l. 18. *col.* 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ *C. Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) τα-
 χείαν post Πόσειδον inserit *Angl. Mf. Gr. & P.* Abest autem
 ab edd. *l.* 15. Οὕτω) οὗτος *Fl. Pag.* 171. *l.* 16. Καυατηρίων)

καυτηρίων em. *Vo.* male. Nihil variant edd. in voce priore. forsan καυστήρων. *Solan.* l. 17. col. 1. *Εν) εκ male legebatur in ed. *Cler.* Sed recte correxit *Solanus.*

I N C A T A P L U M.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit *I.* & *H.* Prior continua ferie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in *Fl.* & *P.* l. 5. Παρακέκρουσται) παρακέρουσαι *I.* sola male. Reliquae recte, sicut & *Baroccian.* *Cod.* l. 10. col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. *Cler.* *ibid.* l. 22. Νῦν) Omisum erat in edit. supplevit ex *V. Solan.* *Pag.* 173. l. 4. Ἐμπροσθ.) Vid. supra. *Pisc.* c. 27. l. 7. Ὡςπερ τις) Sic edd. & *Codd.* εἴπερ *C.* l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *Fl.* *S.* Sed *H.* & *I.* recte αὐτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γενάδας. *ead.* Παρελθὼν) Deest in *B.* l. 14. Οἷδας) οἷσθ' *B.* l. 22. col. 1. ἰε' id' erat in impress. ἰε' in *V.* ἰστ' in *C. Solanus.* *ibid.* col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex *C.* Ego etiam nūn malo, quam οὖν. *Solan.* *Pag.* 174. l. 3. Ὡστε) οἷος τῷ *B.* οὕτως *P.* l. 20. col. 1. Πᾶν) Omisum erat haec vox in edit. *Pag.* 175. l. 7. Κακονιμένον) κακονισμ. *O.* κακονισμένον *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *P.* *B.* 2. *H.* *Coll. P.* l. 18. col. 1. Φησὶ &c.) Tria haec verba deficientia in *V.* supplevi ex *G. Reitz.* *ibid.* l. 20. Δε) καὶ editum erat; sed recte in δε mutavit manus *Solani.* *Pag.* 176. l. 10. Κᾶν) Sic *P.* & *B.* 2. Reliq. edd. καὶν. Sed οὐκ ἂν male *B.* l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν *B.* παραδέδωκεν *Fl.* l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male. *ibid.* col. 2. Ἀντερῖδων) ἀντερῖδων erat in impresso. l. 22. col. 2. Εὐχερῆς) ἀχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex *V. Solan.* *Pag.* 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα *B.* l. 11. Σύμβολον) συμβόλαιον *B.* l. 14. col. 2. Ἐνέλειπε) ἐνέλιπε legebatur in impress. sed mutavit *Solanus.* *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vocab. deficiens in impress. supplevit *Solanus.* *Pag.* 178. l. 6. Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. *B.* l. 9. Κατοργγνώσκομεν) κατεργινωσκ. *B.* & *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *B.* 2. & rel. l. 13. Καθεζομένην) κατεζομένην *I.* male. Recte *Fl.* & rel. l. 15. col. 2. Ἀμέλειαν) Omisum erat haec vox in edit. *Pag.* 179. l. 1. Τὸν τρόπον) τὸν deest in *B.* l. 5. Δὲ) Deest in *B.* Habet autem *Fl.* &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐκτεθ. *Vorst.* male. Cum vulgata stat *Fl.* &c. l. 12. Πῶς) Abest ab *O.* & *Fl.* Sed habent *P.* *P.* *B.* 2. l. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed correxit *Solanus.* *ibid.* l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. Solan. Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετού) του πυρετού B. l. 18. col. 1. Εύλον) In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. Solan. Pag. 182. l. 2. Σηπίαν) σηπύαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπίαν B. P. & B. 2. Vid. supra Βίον πρ. c. 10. l. 4. Εἴασας) εἴας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβισασόμεθα) ἐμβισασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marcil. ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & B. C. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & c. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπαγάγωμαι) ἀπαγάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed reipsum pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omisus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσιν) ταῖς νῦν παλλακίσιν B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὕπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντας quoque male editum fuerat. Solanus. Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & c. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. Reitz. l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. Solan. *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege καταγορεῖται. Solan. *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐνεπιπράμην) ἐπεπιπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλω) σιάλω L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & c. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶν C. Pag. 191. l. 2. Το δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Πῶ δὲ) πῶ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & c. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω, I. Sed

X. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. l. 18. col. 2. ἔλλειπει) ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omīssa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. Pag. 192. l. 3. Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. l. 7. ΚΛΩΘ.) K. Fl. quod aequae person. ΚΥ. Cynisci significare potest. l. 17. col. 1. Προσεπατ.) προσεπατταλευσε editum fuerat; item μοχ ἔδοσα pro ἔδισα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. Pag. 193. l. 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. I. P. B. 2. Fl. & S. ead. Τὸ ὑπὸ σχ.) Deest in P. l. 4. Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. l. 7. Τὸν) I. sola articulum vitiose exprimit τῶν. l. 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. l. 11. Ἀποσπώμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. & C. l. 15. col. 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. l. 16. col. 1. Σοι) ὅτι V. ibid. l. 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. ibid. col. 2. Μείζων . . . λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz. l. 19. col. 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedidit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνν, quod habebant Scholia impressa. Pag. 194. l. 3. Ἀνακακίουςι) ἀνακακίουςι καὶ ἰκτεύουσιν B. & Fl. A ceteris abest ἰκτεύουσιν, neque comparet in L. P. nec B. 2. l. 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. l. 14. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. & C. l. 15. col. 1. Προστετηκυῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. Pag. 195. l. 8. Μὴ δὲ) μὴ δὲ I. H. S. & hic & ubique hac periodo, μὴ δὲ P. μὴ ῥιγουν, omisso δὲ B. ead. Μὴ δὲ) μὴ δ' B. l. 18. col. 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso. sed mutavit Solanus. Pag. 197. l. 3. Γνίφονα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐκχυνθόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. ead. Μακαρίου) μακαρίτου B. l. 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Τὰρ) Abest haec v. cula in B. l. 15. col. 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. ibid. col. 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. Pag. 198. l. 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμῆσται) ἀνασπᾶση R. l. 9. Ἀπαγορεύσας) ἀπονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. l. 10. Πορθμία) πορθμεῖα Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. l. 16. Συνανᾶσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. l. 17. col. 1. Ἀνιμῆσται) ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀνασπᾶσται pro ἀνασπαση. Solan. ibid. col. 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. l. 18. col. 2. Πορβμεῖα) πορβμεῖον C. Pag. 199. l. 4. Ἡμεῖς) Sic I. S. & B. 2. recte. Assentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. H. & P. l. 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam servant edd. l. 10. Πρόσκοπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. P. I. H. l. 11. Εὐῆρες) εὐήρη P. l. 17. col. 2. Δεήσει) δεήση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. Reitz. ead. Ως) Legē. Habent tamen etiam C. ὡς. Solan. l. 21. col. 1. Τῇ κοπῇ) τῆς κοπῆς C. Nam quod τῇ κοπῆς turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scateret editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. Reitz. Pag. 200. l. 6. Ἄλλ. οἱμοι) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. l. 12. Οὐδέν) οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. l. 14. Οἰμώξωμαι) οἰμώξομαι B. l. 16. Ἄν) καὶ B. ead. Πρὸς) ὡς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. Pag. 201. l. 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. l. 7. Ἰκανῶς) καλῶς B. l. 15. Στρογγύλου) στρογγύλος B. l. 16. Τήμερον) σημερον B. Pag. 202. l. 5. Σῆρας) Σύρας I. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σῆρας recte P. Fl. & B. 1. & 2. Item B. & Schol. l. 13. Γίγνεται) γίνεται B. l. 14. col. 2. Κορίθινος) Facile est coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. Reitz. *ibid.* l. 18. Ὀνόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. l. 22. col. 2. Ταὐτὸ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (I. Gron. Ego ταυτὸ malo.) Solanus. l. 23. col. 1. Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid.* l. 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγ. ἱλλος οὗτος legi in V. Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. l. 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. l. 21. col. 1. Ἐγένοντο) ἐγίνοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid.* l. 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίξει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. Pag. 204. l. 7. Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent edd. l. 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοῖ male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. Pag. 205. l. 1. Ἄλλ') ΡΑΔ. ἀλλ' personam Rhadam. ante ἀλλ' habet I. In ceteris abest. l. 9. Τὰ) Omittitur in B. l. 12. Τῶν ἐγκαυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. l. 13. Ἐξαλλήλειπται) ἐξαλλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. l. 16. col. 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. l. 17. col. 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. *ibid.* col. 2. Τι ἔχει) τι ἔχει C. l. 19. col. 1. Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. *ibid.* l. 21. Ἐγκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. Pag. 206. l. 5. Οὗτος) Sic I. P. H. Fl. B. 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. l. 19. col. 1. Μακάρον) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, cum νήσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. Pag. 207. l. 1. EPM.) Ἐριννὺς Fl. male. EPM. recte I. P. H. *ead.* Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13. Πλείονας) πλείους B. l. 17. Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. Pag. 208. l. 15. Ἀπαγομένον) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. Pag. 209. l. 5. Μοιχείας) Sic recte S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14. Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. l. 17. col. 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. Pag. 210. l. 1. Ὑμεῖς) ἡμεῖς I. sola, male. l. 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. l. 9. ΛΥΧ.) ΚΥ. I. male. Item H. Ceterae recte. *ead.* Οἶδα) εἶδον B. l. 12. Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβεβηκῶτα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. Pag. 211. l. 1. Καί) Deest in B. *ead.* Ἰδῶμεν) ἰδῶμαι B. l. 5. Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. l. 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — οἷς H. I. P. S. l. 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. l. 14. ΡΑΔ.) EPM. edd. m. Pag. 212. l. 4. Ουτοσί) Sic I. P. H. S. Fl. l. 5. Κατὰ) Sic quoque eadem. l. 6. col. 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omīssa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγγέντο) Heinfl. ἐγένετο. Pag. 214. l. 1. Ἡὐφαινοντο) εὐφραίν. male. Fl. H. P. S. & M. εὐφαινοντο peius F. l. 3. Διεξηλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες edd. omnes. l. 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. *ead.* Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in editt. omissum erat. l. 6. Πρὸς τοῖς) Sic I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8. Ἰστών) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμένεια*) Sic M. S. A. *εὐμενία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραυτίκα χρ.)* χρεῖαν τὴν παραυτίκα W. V. *l. 4. Τὰς*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. I. Fl. *l. 15. Ἐπιλανθ.)* ὄντες ἐπιλανθάνεσθε, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. I. P. H. S. F. A. I. *ead. Οἷς*) οὐς margo A. I W. *l. 7. Μετὰ τοῦ)* μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαῦθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθις* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελομένου)* ἐσελκομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδὲν*) οὐδὲ W. *l. 9. Ἀπάντων)* ἅπαντα Pell. *l. 14. Ἀχμάς)* αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν)* σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος)* Λάβραξ margo A. I W. *l. 8. Γραμματιστῶν)* γραμματικῶν alios legere norat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία)* παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. I. P. H. *l. 10. Δέ)* Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαυ ὄντων)* ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς*) τῆς vitiose *l. 13. "Αλλοις)* Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan. At ἄλλοις* habet etiam M. H. Fl. P. & c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον)* ἐπιτιμῶν τις A. P. *ἐπίτιμον* τὶ edd. item M. & V. Sed marg. A. I W. *ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον)* ἀξιῶν W. P. *ἀξίον* L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνουσιῶν)* ξυνουσιῶν W. Misere Fl. ὕ. μου σῖων. *l. 8. Μισθοδοτῶν)* Sic W. L. V. & marg. A. I W. *μισθοτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς)* αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς. *l. 16. Οἰκίας)* οἰκείας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποῖσαι)* ποιῆσαι *l. 6. Προξετάσας)* Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξετάσας. l. 8. Ἐβελουλείας)* Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐβελουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν)* καινὸν P. A. & margo A. I W. Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν)* Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς)* ἐνδεῖς L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & à tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan.* ead. Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan.* l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοούντων legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag.* 222. l. 2. Ἐδεῖ) Sic I. P. Fl. H. S. εἰ δέ M. man. rec. Item P. L. male. ead. Πετρῶν) πετρίων omnes edd. male. *Solan.* l. 10. Μισθοφορὰν) Nihil variant edd. & Mss. l. 11. Ei) Deest in W. & Fl. Habent reliquae. ead. Περιγίγνεται &c.) Vid. notas. l. 17. Ἐπίπαν) ἐπι tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan.* *Pag.* 223. l. 1. Καὶ) Deest in S. Adeest in reliquis, in M. & V. ead. Ὑγείας) ὑγείας I. M. V. Prius vero reliquae edd. servant. l. 6. Οὐδ') Sic I. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. l. 8. Ἡμιστά) ἡδονὴ margo A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίᾳ) εὐδαιμονίᾳ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag.* 224. l. 1. Ἐντεχνοὶ) ἀτεκνοὶ V. l. 11. Πολυτελῶς) πολυτελῶν edd. l. 12. Ἀμφω) ἀφω I. S. H. male. Sed ἀμφω Fl. P. Item W. L. P. *Pag.* 225. l. 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς male L. l. 5. Μόνον) μόνην Gr. l. 14. Πρὸς) περὶ margo A. 1 W. ead. Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο) τῷ ἡδὺ ἐκεῖνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. I. P. H. S. *Pag.* 226. l. 1. Δεδόσθαι) Sic P. H. S. F. Item P. M. & V. δεδόσθαι vero Fl. & I. ἀποδεδόσθαι margo A. 1 W. omisso ποτέ. *Pag.* 227. l. 1. Δέ) δὴ I. H. S. Fl. δέ P. W. l. 6. Δέ) καὶ male S. solá. ead. Θυραυλ.) Vid. Schol. apud Bourd. l. 9. Συρίζοντι) Ita constanter legitur. fors tamen συρίζοντι. *Solan.* ead. Ὀνομακλήτορι) Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. l. 10. Τελούντα) τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. I. H. P. *Pag.* 228. l. 3. Προκαλέσας εἴρηταί τι) Sic edd. &c. προσκαλέσεται τι W. l. 4. Δὴ τότε) Deest in S. l. 13. Ἰαύσης) ἰαύης W. *Pag.* 229. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag.* 230. l. 9. Μόνως) μόλις margo A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μεζόνως) ἐκ τύχης μεζόνως I. P. S. H. &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μεζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μεζόνως adscriptum erat ad marg. A. 1 W. l. 13. Οὔτε) Sic W. & V. οὐ δέ discretim I. H. Fl. οὐδὲ coniunctim P. S. & F. *Pag.* 232. l. 8. Δοκῆς) Sic M. & emend. Vorst. δονεῖς edd. omnes. l. 9. Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. l. 10. Ἐπειπὼν) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. l. 12. Ὡς) Ex M. In edd. aberat. l. 13. Μὴ) εἰ μὴ P. *Pag.* 233. l. 5. Οἰκετεία) οἰκετῖα W. l. 9. Εἰ πολλάκις) ἢ εἰς παλλακίας Th. Marcil. Sed vulgatum servat M. & edd. omnes. ead. Ἐκ πε-

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. l. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. ead. Καὶ τὸ χεῖρ.) Sic l. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ. ead. Τιθέμενον) τιθέμενοι l. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta l. quae — οὐ habet cum Fl. l. 15. Πιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσέρχεται) ὑπείσέρχεται margo A. i W. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθέγγ. M. Pag. 235. l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῶν) ἡμῶν M. ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἑσσηλυθόντων) Constans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i W. omittit ὑπὸ. l. 10. Ἀναπλασθῇ) Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. i W. recte habet ἀναπλησθῇ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γιγνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων l. & M. l. 12. Ἑσθιομένων) ἐσθιομένων W. & Fl. & margo A. i W. Vulgatam habent l. P. H. & P. ead. Ὁξυρεγμίαν) ἑξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμμαντοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. l. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta l. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης. l. 14. Ἐτησίσις) διετησίσις M. Pag. 239. l. 1. Πολλὰ) πολλάκις marg. A. i W. l. 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίης) συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμωσ τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδῖν) ἐδῖνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνουιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim l. & M. l. 10. Εἰδὼν) εἰδὼς L. male. ead. Εἰ καὶ) εἰ delerum est in A. i W. & ante δέοι repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo A. i W.

l. 14. τῆς τοιαύτης) Sic I. Ald. S. Fl. H. & M. ἐκ τοιαύτης P. Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. l. 15. ἄσωτος εἶ) ἄσωτος εἶ Vorst. Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.) Μανδροβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1 W. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ἄλγιν W. P. Deerant haec tria verba in omnibus edd. l. 16. col. 2. ἔτει) ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος) Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ') Conflans lectio. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Conflans edd. lectio, cui consentit M. l. 17. Εἰ καὶ) καὶ L. Pag. 243. l. 7. Ὑπτιούσα) ὑπτιούσα M. male. l. 8. Πονήρας) πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant ceterae. l. 10. Ζωπυρίωνος) Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. l. 13. Ζωπυρίωνι) Ζωπυρίων male I. sola. l. 14. Ἄλλοις) Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. Καὶ) Deest in I. l. 15. Διδόμενον) γιγνόμενον W. prius vero habent edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expressit. Pag. 244. l. 1. Τον δεσπότην) Sic I. P. H. S. M. & P. δεσπότη male Fl. l. 5. Συλλαβόμενος) λαβόμενος M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν) Ῥωμαϊκῶ W. Ἀστικῶν L. Ἀστικῶ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Pag. 245. l. 6. Χθιζόν) χθυζόν I. male. ead. Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀφῶν) ὄφου M. l. 14. Λιχνυίας) Sic recte sola S. & margo A. 1 W. Ceterae λιχνυίας. Recte ergo coniecit Solanus. Pag. 247. l. 5. Προϊούσι) προσιούσι P. Sed in vulg. conspirant edd. omnes. l. 12. Ἐνίοτε) ἐνιότῃ vitiose M. l. 13. Τύχοι) τύχη W. l. 14. Ἀμελὴς ἐστὶ) Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, nescio. Pag. 248. l. 4. Καβίζης) καθίσης L. Καβίζεις edd. καθίζης W. recte. ead. Ἀναγιγνώσκεις) ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant edd. l. 5. Ἀσιτόν τε) ἀσιτόν σε L. l. 9. Παρούσιν) παριούσιν margo A. 1 W. l. 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο M. & Fl. l. 15. Παραφάμενος) Sic I. & P. Παραφόμενος reliquae edd. & M. Παρεφόμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ) πλησίον M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι) ἐπελίποι W. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam P. & W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παρόντος margo A. 1 W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ) γὰρ τῷ P. male. l. 15. Ὅπως) ὅπως W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν) Sic M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε) ὅταν σε edd. & M. l. 10. Γραμματεῖδια) γραμματεῖδια W. Sed mutatum est. l. 12. Καταδεύκως) καταδεοικῶς W. l. 14. Ἐπιφεκάσασαν) ἐπισκευάσασαν P. L. & margo A. 1 W. Nihil a vulgata abeunt H. P. I. Fl. l. 15. Δοκίς) Fl. at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὀρᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γοῦν) οὖν W. l. 11. Ἐπήνεσας) ἐπήνεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. l. 1 W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. l. 1 W. l. 15. Ἐπεὶ) ἔπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπεῖραι ἀν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. διαπῆρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. l. 1 W. l. 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθερίους W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. l. 1 W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθός W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρίς margo A. l. 1 W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσομαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquae. l. 12. Καὶ περὶν) καὶ περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτοουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. l. 1 W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθέζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθέζεσθαι. l. 15. Συγκαθέζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερεττίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσομαι) Sic edd. & M. Δεήσωμαι B. 2. l. 8. Μύρρην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μύρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναϊδος) ὁ γιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δειπνῶ) τὸν δειπνόν L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἀν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. l. 1 W. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμώμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐτι σκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo A. l. 1 W. l. 14. Σύμβουλος) ξύμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. l. 15. Ἡδῆ) ὁ ἦδῆ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἀωρα. *l.* 10. Ἀπορρίψῃ) ἀπαρρίψῃ margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit lens. Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις) Sic *W.* recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθειρας correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλό τι edd. *ead.* Ἐπικληθεὶς) ἐπεκληθεὶς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *I. P.* *Fl.* & c. & *W.* *l.* 15. Οἱ) Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl.* *Ald.* *Fr.* *A.* & *W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P.* *Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *l.* Ceterae recte ἐπωπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυῖον) *W.* Ὀπύον edd. *l.* 6. Εὐανθὴς) εὐανθὴς male *S.* Εὐαιθὴς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ *L.* σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτητέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A.* & *P.* παραιτέον *M.* Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀετιάνος) Deest in *W.* *l.* 16. Δέ) δὲ editum erat, sed recte correxerat Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H.* *Fl.* notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὀλος) ὕλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter servant. *l.* 13. Προηγείσω) Sic edd. & *M.* Προηγίσσω *B. 2. l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσσω. *l.* 17. Τετταμιμένον τὴν χρώαν) τετριμένον τὴν χρωτὰ Mf. *Gr. G.* *ead.* Ἡ ὕβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M.* & *S.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτάσω) ἀποπτέσω *W.* & *Fl.* Vulgatam retinent *H.* & reliquae. *l.* 4. Λεληθυίας) Ita ex *M.* & *S.* rescripti. Nam λεληθυίας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρᾳ) ἐταίρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum Mf. *M.* *l.* 11. Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.* plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελαστὶ *P.* Ἀγελασθεὶ peius *H. B. 2. A. i. Fl.* Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. i.* & *I. l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Godd. & edd. lectio. *ead.* Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P.* & *I.* & marg. *A. i W.* Κακὸς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακὸς ἔχω *S.* & c. *l.* 12. Φασὶ) Ex *P. Φησὶ* edd. & *M.* *l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνσέσεις *W.* & *Fl.* Vulgatam servant reliquae & *P.* Ἐνσέσεις *L.* *l.* 15. col. 2. Πρώτων) Προπρώτων *C.* habet πρώτων. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

εἶναι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κευράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Παλινωδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινωδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινωδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνομαι) Const. & Vo. Δύνωμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχη edd. l. 5. Καὶ καιόμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσεται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσεται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγῆν) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Καὶνήν) L. & Anon. Κεῖνήν edd. omnes & M. exc. I. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουση male I. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινούμενον B. l. 15. Εἰκότος) εἰκότος I. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἐμμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. I. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πανοῦ legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte deleuit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἐθελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνῳ) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μὴδ' ἔν &c.) μὴδ' ἐν ὕμῃς τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. I. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἡθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασχευ . . . pro ὧ, οὖν, pro ὧν,
ὥς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νός ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
Ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀετὼν) Pro
eo monstrofe legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47,
ἀγείρας habet. Solan. *Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd omnes
habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαβειήν ἢ Σκυλλα-
ρίαν L. Σκυλλαραβειήν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
κείνη) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκείνος editum fuerat.
Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελών. Perit in
W. putri hoc in loco membrana. Solan. *l. 3.* Πράγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα *l. P.*
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. *l. P.*
H. Fl. F. S. &c. Ῥόδω W. L. & ἀνεμώνη, cui posteriori Codi-
ci iota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδω etiam margo
A. 1 W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. *B. 2. P.*
S. Παμπόλη male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt *Fl. H. &c. l. 17.*
col. 2. Ἀναιρήση) Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήση restituit Sola-
nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἄλλ') ἄλλα W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὑπὸ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνη) εἰρήκει male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεῶ) νεώι M. *l. 13.* Σοροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
l. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχει) ἔχη W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρά) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tiunt in παρά. *l. 8.* Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστός). L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστός dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδιον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
&c, ni fallor *l.* vid. nott. Ἰδιον P. *B. 2. Pag. 287. l. 15.* Μη)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
fervavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρρητῶρευσ) ἐρητῶρευσ Fl. *l. 7.* Ὑμῖν)
ὑμῖν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλίππιδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν)* Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω)* Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὀκέλλω uno λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν)* Haec verba, in edd. omissa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὐπράττειν) εὐπράττεω* una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλως)* Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. *ead. Εἶναι) ... ναι* Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inferit ante εἶναι. *ead. Τὸ εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ.* Coll. *l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ)* Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν)* ὑγιαίνειν εἶναι marg. *A 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν)* ἀποτελεῖ, ἦν Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείων)* Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *Solan. ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς)* Sic dedimus ex L. Σοφῶς edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτελές)* αὐτοτελεῖ Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μίαν)* Exc. G. Παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. *Solan. ibid. l. 19. Μυρσίνας)* Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγεία)* Vulgo ὕγεια. vid. nott. *l. 2. Ναιοίμι)* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. Νέοίμι edd. *ead. Λειπ.) λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσσω)* Ἰσθῶ C. Fl. Ἰσθῶ edd. Fl. male. *l. 13. Καρδιανός)* Σαρδιανός edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δε)* Omissa haec particula in *l.* comparet in Fl. *P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἄν)* Lege ἔστι, ἄν. *Solan. ead. Τὸ τοῦ M. l. 7. Μόνον ἀπῇ)* ἀπείναι φησί τις W. *l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις)* Quatuor haec verba absunt a W. *l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male P. & L. *Pag. 296. l. 1. Δεῖσθε)* Sic P. Δεῖσθαι vulgo edd. *l. 7. Ὁ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλείας)* Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. *ead. Λαμβάνετε) λαμβάνονται* W. Sed a subscriptum est. *l. 9. Μάλα) μάλ' W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία)* Sic W. Ἐπινοία vulgo edd. *l. 6. Μακρῶ βίῳ) μακροβίω* male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν* W. Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι* W. *Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστὶν* W. *l. 3. Τοιοῦτον)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera ν. *ead. Σφάλλειςθαι) σφάλλεσθαι* Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. *l. 6. Ἀπολύσας — ἄνθρωπον)* Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll. & M. notavit Solan. Nescio quare; nam l. A. 1. P. & S. quoque sic legunt, & sana sunt omnia. l. 14. Οὔτῳ) οὔτως* Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos inter eos recenferi audies, audies igne torreri quosdam; reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Nekylav*. Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ω χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: *ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι*. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, *χαῖρ' ὦ μέλαθρον*. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos*. BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου) Philonidae verba sunt corruptissima: *οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλου*. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor*. Interpolator autem Salmurienfis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens*. Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit *παραβλέπειν Μενίππου ὄλου*, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: *Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος*. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππου ὅλους, ut λέμῃν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro *pervideas* legendum esse *praevidetas*, addit: *Praevidere est praetervidere*, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππου παραβλέπειν cum mala tua *praevidetas*, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Heinso fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una *praevidendi*; *praetervidendi*, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor* & *Hallucinor* est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππου ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssēm, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssēm vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἠχὼ νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas aspereis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in *Fragm.* apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. *Tuscul. I.*, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἰδὴς μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἰδοῦς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. *Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis.* GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. *Apul. Metam. I.*, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & si parium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pri-caeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum ali-quod orationis spectari observavimus ad *Prom. c. 6.* (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων inventur, sublata iungere licet haud incommode, λέγει οὐ-τωσί πως ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρεῖώ με κ.) Homerus *Od. A.*, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. *Thef. Crit. T. II.*, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras: ve-*

rum si cum Iuntina circumflectas ἄλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἄλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν πορτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἄλλ' ἦ, accipitque pro ἄλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille Bisetus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus*: infra est in psephismate, δέδονται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. κατάπλ. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαια ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἑγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notae enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chryf. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad B. Pr. c. 21; quo loco simul occurrit solemnis formula, ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. κάθοδος, τίς ἡ ἐπινοιά σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπινοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο: quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἑπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίειμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδὶ, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρᾶς τερψὴν ἠρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδὸν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοιοῦντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκνόντας πόλεμὸς ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχεύας δὲ θεῶν καὶ ἑρώτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ὥς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλειφόμεν· Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοὶ ἀνέθηκαν Ὀμηρὸς Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγος ἐστίν, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimam, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurfus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείχθαι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpretes Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξαν καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exfatiantur, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consularent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, Ὡς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δ' ἡπὺ τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῇ quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυσὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσὴν, vel potius χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & incitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξει τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non solet: *profus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντὸς, οἷον modo: subaudi τρόπον. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος δεραπύει c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν: nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγῶ-

γειν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui facris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκείνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscripsit Solanus: *corrupte*. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλλυσθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων· tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, οἵ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kustero Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynico p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦτομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus verbum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖναι ἀτενῶς, μετὰ περισσῷ τοῦ χ. "Αλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτεχνῶς δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τούτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτίμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπριζ ἔχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπριζ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distingue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριζ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: "Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδοντ' ἐπιτύττων Ἡρακλῆα Θῆρε δ' ὤω· χεῖρσιν ἀπριζ ἀπαλαίσαν ἔχοντα· Sane ut viderunt Herculem praevalidum belluas duas tenaciter manibus teneris premantem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypti. καλάρων τρύφος ἐν δακὼν πλάγων φέρει, καὶ ἀπριζ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπριζ ἔχομενος καὶ οἰοῖναι συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS *Animadv. c. XIII, pag. 59.* Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Eupario p. 90, ἀπριζ ἔχσθαι τῆς ἄλλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδωγμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπριζ εἰχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent permi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῆν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque Philo Iudaicus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς ἔχ. παρθ. συνεισ. p. 245 B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθούσαν ἐκείνην περιδεῖν· citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἰναι
Lucian. Vol. III. Y

ὁμολογῶσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἔνεκα πάντα ὑπομένειν πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἔνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσβεστάτα δοκοῦντα εἶναι: ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως fervare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσβεστάτα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς τυλαβουμένῳ nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβήντος, cum docuisset, διαβήντον & διαβεβοῦσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐπίτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβήντος ἐπὶ φιλοσοφία Zenob. C. V, n. 55, ἐπ' εὐταξία καὶ σοφροσύνη διαβήντος πόλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu faciem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· Λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταίραν: quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβοηθεῖν παρθένας ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχαρίων & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρεία διαβήντος γενομένην. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντία, ἐπὶ δωροδοκία διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγέμων; atque ex aliis similia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Marth. XVI, 18, non omissus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet la. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἑταῖοι καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem, Perfarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινώσκοντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατος ἐστὶν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etfi confererint, in multis tamen valde inter se diffidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὀραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, Ia. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut interos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur : idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ υδρομάντις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur : postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit : Τί οὖν χρὴ ποιεῖν ; ἢ τοῦτο ; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὺν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) ποιήσῃ, ἑμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἢ δὲ πρῆσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum follertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίης, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πρὸς Περσεφόνειαν Οἶφ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc munus Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssii quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scire respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protritita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ.... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) Castigo ἀφραγές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσφαῖς, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσφαῖς autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum eſſe, monuit ad Arnobium Deſ. Herald. p. 43. Ἀσφαλές & ἀσαφές culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφὴ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiiſ expediant interpretes: Εὐλογός ἐſτι πᾶσα ἀπιſτία μὴ προχέι-
 ρως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀſαφείας illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελές & ἀσφαλές ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανήσι πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit eraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανήσειν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus ſcincino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiffet, ipſe demiffio vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδιζόντα. Ortum ab imperito leſtore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύſας, quod absolute poni pro ἀποπτύſαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυνε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purificationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianeſi mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praetiſigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ira Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briſſon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Choaspris fluvii aquam*. BROD. Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) *De hoc ritu* Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) *Περιμάξαι & περικαθάραι* interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hesych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκύλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumsit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην ὑποτονθούσας) *Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & absterfit, facceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiaſtes exponit ἐνυπνίως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribere γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hesychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογρύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hesychius videtur omnino dedisse, Γογρύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet Erymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem perveſtiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hesychius iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορίζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab Hesychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορίζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hesychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως δεῖω. Hesych. quem itidem vide in Θεάγον· Θειούται. Θειάσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρθήρια, non alia sunt, quam δεῖω.

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfus malorum geniorum prorsus lustratum descenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεται solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, εἰς αὐτὸν καὶ δαδὶ καθαγίνας τὸν τόπον περιελθὼν εἰς τρεῖς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cyncis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum statio convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν νεδὸν, καὶ οἶονε καθήραγτες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιεναγεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρμὸν τῆς πόλεως ποίησασθαι σφάγια περιεναγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαρμὸν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιεναγὼν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστῆταρχων erant partes περιεναγεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἔξωθεν περιέρχεται χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ l. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. (ὧς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. (Ἐδύ) Ἐνέδύ orationi prolae melius conveniētia HEMST.

ead. l. 15. Φέρον) Φέρον redundat. BROD.

ibid. Τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavam reiecit: qui tamen erroris ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥόπαλον lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥόπαλον sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον: quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, imprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ιδιότητητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφοτέρω ἐτίχρυσεν, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα ποτὲ δὲ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἄσκειτο εἰς Διοσκόρους.

De pileis autem Castorum & Ulyffis multa diximus ad Δ. & XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τα ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Kr. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὗρηκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴ τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod refutui) expungi voluit H. Vales. in Not. Mauillac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖσιν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἰς με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Λ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβάλλμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephes. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναὺς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοιμοὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus vel comiteatu navim onerare*: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίονρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet*: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non fecus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν: nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: nosque iamiam profecturos onerarunt rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicer, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέδοντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Et cum in eo etamus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγυόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἡ ναὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἄκρυ χόρτες) Homer. Odyss. Λ, 5. BROD. ibid. Ὑπερφόρμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφόρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearet. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfoffionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυγας ἔθθεν καὶ ἔθθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χερῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Palaeocopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. 'A. VII, p. 304, αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θαρρῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν βαβυλῶνα. Et mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδωρημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν βαβυλῶνα: quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, eis ἦν ὁ εὐφράτης ἀφανίζεται; paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Orin (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes: Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Vi-
 &or lib. I Genes. *Iussior Euphrates, dii qui gurgite largus Irrigat*
arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omni-
bùs aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec sic-
cus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod
debuìt undis: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogi-
tasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ
τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo
 XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib.
 VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ
 ῥεῦμα τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς
 τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus
 alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum
 aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὴν
 Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod
 interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non
 habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυγας τε
 πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται Ioh. Malelas in Iu-
 lian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς
 μισγοῦσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρη-
 τα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι
 λίμνην μεγάλην quamquam de hoc alveo in Tigrim perva-
 dente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus ex-
 ponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista,
 ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observan-
 da: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus,
 quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales di-
 vergunt; cuius equidem diffensionis praecipuam esse causam
 statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefecto-
 rum* diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc
 iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & ex-
 pleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates
 mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere lice-
 bit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum
 opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16,
 Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege Herodot.
 I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scripto-
 rem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπε-
 φερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra ur-
 bem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὠρυξάμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in

facris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, A, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eutebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεύς ὀρυζάμενος, οὐδ' ἐ ἀρνῶν αἵμασι ψυχὰ γαυγῆσας εἰς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλεύς ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hefychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρυζάντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰς & Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epietet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινῦς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινῦας ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infauusta regione λαμπάσιν ἐπιμύνας πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hefychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύσσε τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων· nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινῦων αὐτὸν ἐρέμειεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ap-

parat satis, desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καίπειν Π. GRON.

ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Securi sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. FL. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καίπειν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινὴν, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. Ἐπαινὴ, ἐπαινετή· ἢ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἢ αἰανὴ, τούτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ τῶν προθέσεως, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἐ· καὶ Ἡ. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρήσθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειν ἐπαινὴ Περσεφόνειαν· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εἰροδίνῃ Ἑκάτην κλέζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν vulgo scribitur ἐφάρην, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχῇ v. 45, ibique legitur ἐραννὴν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. II. Βαρβαρικά) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noſter Πένθ. cap. 3. SOLANUS.

ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδῖσεν &c.) Homer. II. N. BROD. Homeri ver-
sus II. T, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δειν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianus sit hic Dialogus, scriptum
oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφ-
δελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
& Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
rum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
confitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
γενόμεσται τὸν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφodelῶν εἶναι πλήρες, Oneir.
III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχῇ
vel σκιά) τετρυγῖαι itidem auctorem habent: vide II. Ψ, 101,
Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
tamen 9 nisi pro τετρυγῖαι in quadam editione prisca cuius-
cunque Grammatici exaratum fuerit κεκρυγῖαι, quo specta-
verit Etymologus p. 538 in Κρίνα scribens, ὁ γὰρ ποιητής φησι
κεκρυγῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
scazon, Κριγὴ δὲ κεκρῶν ἄγγελος τε καὶ κήρυξ, sine dubio fue-
rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὲς τοῖς ἰδοῦσι γενόμενος. Hoc au-
tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετρυγῖαι in
plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
Philosfrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὄχστο τετρυγὺς,
ὡς περ τὰ ἰδῶλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἢ δὴ ἀπεισι, μικρὸν δὲ
ὑστερον καὶ τετρυγῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. τῷ ἀσφodelῷ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13.
Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφodelος
per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρυγῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

cad. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω Δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Δ, 568, Χρῦσσεον σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν ἤμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius folio pertentat crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἄχθεται δ' οὐδέ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόους ἀποθανόντα χρυσοῦ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀΐδωντος ἀγορᾷ, Μοῖρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Δ, qua Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerrim insigniri Odyssëam Δ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Δ, tum similis argumenti ergo, tum ob commune ambabus νεκυίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssëa tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphr. I, Ep. 26, Μέγα, ὃ φίλε, καὶ οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι: plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Nofter c. 2 iunxit ὀβολοστάτειν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τῶν λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής: utraque verustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculperent. HEMST.

ead. l. 10. Προγέστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vineti ad iudicem trahantur: neuter, positus dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχῆλια σιδῆρᾴ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστῆν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπέτασθαι σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον: ubi fane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marcus etiam ianuae, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας; vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηρούς. Κόραξ σιδηρούς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commodè iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum*, Nil erit hoc; *rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάλη appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: o-mitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδη, & Χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utrasque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχύας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὴν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κᾶπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὶς, κλοιὸς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστη περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοιὸν ἐκάστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendant. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουμένας σκιὰς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniciat aliquis haud absurde ἀποτελειομένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si fer-

νὲς ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων· necesse tamen non putato, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. I. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι... ζηλοῦσι σε ὀρῶντες ἐντὸς τῆς κρηλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνδον γεγεννημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illustrit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύννοεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὀφείνην ἔκυσεν χεῖρα γαστρὸς ἔκκῃτι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Νίγρ. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίῳ κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαί) τοῖνον ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστίππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνηνὸς δεινῶς) Ὁ μόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁ μόμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μόμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνηνός. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειροῦς σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὐξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucius. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὁπτωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrium supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, δὲ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide II. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μήδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum coniectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδορκότων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοὶ, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὐκ ὥς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἠγανάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πῶς οἶσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκείσθε Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. T1) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debutit
παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
Revivisc. cap. 31, Πολυζένη ἀνάσχειτο πέρα τοῦ μετρίου. in
quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταβρίπτοντες.
Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντά) Quam frigida haec, & Luciano
indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δέλου: sed
literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυόν,
Ἡράκλεις ὅσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. Λ, 575: Καὶ Τιτυὸν
εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν Κεῖμενον ἐν δαπέδῳ· ὅθ' ἐπ' ἄντρα
κεῖτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιὸς τις καὶ ἐρρωτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμεννοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς,
nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo
habeo. Vide Πάνθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor αὔους
ingeniosius cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re
diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρχείας· nam hoc quidem eum
in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
tionem prodar: iam si forte αὔοι commodè dicuntur Aegy-
ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταρχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἅλута, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectivse partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἅλута, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ μοχ: οἱ μυλῖαι ἅλυτοι νίτρον δὲ καὶ ἅλεις λυτὰ ὑγρῷ paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἔστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἅλута, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργός, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δὲ ἐμοῦ γυνόμενα ἅλута, ἐμοῦ γε θελοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τὸ γὰρ μὴν καλῶς ἀρμόσθην καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλεις, κακοῦ· δι' ἃ καὶ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἔστε, οὐδ' ἅλυτοι τὸ πᾶμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθε γὰρ, οὐδ' ἐτύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas, cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσον γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι &c. τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ὃ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισπ. c. XII. Dion Chryl. initio Chari-
demi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δασμοῦ ... προσενέγκας . . διέχει). Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ
προενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum
dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus indicium quasi dolorum poenarumque tributum
remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo viti
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπόρουσιν οὖν πρὸς ἡμᾶν-
τόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον
δεδορκήτων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. ΒΡΟΗ.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. Η. ΒΡΟΗ.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Διασκεύασε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατὰσκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χαρίου δια-
σκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpositis adiicit τοιούτων θεάτρον ἐπιδείξας. Οε-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῇ διασκευάσει αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλής, quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πρᾶγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος, a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, ἐσκεύασε, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regum insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διαδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπῆσαι) In pompa transvehi, pompaticè transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu. HEMST.

ead. l. 9. Μαίανδριον) De eodem in 'Επισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαίανδρος dicitur ὁ Μαίανδριον, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οὐκ ἦν γραμματιστής. De proditiōe in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia suppellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαίανδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαίανδριον τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαίανδριος, Philostrato Μαίανδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδυσε) Scribe μετενέδυσε. BROD. Μετενέδυσε) Antiquiores fere edd. μετενέδυσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ient. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥστε

οἰκίων τινῶν στρισχόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησαντο) *Mutati sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in *σε* sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doussam Praec. I, c. 19, ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐορακέναι σε τοὺς) Illud *σε* ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra 'Α. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχεται, παρέρχεται, παρίεναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videfis A. Gellium VII, 5, & Nostrum 'Α. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionsius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illò Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑφ' ἡλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: existant tamen in C. nisi quod ὑφ' ἡλὰς. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ που) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo nunc alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B, quo respexit Harpocrat. in Παραβύστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίας καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαράδυσσάπῳ } Εὐπαρασκευμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παραβύστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removeretur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστευσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam vñ ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδοσι lege παραδίδοασι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmas. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκροσθῆς, ubi ex Vascofani suppleta est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὃ δὲ κῆπτος μοι ἐπέστη. Τὰ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniecturam non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in triviis erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλευμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμῆδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos ἴστ. Ἀλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinaram credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθῆται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμῆδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας· atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulysse res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοπασίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, —τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ· plura dicuntur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. καὶ αὖ
 μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis
 verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ
 καινοῦ τίνος πράγματος προτίθετο λέγειν ibi notat Ulpianus,
 quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ
 προεγράφετο sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt:
 ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ
 αὐτῇ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν καὶ προτίθεσθαι τῆς ἐκ-
 κλησίας, ἵνα γνῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a qui-
 bus parum differt additum ad Or. περὶ Παρατρ. interpreta-
 mentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλη-
 σίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσ-
 βων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι nam oratoris verba, qui-
 bus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Va-
 lesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κέρυξ ἢ
 πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ idque non Ulpiano solum
 auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero
 ab horum mente discefferit Wolfius, interpretes alioqui mini-
 me spernendus, facile lector non indiligens per se deprehen-
 det. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthe-
 nis enarratores distinxit, eandem etiam aliis in locis parit dif-
 ficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανού-
 μενος, ἃ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις
 προτιθέασιν. Thucyd. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων
 αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν: forte minus erit dubitationis,
 quando adiungit γνῶμας αὐτὴ διαγνώμας· c. 36, Mitylenaei,
 qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐθις
 γνῶμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς
 exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν
 διαγνώμην αὐθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum
 Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbi-
 tror a propofita prythanum tabella, qua non tantum indicium
 vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae
 forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet,
 unde duxerit Sophocl. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τὴνδε
 γεράντων Προῦθετο λέσχην Κοινῶ κηρύγματι πέμψας· solemne
 est ingeniosissimo poetae phrasēs a suae gentis moribus deri-
 varas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθεσθαι
 λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memo-
 riam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, qua-
 re, cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipse
 Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse *Imperatorum*

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Rhrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρωταίεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύσθαι) Angl. καταδύσθαι. BOURD. Καταδύσθαι) Vulgo legitur καταλύσθαι quod ferri quidem posset, nisi hanc apriorem & concinniozem scripturam suppeditarent A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίων &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυσ' mortui ἀλίσαντες a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλίσαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίσαντες sunt νεκροί. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλίσαντιάδος) Angl. Ἀλίσαντιάδος. BOURD. Ἀλίσας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἢ γοῦν ὑγρότητος ἀμειρος ὤν. Ἀλίσαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλίσαντίας finxit. VORST. Ἀλίσαντιάδος) Ἀλίσας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλίσαντιάδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλίσαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλίσαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπίας, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὴ) Etymol. Βριμὴ, ἢ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEVIVS. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Eundem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissidentibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sopherum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατον τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπὶ δὲ πολλῶν τούτου ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdus: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Isocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὡ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debent. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκρίτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελάται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu quaesitum esse Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελοηκυῖαν ζητεῖν περιττοῦσαν χρόνον πολλὸν βίον ἀνδρὸς ιδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) καλεῖται) utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὥπως μὴ γένηται ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut soleant in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus. sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαύκεναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδηλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχοусι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere*; & *Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τόπω καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι. . . . αἰεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἰκόντ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπύρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπύρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) τὸ νῦν παρυστῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμών, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie sumptus; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequae solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς· αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσδῆ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promisit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρας σοφούς δ'ε (vel γέ· utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς ἔς δύναμιν.

δέσσαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύνα-
 μιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines indu-
 xit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόν-
 τα δέσσαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Al-
 terum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota,
 quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς
 εὐ τίθεται τὰ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen
 causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod
 in manibus est, sollerter dextreque curare & administrare; sapienter
 rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo po-
 nitur etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag.
 173 E. τὸ σφότερόν εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς
 τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia re-
 centioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρὸν
 εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατὸν & Suidas
 in Anatolio, προσὴν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ
 παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακῶτι altera, si quid tentatum secus ceci-
 derit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare;
 quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos
 imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV,
 Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus
 usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum
 iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien
 de sa chance* in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 221, sensu qui-
 dem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angu-
 stum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad
 Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito,
 sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse
 scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitatio-
 nem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perpe-
 ram vir magnus Alexidi tribuit, apud Strob. pag. 570, v. 46,
 Στέργειν δὲ τὰ μπεσόντα, καὶ δέσσαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν,
 ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, κ' εὐ δέ-
 σσαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices pe-
 ritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est
 aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐ δέσσαι.
 Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Flo-
 rileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere for-
 tunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud He-
 sychium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus inveni-
 tur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat,
 Salmasius operam lusit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐ πεσόντα δῆσομαι Τρίς ἔξ βα-
λουσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam casti-
gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς) Plane noster Tiresias
cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum παῖζειν ἐν τῷ
βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelli-
gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁ-
ρῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι. θυρίδας
ἐνίοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον ibi Langi &
Christophorsoni *cancellos* repudiat Valesius, & *clathros* ma-
vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatius *ia-
nuae rima* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
ramen ianuae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur,
exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facetissime narrata
Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
λιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλειθρου· & saepius in proximis: ὅπην
vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversâ potestate
reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. λ. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad In-
script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δέ) Pro δὲ Solanus scripsit
τι, quod an V. Codici debeat, ignoro: praetuli vulgatum.
In sequentibus aut μαντείων, aut, quod potius habeo, leges
μαντείσις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δ' εὖρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego iunctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν εἰσθῶς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod aitione λειποναντίου persequebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λιποναντίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολειπῶς: ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim sociofque deseruerat, ἡρώς ἐκέρτομεν λιπονάντων Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopul. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. in Ξεναγήσον. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοί, inquit, ἐξαναγῆται, ὦ φίλε Φαῖδρε: tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θανμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνω Δι) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Πίστη καὶ τέταγός) Homer. Il. B. BROD.

ibid. Κάμει) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedito est: in reliquis enim legebatur τέταγός. SOLAN. Reliqui τέταγός, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τέταγός participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τέταγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis existisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θροῦ τοῦ βελού) Mosellanus, e summo coelo: Lucian. Vol. III.

Benedictus, *e magno coelo*. Pater, *sacro limine*. GRON. Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunctantem, caligini additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiciat coelo*. Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo*. Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, ῥίψε ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλός, exponit: Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὥς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρας, ὃς συρφετὸν Οὐρανιαῶν ῥίψε, ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II; p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ὃ πόνηρ', ἀνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένῳ Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαιῶς, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictum est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοδόν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη, cum distinguendum debeat ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse *συνδιαίτωρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδιαιτῶμαι* formatur, quam *συνδιάτορος*, vel *συνδιαίτορος*, & idem valeret, quod *συνδιαιτητής*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbitrator simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτήτης*. PALM. Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum *ἀπὸ τοῦ διαγῆν τὰς ἀγγελίας*, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διαγῆν τοὺς νεκροὺς*, traicere mortuos. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, eiusdem *familiae servus*: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω*. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque *διάκτορον Ἀργειφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον, οἷον διατόρος καὶ σαφῶς διαλεγόμενον*, vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, *διάκτορος κέκληται ἵτοι ἀπὸ τοῦ διατόρος εἶναι καὶ τρανὸς &c.* Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διαγῆν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo refinge, *διαγόντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ*, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας* pro *ἐργασίας*. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς*. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius *ψυχοπομπὴς* umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργον ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte defunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hesychio legas Διάκτορος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτῆρος, εἰρηνικῶ. Nefsi autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Julian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκῶτων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθετον. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντοῦ τῷ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δ' ὁ βολῶ μισθὸν λαβῶν &c. commodè Schol. Aeschyl. ad 'Ε. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12, Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officium mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶ-
 χεν *ἀν*, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
 hic locum & ufum habet, quem § 7 ὁλίγα γοῦν. Index fimilja
 plura fuppedabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκοπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
 Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
 alter § 7, ναύτης αἰὲ καὶ πρόσκοπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
 ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
 textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
 Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
 lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono compareretur, haud ma-
 gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
 maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
 patio. Synefius de fervo nequam in patriam navi deportando
 Ep. XXXII: πλεῖτα δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ
 γὰρ εἰς κοίτην ναῦν καταβαίνει. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τείνας) Exc. G. διατείνας καὶ τεινάξας.
 C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
 G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραλληλῶς) Dedi παρακείμενος, quod Etymo-
 logus habet in Τεταγὼν, ubi haec eadem totidem fere verbis
 leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
 fum, quod, etfi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς
 fervabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὀμους) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Castiga ἄλλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. BROD.
 Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
 auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
 omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
 pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
 invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
 qui hanc verfionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
 nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἕλκων) Meminerunt huius loci Laz.
 Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
 de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
 1083, ubi δικωπεῖν, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
 Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
 legendum fit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid.
 Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπία) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμίδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγῃσαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaem. p. 50 B. Δεῦρο δὲ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξαναγῆσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δὴ πού λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσησιν, ἢν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρίσταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therstem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδυλῷ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίων Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hesych. in Πυγμαλ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλίας τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κορυφαίοντες ἀλλήλους, ἡγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotone fuit σπιθαμῆς. cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Werstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: deinde & ipsi mihi vendendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus, & adscript pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Mosch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἐρωτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratioris partes gerat; ut in Βίῳν πράσσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεργγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμνήσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἄσαντα κίθαρωδόν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caufatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, *σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν*, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? *σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν*, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) Iensius excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiat. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impediti. us sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλύόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, κωλύοντων γαμειν, κελεύοντων δὲ ἄπ. βρ. Vide magnū Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priorē parte supplendum esse positis, nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. Ioc. Panath. p. 257, Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. Heliodor. I, p. 2, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωμάτων νεοσφάγων. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequē delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ γῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. τότε δ' ἡ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nebulae supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — interior coeli qua semita lucet *Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνασσου, idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι Synes. p. 42 C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιοτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κη-

ρύματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH:

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum fumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM.

ead. l. 7. Ἐνδούναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἰστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeī sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδωτὰ λινὰ Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in Addendis.

in Schol. col. 2. l. 1. τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Noſter τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. τοὺς Ἀλωέως υἱέας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoefchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moſem, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πυργοῦ ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moſis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utraque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ ἑοικὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμῆκιστα τῶν ᾠδῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχωῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβελῆσαι ἐπιθεῖναι nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὅρῳν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλωῖον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remora tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, num Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνὴροί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorum esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἀν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis reperto sapienter iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aelia-no adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύ-

την κλίμακα ἔξιν οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendendum.* IENS.

ead. l. 11. Νῶ δὲ) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν.* BOURD.

ead. l. 15. Δὺ ὄντες) *Hic δὺ ὄντες pro δὺ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis & Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucydid. IV, 92.* HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίοιν) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literatum, non rusticus, ut habet interpres.* CLER.

ead. l. 8. Οὕτω ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendant: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετίθει τὰ ὄρη.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στιχῶν* pro *δυοῖν στιχοῖς* non aliter est dictum, quam *ἀπὸ συμκρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμῶν* Theophr. H. Pl. IV, p. 76. *ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίξεσθαι* Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucydid. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *ὥς διαδέχαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέχαιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα* scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. *ἐξειργασάμεθα. B. 2. S. & A. ἐξειργασάμεθα.* Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) *Ἀν συντριβέντες τὸ κρανίον;* placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non diffculter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἔνι) *Non licet.* BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benedicte. *Ne pedem in lubrico ponas*: immo, *ne parcas pedem in lubrico ponere*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amst. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte lege-
batur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπαθον
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λίμνην) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελοῖον) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἥρως με ὅτι γελοῖον scribe ὅ, τι. *Ei rogabas me, quid
riderem*. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: "Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώρατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, "Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σον &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apol-
lo*. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li-
queat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse
quoque una literula multatus est, "Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτου
lege ex Homero τόσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio sequentibus annectit; nec dissentiunt interpretes:
ergo contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. XAP. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, est assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri versiculis statim quaerat,
τί ἐστίν; ἤδη ὅρας; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὴ) Si mecum componatur. BROD.

ead. l. 2. Προδίδασκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercu-
rius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur
in προ nescio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsán po-
tuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem sequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρασ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile
perspicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν) Cum
vertisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

elo, contraxit Benedictus, & iniecit tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινήτριον τῆς χύτρας; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) Tudiculam. BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — πάσας δ' ὁρόθυον ἀέλλας videri poterat legisse Lucianus, ὁρόθυον θυέλλας: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur ὁρόθυον augmento suo instructum non repudiet. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, ὡς ἀχαιεῖς ἀμπτώτιδες καὶ σύρτειες, αἱ κύμα ὁρῶν ἐπαίγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγχοῦντο καὶ ὁροθύοντο. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυον) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur ὁρόθυον. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνην) L. τορύνην & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἰδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβόν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβόν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, τὸ σκαμβόν ξύλον οὐδέποτε ὁρθόν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, τὸ σκαλινόν (eum in modum refingo σκαλινόν) ξύλον οὐδέποτε ὁρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomit, & statuere, Homerum, ubi ἀνοστον πλοῦν navigaret, illuc, unde negant redire quemquam, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsus? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χάρυβδι, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμῆ-μεσμένα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. II. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτῳ) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, coniicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in *Galatio*. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμῖς perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolvent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδιον — ἐταίρους τε — ὑπεξαγείν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τροβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσφηνωμένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκῳ) Vitium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

hastae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatibus sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adiumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est nedom: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασείοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admisit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliaret. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesium, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram feriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. τὴν τὸ τριπλὸν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit lensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, πτωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὄρωσ, ἀκραν εὐερκήν ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68: Adversus Cimmeros, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeo duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκραν, μηδένδε φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaeon. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδεῶν ἀκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Ἀνσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχυρὰν οὔσαν εἶναι. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrufi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtrum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampſacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆϊον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἶναι τὰ περὶ Σάρδεως ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεύχους τοῦ βασιλῆϊου· verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἐχουσιν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. l. pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννές) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποβαπτύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρυσάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellum priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscite eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδ' ὁ Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευζάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἰσχυμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίᾳ ἑορτῇ ἐπὶ Ἀπίνης μέχρι τεμένους τῆς Ἡρας· haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas*. BROD.

ead. l. 11. Τέλος) *Telaus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Ἐλλος, Ἐλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chrys. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σέλον ἐλβιάτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tamen non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnes. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὗτ' εἰ χρηστός, οὗτ' εἰ τῷ κακός, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὲν δὲ μακαρίζειν δεῖν πρὸς τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vinde Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chrys. p. 598 C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθεῖσθαι αὐτὸ) Inepte haec vertuntur, B b 2

ἀλλὰ τὸ ποθεῖν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet: cum sit, sed cymbum ipsam exilimas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. 'Ελ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπαχρὸν) Infra vocat ὡχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὡχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ ταῦτον σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνθους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὡχροὺς, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὡχρὸς saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς χλωρόν ἐστίν, ἔφη. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστίν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρὸν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ πάντων ἀνδρῶν exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχῃον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad Theophilactum, pro Theophrasto. GRON. Ex poëta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro αοίδιμον πάντιμον, ut Pnt. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissimè χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta testā maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃτον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeferre conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δὴ λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὐτὸ δὴ τι περισπούδατος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτων καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περιμάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσιναίου) ὁμοῦ τῷ πηλοῦ ἡματωμένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαϊότατο, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμάχῃτοσι καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινου βίου πράγμασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuatur, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃτον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθλὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθὺς. HEMST.

cad. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι: ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequè eleganter minima lectionis Florentinae mutatione possit obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem asferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῇ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν publicanis succensetis, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογαίς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque notī. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἤρεθον ἐκλογεύς & Capito φόρων ἐκλογεύς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλούτον ἡθροικώς· sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινὰ apud hunc rectene Gelenius quae florem, apud illum Canterus coactorem verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Calaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοὺν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκκαλεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me iam pridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σπῆδον πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. aliique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive fociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, faveo: Εὐφημεῖτε, faveate.* Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημεῖ, infausta loquitur. CLER. Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὃ ἀνθρώπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὅσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἀγριοὺς δεσπότην ἀποδράς deprompta sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut quidem puto, legitur ἀποφυγόν· audi Ciceronem interpretem Cat. mai. § 47: *Dū meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In Arriani Epiet. III, 5, p. 274, Σοκράτης καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἐαυτῷ βελτίονι γινομένῳ πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λαισείδεια; ἀνθρώπε, εὐφήμει. Apud Platonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει· hoc Dū avertant: id ne unquam contigerit: & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Julian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φακεῦσι) A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννῳ ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔσθ' ἀνατρεβαίως Φακεῦσι, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ ληστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. restitimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλῆθος scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint aetate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυσοποιία, compertum habemus: verum ut Latini aurifices, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrium χρυσοχών. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμῖα γῇ λίθος, ὃν οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Hesych. in Θερμαιστρίσι, Suid. in Χαλκείσι, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοία: Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τῆς ἀργυροκοπίαις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοίσις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχόων καὶ ἐροπωλίων αὐτοῦ· ubi vocem ultimam interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυν se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis striblinem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παρίστανεν) Quidquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, *ea*, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, *mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὅστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρεστάν· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίη, καὶ τοῦτο πάντες πείσθουσιν. Hinc τὸ παραστάν & τὸ παρίστανεν, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρίστανεν αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-

mittit. Dion Chryf. Or. XII, p. 213 B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν. Or. XXXIII, p. 410 B. τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, *cunctatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditant, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ πάντῃς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι δαρρῖν τε καὶ δεδιέναι &c. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorē. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαβεῖν haec Suidas v. Ἀντωνίου p. 234 istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προῖσταμένα οἱ &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam proficitur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μέγρου σχεδὸν ἀδελῶς λεγόντος τὸ παριστάμενον. HEMST.

ead. l. 15. Πυρᾶν Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἑρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρίς & *Τάμυρις* proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab If. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. *Βασιλευσσης Τεμύριδος* Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiarum est. Theon Progygmn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τάμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμόργου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἢ δὲ συγχαρητέον, καὶ τὸ δῆλον τοῦ ἄρρετος εἶναι ἀνδρείοτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀγῆρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμόργης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-det, *Μασσαγείδι*: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a *μασσαγία* facilius oriatur *μισσαγία* vel *μισσαγία*, siquidem in Hesychio quoque *Μισσαγία* istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosā & palustrem montibus interiectā, quae delatos inuē torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massageris angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκσίᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chrys. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetis Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscant; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyae. VIII, 18, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἄσκη) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄτιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονοῦντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαίδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπροσθημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodorus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saeno lactam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum deferitur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νύσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγγιλᾶσιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Ἵϊός· aut Odyss. E, 450, ἱκέτης δὲ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάθαρν ὅμως δ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλλαχε, ut editum. Similiter in Revivifcentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri Ἰλ. Σ, 500. ἸΕΝΣ. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαίανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Met.* c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτῃ) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὴν Πολυκράτη φασί.— διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διασθαρῆναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapæ nomen unius literæ discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὁρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyaen. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγε, ᾧ Κλωθοῖ, γενικῶς) Ms. εὐγε Κλωθοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scribe γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλᾷ, βίον ἀριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p, 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superare licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann, ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικός & γενικός egit, ne adverbio γενικῶς, haftenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *lunja*, inquit, γενικῶς Aldus, γενικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρῳσαν) Ἐπαίρῳσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαίρῳσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, To-myrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαιρέσθων, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Nεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. ἄλλην &c.) Suidas: Παρῳδῆκει, ἄλλην ἦσεν ὁ δῆν sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. § 2. l. 7. Ἰδίων τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus Lucilii, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto itidem pariterque die populusque Patresque lactare indu foro se omnes, decedere nusquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Infidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφῆνες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλῖττουσιν (editur ὑποβλῖττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κενετροκάνοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοιαί) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοια· reliquae ἀνοιαί. SOLAN. Florentinum ἀνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοια non minus quam ἀγνοια vitam humanam infestat. Ἀνοίαν equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebebris illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀπροσύννη alibi iungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίστε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπλεγμένοι, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λωπτῷ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasmi in Paroemia, *De filo pendet*. BROD.

ead. l. 6. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγεις καὶ τ. γ. ἔξακουσθέντος τοῦ πτόματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν θάνατον sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοῖρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hefychio θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles apposuit. In miseris, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὕψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὕταν ὁ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquius p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro *περὶ περυστάσεων* depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινόμενα, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζόμεναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπὸλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἀστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρετάς Orci accedunt ἀπεψία καὶ δυσκινήσις καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἐνίοις μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Erytmol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγέλός τε καὶ κῆρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι; nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέματα. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὡς περὶ Πένθ. § 15, οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Legi posset αὐτὸν, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τίς αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φῆς) Haud minus est, quam quod in edd. existat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὥς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὥς φῆς, *ut tu, Mercuri, dicās*; quamquam opportunius existimem, δ' ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu evertos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπομετῶν, οὓς εἶπον· quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) *Praetereo luctus.* BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἰσού, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὴ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: *quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum*; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: *Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum.* GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: *Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀναγκαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἀλυπτον*
Lucian. Vol. III. C c

ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesium. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplo- randam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπλεόντως ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακνήης φυσιωμένων λέ- γεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὡς περ πομφόλυξ βραγυῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφά- νου ὄλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπὸσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bul- la est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰδῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iu- bet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aori- stum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, H. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando li- babit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini lo- quuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ' H. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφυνές) In V. & A. ed. ἐμφυνές quod tanquam alio- num in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non du- bitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν εἰοικότες ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissi- mum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλε- στον Χῖος εἰπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐκ αἰ δαζόμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissi- me philosophantes mortale genus hominum istis titulis com- pellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεὰ προσ- ὅμοιοι &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius simi- les homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Nεκ. c. 9, & περὶ Πενθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bqs Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διδ-περ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγὸς ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατανού-σατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδν περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Ἥθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμ-βοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sen- sum huius verbi Πάνθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, & ἴσασιν) Ne quem offen- dat haec constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦ-το, collective, ut in Aeschyl. Persf. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπήν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτου ὠήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτου οὐ τυχ εἰν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Lu- ciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέ-γειν & ἴσασιν, τοῦτο περιττὸν ὅστι, tumque nihil singulare ha- beret; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάν-τες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpre- tamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὕχθης ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae Kuh- nius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile di- cas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucia- nus: repetendum ex prioribus ἐκδοῦν θεάσασθαι tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωματίων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabu- lis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter foda-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocraton docent, ἥρια esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρῶα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάδα) L. Ὡ γεννάσαι ὃ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκείνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixerunt veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἐκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πύθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χάριζου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πύθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumultis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, δὲ ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequae commodum videatur, ac πλεούμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσιν — δειπνα) Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & *καθαγίσματα*. Vide Πένθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogi ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσων καὶ τὴν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogi allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae inferitur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulisque, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *schucernium*: nam Ian. Gulielm. Veris. III, 12, arbitratus *litterulae mutatione recte restitui λύχνους*, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεισθαι. & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 28, εἰκας γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἀγόντος ἀναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὰν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati*. Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus*: quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam κίουσι, tanquam errore natum ex αίουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῶ (Ἀχιλλεῖ) δαΐσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γὰρ absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum opportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatus*. Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi mauerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Festo quodam & stato die, qui νεχύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀναλθεῖν, ὡς μετὰσχοιεν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶον τε) Ed. I. P. & L. ὡς οἶονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπετομένας reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτοὺς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, versibus: Ἐν δ' ἐὶν τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡ δ' ἐὶν ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργός ἀνὴρ, ὅ, τε παλλὰ ἐοργός. BROD. Homer. Odys. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἐλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἐὶν) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnesius dedit Ἐν δ' ἐὶν, quoniam istius voculae syllabam primam poeta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεινὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruisset hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo. in litore] *Ubi erat asyllum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφοβόλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου signatius de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἕκας ἀκτῆς prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντεσιν ἐπὶ Ῥοιτησίῃν ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iam pridem a magno Pintiano verissime correctæ. Miror, cur Is. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiar: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ψαῦς οὐκ ἔστιν ἀνεγκύσαντας διαψύξαι: ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, si Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαψύξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, his nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσιν fierent διαβροχοί, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur. quod non tantum διαφύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρᾶναι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχειν &
διαφύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere :
quae commaduerunt, ad solares radios flatuque venti oppan-
dere: scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέφυχον· hinc 'Αναφύξαι, ἀνε-
μίσαι Hefychio, & 'Αναφύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi du-
bium est, quin pro 'Ανάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πρὸν,
refingendum veniat 'Αναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, 'Αναφύχῶσα, licet usus verbi ἀν-
άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἰλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελῶς γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
χεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγυιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας
ἀνέφυχον ἀνεκλύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Λυσάν-
δερ ἀνεκλύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ διαφύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
tus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrump-
peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere :
Hefych. 'Αναφύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
piat, flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophr. apud Har-
pocr. in Κεγχεῶν· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαφύχειν·
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστάν-
τες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam
διαφύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere profiretur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῖρος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωνεν ἥδη καὶ οὐδ' ἐν ἵχθους
ἐτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait : sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἠφάνισθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbicula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellepontii vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas vident, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἵχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, αἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαίανακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγείον ἐκτερχίσαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanaitem a iunt Mitylensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aevo Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochart in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & sileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπες, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fueris; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἐφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae: & Ammian. XXIII, 6: In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἔν' ἵχ' vos &c.) Ninum & Mycenae ἡρηώσθαι πανωλέθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigesimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνοις ὕστερον κατὰ σκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴδ' ἵχ' vos εὐρίσκεισθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everfusio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reffloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hae Deum Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque paritibus haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Iliion deserta. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

re plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inst. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funera.* HEMST.

ibid. "Ὀπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὴν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκῆνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus niti-
tur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὖν οὐδ' ἔτάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisset τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ἄρτυμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην. Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. Θέρους δὲ αὖτα σφίσις ἐστὶ τὰ βεύματα, πλὴν τῶν ἐν Ἀργῇ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Τρὴν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum cenleo εὐρυάγυια Μυκῆνη. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit Solanum Iliad. B, V. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamsi huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryadememinit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribingentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

ditror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *geffu* coniectura fueram assēcutus, antequam a Schotro trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem fuere sine sanguine*. Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου, vel Λακόνων* sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθὺς: inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex Ovidio Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide Nic. Heinf. & Waff. ad Sallust. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) *Te pro benefactore habebo*: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. Lyfias p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤττι, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξει. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat ? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος: sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἐκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.
ibid. Χάρωνος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσόδους) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρνανᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺν κεφαλῇ, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Confule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τους τοσούτους φόνους) Aetolorum & Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυση) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμφοιρῶσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄραν αὐτὴν) Scribendum ex Mf. καί μοι δοκῶ ὄραν quamvis & sine Mf. ope facile quisvis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. *Καί μοι δοκεῖ*) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quævis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelædamentem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At fatistum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimaе notae auditoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ* posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terribissimo nostro Luciano ipsum *ἐγὼ*, vel *ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ*, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλησάι μοι δοκῶ*. In Eunuchō: *Ὡς ἐγὼ γάρ, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ* &c. In Toxaride: *Ὡς ἐγὼ γάρ πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ τῆσθαι*. In Parasito: *Ἐγὼ γάρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι*. In dialogis meretriciis: *Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ*. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agefilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) *Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τῶν αὐτῶν βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι*. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκούμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: *Ἀλλὰ μὲν τοι τόγῃ μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προσιπὼν ἕκαστοις, καὶ ἄλλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιῆν ἐν ἀσκήσει ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι*. Haud dubie oratio soloeica est, *μοι δοκεῖ* προειπὼν, & προτιθεῖς. Sed omnino legendum *μοι δοκῶ*. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum aninet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis utiqueam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyſes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθομένου παρ' ἐχέσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὅρῳ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὅν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθῶντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; cum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum ἐς Οἰνέως alius Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac ἐς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετον, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermotimo c. 82, ἐς διδασκάλου in Apologia c. 4, εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ἄδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (five NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοί, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῷ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπισημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 68. l. 3. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. i Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δὲ. Ubi vero plurium sit enumeratio, post unum μὲν tēr quater sequitur δὲ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὴν δὲ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δὲ, τὸ δὲ & c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videtur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστὶ εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἐστιν εὐφραινόμενον μακθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elfner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐνοῦν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo licet eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI, 43, Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl. I, 40. — neque servitio ME exire licebat. Et Cic. VI ad fam. 21, uinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρῖασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρον ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη paret apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλλῶσαι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. 2. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύβος) Ab Aesculapio praefertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννεάκισ darent, cum in V. profert ἐννάκισ. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopos, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐδήτευσε, ut respondeat illi, quod praeceffit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆος) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ιστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiastes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exstare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambysis & Atossae. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossae meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiastes. Atossae vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambysem duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyfi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσέων hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui δὲ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· nisi fatis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac pe-
rius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum,
ἡρετο τοὺς βασιλῆιους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto con-
veniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius
etiam habeat, ἡρετο, ἡρώτα, ἐπίθετο. Mox ὑπεκρίναντο legi-
tur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex
Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypnemiona*, alio
in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod
fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὲρ
τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N.
VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam ve-
rum fuit, lunonem, mulierem Theffalam, sine viri concubitu
peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum
βάναυσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, fornaca-
rium, & fabrum aeternum, & ignipotentem: βάναυσος est arte for-
da seu sellularia quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse igni-
potentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non pot-
est: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος
dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ml. est πυρητήν sed huius
vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυροτήν, qui
igne utitur in stando, & coquendo aere, a πυρῶν. Habes hanc vo-
cem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commo-
dius. G. & P. πυρητήν. L. πυριήτην, vel πυροιτήν. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) *Profus.* BROD.

ead. l. 8. Ἑρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis
omnibus scriptum est ἑρρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne
quis supereffet, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri
praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2.
& P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem
καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μιχέτι χρήσιμον) Sed *eviratum.* BROD. Virilia
enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus
mos iste. V. Laet. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δάπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτῶ-
μαται δὲ πύλαι μύκον αὔρατον, ὡς ἔχον ὤραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανό, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' ἑνὶ καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλίσσομένην) Κνίσση δ' οὐρανό τεκεν ἐλίσσομένη πε-
ρὶ καπνῷ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχνηότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supenor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuius* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰ μυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forsan ἀπόρευτος. vel ἄπορος, ut
δίδ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) *Silvas ac saltus: ὑργάδας* vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad. verbum refecerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem 53 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὅρνα) Nam pica Baccho sacra est, Iovi aquila, Mi-
nervae noctua. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Iovi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Διολφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦραν) Vid. Il. Δ, 8, it. 5 i seq. praesertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργός) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γεῖος P. L. & A. alii Ἀργός. SOLAN.

ibid. Μυγδόγιος) Hic pro Phrygio: poetarum enim θεαλα-

γούμενα cum tractet, poetica etiam ratione unitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τιμ. c. 4; infra Z. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπννήτην adscripsit, se coniicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: purem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat. satis tamen commode appellatur Ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἡρὶ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Polux. Immo cum Ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπννήτη, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc versu Homerico omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ Ὑπννήτη) emendandum censeo πρῶτον Ὑπννήτη· abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitranda permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλλῇ τῇ Ὑπνῇ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἀρμηίων) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλον, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκκρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δάμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ πρόρρησιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormiter? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκας, ἐκας &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπῆναι) Lege ὑπῆναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπῆναι καὶ ὑποκῆσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεῶν. HEMST.

ibid. l. 8. τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ — quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθήραντο) Haec uterque V. Codicis Scholastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήραντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρραντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquimalia sive

vafa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adfpergilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immerfis aedem ingreffuros irrorabant. Vid. Io. Brodaeii Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193, Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεοκόροι περιβραχτηρίοις τοὺς εἰσόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ἀροτῆρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλήσας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fufius prosequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Consule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολαβόν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. II. A, 470, Κούροι μὲν κρητῆρας ἔπεστέφαντο ποτοίοις quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. I. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ πᾶν τοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has raccite compareretur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Celf. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. ΟΚύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βουμῷ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκίδναται) Homerica dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Iliaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 14 & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δάημεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δάημεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς*. BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρμένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εἰς Ἀπολ. ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *καρδιουλαεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praconis, *ἐκὰς, ἐκὰς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβήλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *ἀλίσσιν συνειτοῖσι θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πάσιν ὅμως*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβήλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βεβήλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὄνσιν ἐπιθῆσθαι θύρας τοὺς βεβηλοὺς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώποις νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθῆσθαι κελεύω τοῖς ὄνσι τοὺς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initiatis, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hoffmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκείται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βεβηλὸς τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὄνσιν ἐπιθῆσθαι. *Famuli autem, & si quis alius adfit PROFANUS & agrestis, AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐτίκεινται Ἀρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN. in Schol. Ἐξηρημένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in *V. ἐξυρημένων*, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγούμενων*, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsoletis omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) *τύπτονται* passim de hac ipsa re Herodotus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luctus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei-populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψηλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armen-
to iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando existit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam attingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν: ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγλαστὶ διεξήκεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγγο &c. video reddi, sed quid interim in singula diceret, cum certe debuissent, sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδιεσκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Casaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδια σημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον: quare mirum non est, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὡν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auctio. Ver-

te, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *Bίων πρᾶσις*, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctior hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum &c.* genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀρίστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀρίστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixisse Noster, οὗτας ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίος pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρῶσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἶδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, τὸ ἀρίστον βίῳ πωλῶ. τὸ σοφώτατον πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur *Bίων πρᾶσις*. At Thom. Magister hunc semper citat nomine *Bίων πρᾶσις*. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancia* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbræ*, εἰδωλὰ, *manes*, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitæ*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitæ rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitæ & instituta ponuntur ut personæ. Βίος nimirum Πυθαγορίδης, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιούρτες, cogit. GERN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admitturi, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. in primis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κομήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες: inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτο ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡς περ οἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομὶδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iup.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ
& in αὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem eris, Mercuri, praeconis munere
fungi, & quod bene vertat, iam ad Porcenae regis bona emenda
allicere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινεῖν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἡ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥῆμα: vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικῶς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *viam opti-
mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον*, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
nerosam, vitam liberam*: rectius vertas, *vita optimum, vita virilem,
generosum, liberum*: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose; non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblichio. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καθ' ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam
mundum canere.* LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τρατείαν) Suidas exponit *ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν*, i. e. *mendacium & falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, fufurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulisset, iterum dimisisset: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum proportionones primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. LEED. Vid. Chrysof. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in Porphy. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωρίν) V. Rittersh. ad Porphy. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὄλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἄ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. *Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'.* (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) *τρίγωνον δὲ οὕτω.* Arithmetici *ζηλοῦντες* Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, *τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἐξῆς.* Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι *τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργεία πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἐξῆς τῆς μὲν*

οὖν μονάδος, δυνάμει οὖσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς τοῦ δὲ ἐνεργεία πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυνάς τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἐξ) τριάς τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρὰ. Ἐντελὲς δὲ τριγώνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν. ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει εἶρεῖν, τριγῶνον ἐντελὲς ὁ ἑ.

Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως
 καὶ μὰ τὸν ἀμετέρεα ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.

ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. Ὅρκιον) Quibus inducti rationibus, si discere luber, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοπ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. Ὅρκιον dedi, ut in notis. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔόντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphy. περὶ ἀποχ. II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γράμματα σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεον τοῖς θεοῖς ἀπέρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτέμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτῆς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐτῆς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆν) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos *adeptos* animatis abstinuuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐν τι) Οὐδ' ἐν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycónis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσθύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπούται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἰκονα μυσάττη τοὺς κυάμους; responderet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina ad- verfantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι; enim- vero sacrae sunt. Re vera enim μυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinere, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis re- portatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετείχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πῶρρον ἐκαθέζετο, μυσάττημενος τὴν κυάμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem nota- runt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebu- lis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathio, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, sive A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκέ- πουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱμῶδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνα- κτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ κω. ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ ἢ κω. Ita hic Scholia- stes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo ta- men aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Ari- stophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ, Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γὰρ. & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἀλλά. cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὲ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον. Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero*. Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias Leoninam Dionysii induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est*. In Ἑκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς ὡς λευκοπληθὺς ἦν ἰδεῖν ἢ ἑκκλησία. — *Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed*. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazulis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δέλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωθονκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticis mi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidiſſe. Denique diſtio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita ſcribitur, ut commate ſit diviſa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentiſſimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri iſtud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula ſit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam ſubaudienda; quae autem illa vere ſint, nondum liquido conſtitui. IENS.

ibid. ἱποὶ — αὐτέων) Ionica Dialect. poſtulat hic ἱποὶ, pro communi ἱεροί qua in voce paſſim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

cad. l. 3. Γονῇ) Vocem γονῇ ſatis exponunt, quae ſequuntur, ἀνδρεία μῆρια, τούτέστιν, αἰδοία: ea ſcilicet ſignificatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἀρῶν habere Hippocr. LEED.

cad. l. 5. Ἐψθέντα) Turbant hic codices. R. ἐψθείσαν. Fl. ἐψθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illuſtrat; niſi quod de ſanguine nihil habet. Miror hunc locum fuſiſſe viros doctiſſ. SOLAN.

cad. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non eſt inſtituti noſtri. Sed dubitationem aliquam noſtram, occaſione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδῶσι λεάνας, ἐν ἀλᾷ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθεῖν πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὖροι ἂν ὀδωδῶτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auſtor Philoſophumenon Origenis p. 42 Wolf. iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμασῆσάμενος λείων τὸν κύαμον καταθεῖν πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφεῖν (ſic lego, non πρόσφerei aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. Huius rei indicium eſſe ait, ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter aſſumet ſimilem humani ſeminis odorem. Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auſtor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciani. Rursus αἷματι hoc obicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀτὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum consanguinei & sanguis meus pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi alia unde mihi cognita, non diffimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymmo: Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset; & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπὸ δὲ τοῦ Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὁμοιοί, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσοῦς) De Pythagorae femore aureo Porphyri. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, alique. Meurs. Ath. Art. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Celf. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός ἀμβροτος οὐκ ἐστὶ θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περί Κρότωνα γὰρ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ αὐτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρωῖς ἐξασκούμεναι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὴ ἦν. Τούτους οὖν φησὶν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem & eis Τάραντα ἡ αἵρεσις

διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακῆσσις) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινώβια, seu consortia, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Ποντικὸν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεύς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopensis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpretes; quasi ὤμια inveniatur pro humero, & legisset deleta articulo ἐξ ὤμιας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hefychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἀλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. lud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμείδια. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλη) L. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Etymol. in Ἐξωμίας, Hefych. in

*Ετερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλείται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλείσθαι solum in usu est: altera προσκαλείσθαι non minus, quam προκαλείσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χαρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκπαθαῖαι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτῆς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter responderet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis locus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. *Antislitem* hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. αἶτ, παντὶ τόπῳ ἔχρητο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὅτις δογμάτων) Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poetam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ἐπιθρό-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trozii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiaſtes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὗτος γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείους δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφου retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. eſt: ἔρημον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praefcripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθογράφα multum iuvat. Praeferam tamen κατὰ γεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kuſt. not. MS. Hoc Hemſterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis verſus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔſται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος idque Εὐριπίδειον τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I; p. m. 49, ſcripturam ſacram defendens, maximo, inquit, cum ſciamus etiam, quosdam ſapientiae deditos non tantum abieciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatiſſe atque uberius eloqui, triviale ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumpere ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπεξυστον) Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis affecutum eſſe. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipſum erubeſcere. Forte praeferrant alii Eraſmi interpretationem, erubeſcendi facilitatem de facie prorfus abſtergas. Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & abſtergere, ſi cum ἀπεξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὅς ἔſτιν ὁρμᾶν Erymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ἔξεν τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. SOLAN. Voſſ. Codici depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret; quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἢ χου discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξέρον προσίεμενος) H. e. ut vertit interpretes, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιῆσαι τινα non est aaire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρὼν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, Cilius vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS. Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Laetantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatjan. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσεις ἂν τις θάρρῶν, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere aufferet. Sed legendum, Ἐν ὅψει δὲ πάντων; ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσεις ἂν τις, θάρρῶν ποίει, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbutis facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὄμνῳ) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiff. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πῶδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.
ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς ἥτοι σκυτοδέτης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέτης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit*. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Ienf. in Le& Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάνανσον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inferuerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam, hic vero pro vita rudī, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) *intelligenti & ingenioso* opponitur *idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe *περὶ Σικελίαν* cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε nam τύραννοι *περὶ Σικελίαν* sunt tyranni Siculi, ut οἱ *περὶ Πλάτωνα*, *Platonici*. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur *πλακουντίων*. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι mox ex eodem Mf. reponere, ἅμα γὰρ αὐτὸν πεπραῶσαι βούλομαι ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλεσθον, volunt: & statim idem liber, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθῶν quod est ἐλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν, at ego omnes a pueris plorare iubeo, cum ἡβηδὼν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiff. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. **Ἀπρατος* praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur *ἄπρακτος*. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθαι, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἔοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἐλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, *Ἀπρακτος ἔοικεν ὧς Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἔοικαςι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignoratione intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἀσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegat. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸ αὐτὸ συμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸ αὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Acceperunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὁδύρομαι) ἀπὸ τοῦ πῶς — Ἰόνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος) ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὲ ὁδύρομαι) &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commode sunt correctae: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκλῶν. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, κυκᾶσθαι: sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. Κυκῶν ἢ πόσις· ἀπὸ τοῦ κύεσθαι χυχῶν τις ὢν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος: nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ᾽. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam μαχόμενος. Suidas ἐρίζων, φιλονεικῶν. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristor. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὸν οἰμώζειν) Non debebat verti a pueris plorare, quod fatis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἄπρατοι, non ἀπρακτοί, unde ipse dialogi index βίαν πράσις. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφροισίς ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit ἀθρόον, i. e. confertim, sine discrimine. LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἀπρατοί) Hoc in loco cum ceteris erravit I. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: συνδιαφ. Διαμ. SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς) Pro hisce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. SOLAN. Primum ὁ πνευματικὸς unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebebat, λέγεται δὲ καὶ τὸ δῦκτιον: prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἔθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπσιμα φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν quamquam ea de significatione γρίπισματος ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas turpis lucri & rapinarum. Γρίφος

autem, quo destituuntur V. & ed. A. in capite Scholii praeposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἦβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβῶν ἀκμάζειν inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδραστής) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristaen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristaen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. κἄν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) Vesticontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταῦτον) Ταῦτον & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταῦτον δῶμον. Τὸ δῶμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Maittaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταῦτον masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στόμυλος, scribendum esse liquet ἔφοδρον eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deierasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102. 8. C. G. & 36. 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theopseion. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, δς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγεῖτο καὶ ἄμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ἄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ἄμνυ.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἀμύναι*, & He-
fychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviorem auctorem
Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadaman-
thum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iura-
menta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Ad-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fe-
cisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de So-
crate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri pos-
sunt, de republica, de communione mulierum, de fortium
praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per ali-
quam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc
dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello gravi-
ter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum
enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus
suum ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit
Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam
hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam si-
mul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim lau-
dant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua
de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cice-
ro apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum
de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is lo-
quens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia
puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cra-
tini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet
ex Excerptis Grotianis p. 493: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν
λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάαν. *Quis iusiurandum ma-
ximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant.*
CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferior-
em, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. le-
ctionem: διενύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V. Ῥα-
δαμάνθιος*) ὄρκος· οὗτος (*V. ὄρκος οὗτος*) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς,
ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (*V. ὄρ-
κος & statim ὄρκοι*) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῇ. Κρατῖνος Χεί-
ροσι. (*in V. Χείσι*) τοιοῦτοι (*hic καὶ V. inferit*) οἱ Σωκράτους
ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in
Ῥαδαμάνθυος ὄρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγάαν. Cra-
tini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit Zeno-
bius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem.
Pro Χείροσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a Iun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλόγοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus exple- ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum consti- tuti debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἐπειτα χῆν θεοὺς δ' ἐσίγων. — Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastae commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαί τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθὸν ἀνδρῶν, τίθει νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρείται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὡς τοῦ θαυμαστοῦ γέ- ρους. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae ma- nent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac dein- de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter- nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμῃ ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν- των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κάμῃ ἄλλον· sic omnino legen- dum: perperam, κάμῃ ἄλλον in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legere- tur ἄλλον, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin- git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve- niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῶ — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato- nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristip- pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi- sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. Ἀν τὸ δ' εἰπέ ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάδας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκία καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάδας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpretes; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισυνθεσίς, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκία σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficibus aridis*: & infra in Revivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craffi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo torus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidoniae ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiles ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Deinsonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὕπνωχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖσιν βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenuis, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concefferim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δρατ. c. 27, & quae illic annorata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes sectante dicit, eum μέσσην κουρίαν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλοπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχιτώνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, l. v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰῶθασιν λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκειμένον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκειμένον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τι βουλόμενοι, τῇ ἀορίστια δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκειμένον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi δὲ τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυγκλῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυγκλῆς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῷ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύλων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa retingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπηττομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλαττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati, Velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαινονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba per versissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro ΕΡΜ. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῶν) Ἐφ' ἡμῶν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὀρεξίς, ἐκκλισίς· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἔφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἢ κτήσις, ἢ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendunt a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λέγ. sic idem Cod. pro ὁποίων καὶ ὁπόσων habet ὅποια καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apoëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acrato-phora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere, locupletem esse, non dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem, morbum, dolorem, non appellat mala, sed si libet reiectanea*. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: *Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est προηγμένον) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id est, producta nominentur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c.* REITZ.

Pag. 104. l. 2. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantasiā partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davif. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. Σύμβεβη) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἄξιόματα, καὶ συμβάματα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρυσυμβάματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: *ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, καταληγόμενον, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρὰ σύμβαμα ὅτανε παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτης μεταμέλει*. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιον καὶ ὀπίσσω) Ὅποιον καὶ ὀπίσσω. GUYET. Ὅποιον καὶ ὀπίσσω L. quod magis arridet, quam ὅποια καὶ ὀπίσα A. & P. In edd. ὅποιον καὶ ὀπίσσω. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ἡνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα. tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepit, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρσύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περπατῶ. Sed παρσύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρσύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρσύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλετάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritē, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attingit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλῆς λόγος Aphthonio. Crocodilina vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ λεγὲ τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *Σερίζων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniecere, quid *Σερίζων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem numinis CC emisit Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυριεύοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsitan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἠλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἔγκκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἀργός.* quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *Ἐγκκαλυμμένος*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* REITZ.

ead. l. 15. *Ὁφιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοικον*, non *σολοικισμόν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, solocas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantibus T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ra laudasse, & accurate esse persecutum, Οὐτὼ δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐν ταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φανέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρὶς τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἁλλεῖλαις καὶ τῇ Δία σολοκισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per loquem solocismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὲν τρίς) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνώμων) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γνωμῶνες, qui sunt στύγνοι, κατηφέεις, ἀτολμοί, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτακέναι μορσῆ, tristes, imidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνῦξ est in genua, & πίπτειν γνῦξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύμων, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνώμων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi fordidis hominibus. Si γνύμων malis, quare sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνώμων, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὼν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδίον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνώμονας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυν. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἀκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ περιζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: περιζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ περιζειν. REITZ.

ead. l. 14. Περιζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγο. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἢν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἐνδοθεν) Ed. I. ἐνδοθεν, haud dubie pro ἐνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔκτοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικούς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνοούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναίρων τὰς τοιαύτας περιστασίας, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exaustorentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκαλον με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μέντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adversari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, quin igitur nobis ista statim explicas. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, nolite differre, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converri, quam a Benedicto factum erat, & ego posueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Ὅρος οὐ γελαστικόν) Contra disputat Theod. Mar-
cil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. & , ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρῆς) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίσεσθαι) Legendum ἀποίσεσθαι. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδ' ἐν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδ' ἐν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώμιμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhoniſque nomen repositui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puro, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπίνομος dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληΐαν ἐπρέσβευεν αὐτὴν δὲ ἀκαταληΐα τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διὰ διδρασκεῖν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκῇ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διὰ διδρασκεῖν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληΐα illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθὺς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Νωθὺς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νοστερητικὸν καὶ τοῦ θέω... θεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Νωθὺς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκκελυμένος· παρὰ τὸ νο τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίγεται νωθὺς· ὡς ἀρδω, νειαρδῆς· ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscriptit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγιστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, inferiore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δίκαιῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἰπὶς τοῦ ἡμαρτηκέναί. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δίκαιῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρων λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3: VORST. Aristoph. Νεφ. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est. cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρων λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. I. I. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque proficitur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstret. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCHL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, κατέχалаζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. GESN.
ead. l. 6. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρῃ) Alludit ad hunc Homericum versum IL 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. IL B, 363, Ὡς φρήτρῃ φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumrum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλαφ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὧ Ἀριστιππε) Auſtior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in edinis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
 mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐστὲ σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἐστὲ φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀργῆς. Nempe Homerus IL Δ, v. 287: Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. IENS. Hom. IL Δ, 287, Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse coniicio, quod cur reiceret, nulla erat ratio. SOLAN. IL Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. IL Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. IL Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ἀργῆς vero res

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita ὅπερα ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρη pro φήρη quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτὰκῖς.) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10.) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστιγώθεντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστιγώσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. Τους ὀφθαλμούς ἐκκεκρόθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰησοῦν vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota Sed versum, quem affert; unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστόν) Placet κάκιστον. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. Λακιστόν μόνον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰκεσίου) Intellige Διός. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omisissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gesn. non visa manu Solani, quae *per supplicem praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἀραρεν) Vid. & Καταπλ. c. 8, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὀμηρον ἂ λέγει) II. X, Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, Ζωγρεῖτο Ἀτρεΐς υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item Λ, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. Ἡσ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὲ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, Μὴ δὲ μοι φύξιν γε δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Iens. Lect. Lucian. pag. 166) in voce κτεῖναι corripidiphthongum αι etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατὶ) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. *τινος μ' ἑκατὶ κτείνετε.* SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, *Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων με κτείνετε.* Patet ex responso, versum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) Κτενεῖτε legend. coniiicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχάλλων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μὴχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μὴχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. *Εἰ δὲ κάκεινὴ προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μὴχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς;* Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus II. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Τεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μὴχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille tecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἔτι μὴχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quominus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitur ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mf. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονηότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequè ut Anglicanus, τοὺς καλοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaeus δ πάντ. GRAEV. Hom. II. A, 137: — ἀμείλικτον δ' ὅτ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπίκουρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regeat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδικος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Mss. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πάλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὁρφέα) Illud ἢ Ὁρφέα ex superioribus hic inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κακηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλεπίπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἡδὴ τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληψε τὴν ᾧδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35. οἰόμενοι τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, θευδᾶς λέγων εἶναι τινὰ αὐτὸν. Ad quem l. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. II. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. II. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδάνειν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag.

98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνωμαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ τὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλος) In V. erat ... γέλος, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλος est, & ὀρ. ita scriptum, ut littera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με· & sic interpre. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thes. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. Erasmi. in Adag. Eq. in pl. quod ita enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵππῳται χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου τοῖσιν, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλάγεται. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probarer, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicunque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαι μὲν ἀνγενέσθαι. Et hic locus pravā interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulsum, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anseps. Plane uri nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris fœcordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observavit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παιδε γάρ μοι ἐστὸν δὴ καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολείται οὖν χερσὶς τοσούτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὥς οὐ φαῦλόν μιν ὑποκριτὴν ἔχον τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuæ habiturus sis ætœtem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θάρρειτῳ τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαιμὴν ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Iensius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἰππος) Ἰππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στέας γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντας, & ἀπὸ περιουσίας, ex abundanti, sive, *plusquam opus est*, ex Thucyd. affertur, & hæc Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

fenfum alibi obſervare eſt: quo fit, ut credam, duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. CLER.

ibid. l. 7. Κρονίſκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur *κρατηρίſκου*. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, cum altera leſio non tamen fuerit plane abſurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Έκρυή) Έκροϊ legebatur in impr. quod rurfus mutavit manus Solani. Sed cum ſaeppiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. C. & V. correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Ένέτεμνον legebatur, noſter vero Solanus adiecerat *συνε*. Ita ut legere poſſis *συνενέτεμνον* vel *συνέτεμνον* ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt conii cere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipſam*. Vid. L. Bos Obſ. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαραβησθεῖς) Emenda *συμπαρὰ βουθ*. BROD. in Miſc. P. 2, c. 22. Sed ſic iam habuere editt. P. S. &c. In qua igitur malam leſionem — *βουθ* vult corrigi? In *lunt*. credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. Ές τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fūco, eſi in modum quam maxime opportunum & incantum ſe aptabat*. Eſtne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, *ἐς τὸ ἀσφαλές καὶ ἀκόσμητον*, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, eſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata & inculta*. In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀσφαλές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa *περιδέραια χρυſᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα*, torques aureos boīs craſſiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, *τῶν ἐγχείλων παχύτερα*. Sunt enim τὰ κλοιὰ & ὁ κλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Έλληνικ. οἷγε ὡς περ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δῆσαντες παραδιδάσιν, οὕτω καὶ κείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τοῦτῳ δῆμῳ οἷχονται ἀπὸντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos poſtquam tradiderunt populo iſti iniuria affecto, abierunt. Apud Euſebium Hiſt. Eccl. V, 32, vinculum

Lucian. Vol. III.

G g

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοῖς σιδηροῦς. Prudentio est *boia*: Colla boiis impedit. GRAEV. Ἀφελές omnino legendum, praeceuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I. Quod enim in reliquis est ἀσφαλές, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελές. GESN.

Pag. 129. l. 1. Ὅτι φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*. Sed, *cerussa & fucus* rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: *admodum gaudebat*; sed rectius cl. Gesn. vertit, *pulchritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexos fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata propter pulchritudinem, gaudebat*. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur*. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγχείλων) Angl. κλοῖων. BOURD. Κλοῖων quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγχείλων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοῖων substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda boiis, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγχείλων, & κλοῖων correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. τῆς ρίνος) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. ἱξίονα) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vaser scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κερμαεικῶ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Composite. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Λυκίος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστραμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, & ταῖς κόμαις εὐθαλείαις ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν περίεξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro, Venerae nobis adspirant aerae; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, lacubus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum milium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem invollebant. Patet clarissime, voculam & ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλαιοῖς ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιῶσαι θέλουσιν. εἰς αὐτῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis amoenae tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic αὖ, ubi poscitur αὖ. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, 'Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδείχθαι μοι δοκῶ. φέρε δ' ἡ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοποῦμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων. respiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποβόλοιον Lucianici stili properantis notat Marcilius, Ἀλλ' οὔτι γὰρ πρὸς ἡμᾶς οὕτω ποιεῖν ἔχρην, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἡμᾶς ἀκουσαι. At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποβόλοιον τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἡφανίσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimium certe ἀνακολουθου orationis, notavit in Hygino Th. Munkerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοτῶν γενομένων ὁ ὥρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανῶσι δι' ἅρα τοῦτο.* Gesnerus legit τοῦτον, ut effugiat soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἶπες, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέβρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο.* Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγρῶναι ἔχοντα ταῦτα, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο δέξ.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας.* At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceffit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa τελεία στιγμή, (quam enim non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim haec artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud δέξ.* Ἐν τούτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, cum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt; quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς — πο-
tat, id esse *σολοικισμόν* παρὰ τὰς πτώσεις· debuisset nimirum
Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scri-
bit idem commentator ad Il. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε.
— An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H.
Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc
a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cu-
ius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti
est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ'
ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε καραυνῶ Ἀψ' ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον —
nimirum *πληγέντε* positum esse pro *πληγεῖσαι*. Et certe hoc,
vel in duali *πληγεῖσα*, postulat haec oratio: loquitur enim
Iuppiter ad lunonem & Palladem, atque ad eas τὸ *πληγέντε*
est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istius-
modi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Ho-
merum Il. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὅσος' ἐκάλυψε, non
est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit
Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo —
τοῦ δὲ σκότος ὅσος' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa el-
lipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε
κατὰ τὸ ὅσος, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.
(Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E,
82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum,
diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὅσος' Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ
μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesin inseruit *Hemst.*) Apollonius
quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta
suo exagitur. Ut omitam, quod compluribus in locis, ubi
poëta iste τὸ σφέτερος, *ἐνικῶς*, *de uno*, usurpat, identidem non
recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisis, ut ini-
quam exploserunt dudum eruditi, If. Casaubonus ad Athen.
IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud
hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis
hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpres Graecus continuo infert,
oportuisse *ἄγουσι* (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes
ille in suo libro legebat *ἄγοντας*, non *ἔχοντας*. Et forte haec
sanior est lectio: nam sic κῶας *ἄγειν* reperio quoque in hoc
poëtae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον,
fragmento, Κῶας *ἄγειν* κριοῖο μεμαῶτας —) referendum enim
id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut *ἄγουσι*, sive *ἔχουσι*, non fuis-
set culpandum, ita nunc quartus casus ab omni virio purus est.
Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, *Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώτι, ὑμᾶς περιῆσαι ἐνθάδε καὶ ἔχοντας*. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) *Il. A, v. 541: Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικάζεμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ δεξ. semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare*. Nullo iidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομὲν αὐτῖς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφέας tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομὲν αὐτῖς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηιδίως δ' ἀν' ἐοῖ καὶ ἀπειρονα λαὸν ἀγείραις*, culpat τὸ ἐοῖ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἐοῖ, quemadmodum & τὸ ἐαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. *Flor. πάντως*, uti conieceram. In reliquis est *πάντων*, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime *principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita*. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum per obscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua iam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicum a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam*, id est *principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia* sit *causa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicum*.

cos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causum principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *cassam principum philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: existantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *cassa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davif. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia* sit *ποιντικὴ αἰτία* philosophiae, ut ait Nemefius de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τίς ὑμᾶς) Angl. *τί*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίσις) *Ἀθηναίων* legebatur in impr. sed *ων* in *ois* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λαποδύτης) Angl. *τυμβαρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capiribus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπόμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaesio, quid hinc distat *Benedictus, quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius resulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tua-

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκόμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resulget, sitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πανηρώ κόμματος, quod aliter dicitur παρακομμένον, malie notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille altus ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμάμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμάμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, sitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, sit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμάμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion, S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμάμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum offendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάειν sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἀνδρα. Quare iam & hic ἀποσμάμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θε-
λων. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀν-
τὶ τῆς καλᾶς αἰσῶς. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milis. Eust. ad Iliad. v. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριὼν,
SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὅ σοι ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη τέλῃθες ἐξευρεῖν δύναται) Malim
cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη τέλῃθες ἀν εὐρεῖν δύναται. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum
interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀν εὐρεῖν, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucia-
num ἐξευρευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκας eodem, quo
hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhorrhous interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dite vir sanctus Gulon. Fuliens. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
sychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gnetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi Philosophiae
etiam ministrare commode dici possint Libertas, &, quo sensu
hic sumitur, Audacia; elegantius tamen & longe aptius Veri-
tatis affectus dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

ditionem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν μωμεῖσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, *fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus.* Sic in A&. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare.* REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰεῖ positum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* coniicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter *εὐρισκομένους* scribendum. In marg. *l.* notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. *Εὐρίσκομαι* haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιβούντες, ἢ ἄλιεύς· αἰεῖ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi *εὐρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. *l.* recte. pro reliquorum librorum *API. Fl. A.* tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιαδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum?* *Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere.* REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὁ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae viriose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiaften, cuius catalogo, quia de Babylonii tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἥρῳμην. ἢ τέχνην δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem possi?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἥρῳμην, τίς δὴ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ὁ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Veriebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλοῦ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. h. 2. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόνα, μισο-ψευδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρήνη, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat;* eiusdem enim ferunt esse & illa & ista. Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines, & ista & illa esse eiusdem*. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισο-ψευδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης*. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γὰρ ἐστὶν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκῶσαι. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt. τὰ τέχνα*, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἀκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιῶς τὰ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὰ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Πρόναος) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, & Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὁ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva; urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. ὁ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἔχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναί) Scil. Ἰῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰς) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. (Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate sufful- tam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀρίστα κατηγορῆσαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi Ὅστις ἀρίστα κατηγορήσειν δοκεῖ, qui *vide- tur optime accusaturus*; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσειν ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορῆσαι ἂν. SOLAN. Κατηγορῆσαι) Voluit Solanus hoc in textu muta- re. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavi- mus, sed maiorem edd. & Mff. numerum potiorē habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόμῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεια, ex uno Mf. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra exi- stimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. II. Δ, 161, — μεγάλη ἀπέτισσαν, magno luent. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀβ- ριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, di- cens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. lens. tamen in — ἤσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen murandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praebeat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. diffi- milia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum fu- turis coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. XP. Σού) Sic L. recte, ut ex Platonis responso pa- ter. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed re- pugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λου- κιάδης ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλιεύς τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπὲς τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synes.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum προηγορίαν legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui Gorgias inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur infectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνεχεῖ) Συνεχῇ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) Lucianus Platonem subannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Ῥητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poetae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. Τὰ κοινὰ) Commune omnium causam. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgò interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BQS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτος. BROD.

Pag. 142. l. 3. Τοῦτο) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam Philosophia, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet Philosophia, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τοῦτο, non τοῦτο: utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re Hesych. BOURD. Ἐκκέχυται) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. infidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur Έρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Άποκhr. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiam num arena, tempus metiebantur. Vide Μισδ. c. 35, προς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BROD. Inepte olim interpretes: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡψοισ. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἀπάσαις κρατῆσιν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi. Gr. L. BOS.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam.* Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Ῥήτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edissereret. SOLAN.

ead. l. 10. τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισδ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρό. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. v. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecimus ad Πρ. λ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) *Bacchus.* BROD.

ead. l. 9. τοὺς ἀπίστους) *Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster.* SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἐδρῶν) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφ' ἡ-
μι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in im-
press. corrupte, αὐτῷ ἐδρῶν. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Confule in eius vita Laërtium.
BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligen-
da: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis
scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus
comici infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχοι) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Re-
liqui ἔχρ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπημπόλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL.
(Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic
solet apud Nostrum aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28.
REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeï confirmant.
Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμ-
πητολ. nisi quod P. ἀπεμπόλ. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) Οἶον. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui
v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praete-
rito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam
ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens.
observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi
cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epict. man.
c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι
& cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. ite-
rum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thu-
cyd. III, 44, Οὐκ ἀξιοῦμάς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖγε ὃ Διδύμενος. Scribendum Πλα.
εὖγε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖγε. MARCIL. ANAB. recte L. & P.
ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia Phi-
losophiae ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non Philosophis, qui
hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχεῖ) Aquam infunde. BROD. Glossa Paris. habet,
Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum
clepsammis pro clepsydriis utimur, dicendum foret. Sed quid hic
sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsy-
drarum desiderat, adeat Peralcium ad Vitruv. Gallice con-
versum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis im-
pressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abes-
se non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrui-
tarer. SOLAN.

Lucian. Vol. III.

H h

in Schol. col. 1. l. 2. 'Peĩ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.

Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. & Iuntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valledixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. 'Ορῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolovere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάντ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Υμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. Iunt. habet hic γυναικίῃος. Sed vulgata melior. Vid. 'Ον. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. 'Ηρακλέα) Glossa ed. Paris. Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit Hesychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exaginat ψευδοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectantium vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum personam gerat. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύρην τῆς υποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἥρώων προσωπεῖα περιβάσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄντα μμῆσασθαι, ὅς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγ-

κῶμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
 παίων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
 cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
 ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσθαι dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinue-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
 tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
 tos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
 que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. 'Εν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
 se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
 tur, in Δραπ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλολ. c. 5, & Ἀποφρ.
 cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
 rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
 circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
 de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
 memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἰ τινα τοῦτον) Lege: εἰ τινα τούτων. BROD.
 Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἰ τινα τού-
 των. Melius εἰ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
 omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
 ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
 res *l.* quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. "Οτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκείνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
 non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
 τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
 λόγους ἀσκηῖν, cap. 15. GROM. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
 οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
 πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο,
 in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
 nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
 in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
 illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. LENS. Αὐτὸν vulgo legabatur; sed recte Guyetus correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in editt. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspiraciones huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat ἑ αὐτὸν, ubi se ipsum significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorrem reddendum, comma post ἐπὶ οὐνοῦ μιν sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποισίτο) Ἀν ἐπὶ οὐνοῦ; GUYET. Brodaeus προσ-
εποισίτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποισίτο) Angl. καὶ οὗτος λόγους ἐπ.
BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσεποισίτο; sed melius illud ἐποισίτο intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita five tali schemate, five sub tali persona differtaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque indicta causa condemnabamini. Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνύς. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco Hermotimi, ceteris indicta causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, αὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγνῶσκειν, οὐδ' ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίαν, ubi rursus indictam causam profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἡλίσκεσθαι, habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καταγνῶσκειν ἀκρίτον, & καταγνῶσκειν ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὡστε ἐρήμην) Indicta causa. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium rypographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεαῖν) Cereris & Proserpinæ. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN. *ibid.* Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. lebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτοῦ) Τοῦτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτοῦ, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τουτοῦ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοθέται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat; & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeceunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ἐφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὀβιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παραγκωνιζόμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem uratur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασθαι, ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, καλακρευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄντων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλοτεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλῳτα ὁφλισκάνουσιν, ὀδιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραβούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλοκεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παραβούμενοι. Scholiafles in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παραθεῖν Hefychius exponit ἐκβαλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παραδούντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παραβούντες: neque enim παραδεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἐάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβάλων. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργυριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perdit: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen effagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est, inquit, ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τάργυριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius. Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παραβούμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex-

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μεμψίμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plur. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnat Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas αἰνῶν. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιῶν) Iam olim. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅπως τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. II. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἰτ, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλλήλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμνηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae, ἰσχυρές ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φησούσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδασκόντα τέως μὲν ὄρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nunc, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. Τις Αἰγύπτιος) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχιζειν). Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὄρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπῳ) At infra in Ἑμμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπῳ, iterum *ibid.* c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos investiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ διὰ τὴν πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἀπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐκά-

στη καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσαι· c. 68, οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρεῶν, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθῶν τοῖς εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem praebeuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσθὲν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχῇ τότε χάριν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic εἰταιρ. πῶς ἂν με ἢ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμην δὲ καταδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάροι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. θέλωμι δ' ἂν μορσέμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appellet. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certealicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὁ μέγα σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniff. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus ac commesatoribus translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Aechil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτήρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospiratori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὴ) Apta huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἡκεῖν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur Δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πώγωνα βαθύν) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda siue magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat Iens. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλούτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθεύας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσὶ νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερβώσεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκσχίνει, καὶ μοιρὰν τινα ἤττει μετὰ κέρον κομίζεσθαι οἰκადε posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. II. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δὲ μιν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶπεν. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπει — ὅς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῆας, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλολ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepulchrum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria falvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepulchrum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλω Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae l. 1, 21 & 26, Κάλως est; unde Simfonio Chron. A. M. 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpretes Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. l. 1, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακσίον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) II. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυριοί) Ex Hom. II. B. pro ἤρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἀνθὰ γίνεται ὥρη est enim ex Hom. II. B, v. 468. ἤρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὅρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omitteutes, nisi quod bis positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Το μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γυάρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλει γυάρισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτοὺς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410, ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγρην, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μη δὲ) Angl. μηδέν. BOURD. Μηδὲν ed. I. & Mff. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgaræ edd. mendose μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν δὲ κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆς, Ἀνδρῶν δ' ὅτ' ἄρ' ἔχ' τὸν κακὸν διειδέται Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἀμπεφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτοὺς. sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. ἥδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos*. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secessiua*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fuse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον δυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσιον, μύρον, μαχαίριδιον δυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseræ &c. quemadmodum sacrificatio-nes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad dubitem, facit Scholiaſtae a me iam memoratum silentium, risum caprasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem δυτικόν, iocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. δυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid fuisse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro δυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyaen. Strat. VIII; p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epicteti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῷ στεφάνῳ. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός: quid autem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud Hesych. verbo χύτλασιν, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὺς ὄσχος εὐσκίος παρῶν χυμένις* &c. vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina θαλάδος, σπονδεία*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaea pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo spargens altaria thallos*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivae*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρωῖ) *Εν χρωῖ, ad vinum, ad cutem*. BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Η ἐγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπεροῶντα) Hor. *oculo irretorto* 2 Od. 2 f. SOLAN. Pag. 165. l. 4. *Ἀλωπεκίας*) *Vulpe notatos*. BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφόρους*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Η ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ωπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam aludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὥπερ hic legis, ex ed. l. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὡπερ duali numero ex l. recipiendum iusserat Solanus. Obsecundatsem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανέθηκεν) *Dius dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Απὸ &c.) Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερῶν*, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. *Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; ΠΑΡΡ. *Δελεάσας τὸ ἀγκιστρὸν ἰσχυάδι*) Brodaeus: ubi notata Παρρησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*, pro *τί πράττειν διαση*, ὡς Παρρησιάδης; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Paret autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae *τί ταῦτα* &c. MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capter philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; Παῤῥ. *δολέασας τὸ ἀγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθέζομενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πύλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῤῥ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, *ἱερ.* Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades *καθῆκεν*. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὦ ἄνερ, πράττειν διανοῶ, vel διανοεῖς*;) sed ab alia persona, *ἱερσίᾳ* scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfacit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδην, ποιεῖς*; Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro *καθῆκεν* reponens *καθήκειν*. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur *ἱερ.* hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Ienius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Amistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturum sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. Καθήκειν) Καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΤ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. *ἐλεγγος*. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, *minime felis est*. Sed quis unquam audivit, *γαλέον* esse *selem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, *γαλέον* esse genus canis marini, qui est *κατεστιγμένος & ποικίλος*: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminist Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gaxa mustelam interpretatur, est piscis rapax*. REITZ.

ead. l. 16. Αὐωνοῦτος γὰρ) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὔων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro αὔων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. mustelus piscis, κύων, carcharias, cognatarum specierum nomina aequae Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αὔων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἀνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἀνων. Cum muti sint pisces) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa perras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater λήζειν. GRON.

ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνέμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex Iunt. p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἀπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Act. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu effferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. XAP. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσάρδς) Μισάρδς editum erat, sed μυσάρδς correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφυῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφυστάτοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν *aruarum*, & ἀφυστάτων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροῖαν) Benedicte, *ac si in profundo varii coloris appareat*. Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore*. Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὁ ψὸν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁ ψὸν, *orsonium*, quod κατ' ἔξοχον de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον, κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III.

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἀλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. Echinus. Latine Eri-naceus, spinis aculeatis. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτέλιπται legebatur ἐκτέ-δαλπται cum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούλωσσαν, erat editum βάγλωσσαν. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὁ Πόσειδον) Auſtor voce una Angl. Cod. ταχίαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρας εἶδες ἐρπού-σας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέ-να τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεύξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτῶ) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὐτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὐτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρ-αιτησάμενοι ἦκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδ' ἐν) ΕΛ. οὐδ' ἐν. Sic lego; neque enim haec Lu-ciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδ' ἐν per-sonam ΕΛ. inferit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστήριον) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίον, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήριον, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Celf. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum flu-ctum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίον. Sic Mff. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτηρος. Ceterum in Mf. Reg.

2954 ad h. v. sequens legitur Scholium: *κακαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῆσιν τὴν συνείδησιν. B. de Ball.*

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum *Φιλόχορος*, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit *περὶ Ἀττίδος*. vid. Voff. Hist. Graecos, & Suidam in *Λύκειον*, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent *φιλόχορος*. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-
vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omis-
sum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. *Καὶ τύραννος*. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiafles, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transit. Egrege hoc illustrant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὡς περ παῖς (vid. leg. ταῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἔρῳ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὃ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλουν. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακέρ. edd. omnes, excepta I. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiafles, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomodo-
cunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρώπωνται.) Loro ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπῳτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπῳτὴς λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hesych. verb. τροπῳσάσθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίσις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσai. SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Βραυρονίαι, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίσις ἀρκευομένηαι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocration v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis, qui Βραυρονίαις has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρόν κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίδων τὰς Ἀθηναίων γυ-

ναϊκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὅπνῃκα Λῆμνον καὶ Ἰμβρον κατέχουν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiaſt. legas *ἱερατεύουσαι*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκεῦσαι* legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato sensus reſtitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & *ἀρκεύσειε τῇ θεῷ* etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiaſt. legas, *ἤρπασαν παρθένους ἀρκευομένας τῇ θεῷ*, sensus quidem commodus emerget; sed & mallet addi *ἐν* ante *Βραυρωνίσις*; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuerunt virgines Brauronis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἰεν) Ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφορισιστὸν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφιβουλυτὸν) Quid sit *βουλυτὸν*, satis abunde déclarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hefych. apud quem *βουλητὸν τὴν δειλένην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἀροτρον λύεται τῶν βοῶν*. scrib. *βουλυτόν*. Eust. ad illud Il. π, *Ἥμος ἡέλιος ματενείσσοτο βουλυτόνδε*. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuveni*. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. Βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἀροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηπόνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras. & iuga demeret — Bobus fatigatis*. Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἵπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τίς ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vesperiliones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile sit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim *νεκροπομπῆς*, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωτεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γενιάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισεῖς) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Χαῖ) Dico ad Heliod. χαῖ, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. Καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πόπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *piacula*, ἄγος γὰρ μίasma. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφοδέλος τὸ φυτόν. ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπὸβλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabatur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκοιμημένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόντως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχὼν subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipfi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forſan legendum, ἀλίβαττα ποῖται τίνα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δάσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνείν) Ἀνίν. GUYET.

ead. l. 3. Στήμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere cenſetur. Maleque adeo hic ſitum cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt contrahere ſupercilia, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυθρώπαζον δ'

ἄμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. BOS. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum innoruit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὄδον, dici, modo τὴν ὄδον πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἐσχατοῖς. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myfis testatur Hesych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρεος τόπος δι' οὗ ἐξέρχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοίβαζε) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, σκίαζε, α στίβειν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. BOURD. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀόρους, μικροὺς, ἀντήλητους, τὰ τετελευτηκῆτα κήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, faucios adducito post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἀνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis positi triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκύρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀόρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omisſum erat; ſed & ἥτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet μικρούς ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυεῖν) Prifcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὁμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugosi paſſique ſenes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανιον, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μηδίᾳ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἐψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel iuſto tempore condiri. Ἐψημα autem muſtum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ὃ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

ibid. Τύμπανον) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυρίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυρίσκον ὃν κυρικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρδντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὠμὴν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπύαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B. 2. restituiimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἰατρῶν — τῶν ἁμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰᾶσθαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰᾶσθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. ἁμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. ἁμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ἧδου τῶν ἁμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσούτον ἐπιβίωναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ultero, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miseranda Caico Linquitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea ἀτελής μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est, sed indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hefych. Ἀραρεν, ἡμέσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολλὸν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικὸν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικὸν) Sic C. Sed respicit tantum, non rider; hinc mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναιότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήκει. Quid opus ē

Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαιμέν χρόνον, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέφθου) Sic interpretandum aurum ἀπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόναι ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρύζου) Vid. LXX Interpr. & lege ἱερύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαντῶ) Lege ἐμαντῶ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὅπρσα) Eadem antea & in Toxar. & in Di-psad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amasium meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum Agapetum, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gefnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in B. 2. & P. Agnoscunt reliquae cum Ms. Ox. Vid. Πητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνηρημένος) *De medio sublatus.* BROD.

in Schol. Αὐτανδρον) Quam incuriose legerint hi Scholiaetae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiaetes legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae*: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad Persi. dixi ad illud Petron. *ut foris coenares poetam laudasti.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phrasis: quae huic est, *tempori servire.* SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶον τε εἶναι) Αἶσος. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλος) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium typothetarum esse, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hag.* punctum minus post ὅλος expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὅρκος ἢ ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθέν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμός, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κακοινωνήκει) Vid. supra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλας δὲ, οἶμαι, κακοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. *Iunt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familiaris, ut Iens. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισρὸν) Conf. noram cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μισρὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ δις.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡς εἶτο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιάλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Helych. Σιάλος, σιάλος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύουσα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigere, aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsitan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχον μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἂν δ' οὐλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεῖνα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed ΚΥ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, ΚΥ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Παδάμανθος. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΥ. Εἴτ' οὖ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, *οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δ' εἰν προσεπαττάλευσα*; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, *Προσεπαττάλευσα*] *Εἰς πάσσαλον ἐδύσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα*. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, *ἐδύσε* pro *ἐδύσα* &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. T, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: *Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἐδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios*. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in dialogo *Ex diametro oppositum*. BROD. Ms. *ἡμῖν*. Proverb. *τῶν πάντων διαφερόντων*. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt *οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως*. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: *Ὠσπερ λεπὰς τῷ μαιρακίῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est*. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεται* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Ms. Ox. Impressi *μηθ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè *μήτε* dici ac *μηδέ*; Cum vero illud *μήθ'* sit a *μήτε*, recte per θ scribatur, ob sequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, *Μήθ' Ἑλένην* — & alibi, quod pluribus non probō, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic *οὐδέ* & *οὔτε*, quorum posterius similiter eodem casu fit *οὐθ'*. Theogn. 178, — *οὐθ' ἔρξαι δύναται*. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis $\mu\eta\delta\epsilon$ praeceffit, etiam tercio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius $\mu\eta\delta$, quoniam id proprie signif. *neque*, cum $\mu\eta\delta\epsilon$ sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ quoque recte sequitur $\alpha\upsilon\tau'$ apud Nostrum de Merc. cond. c. 4. $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ γὰρ ἀν πεισθεῖεν, $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ — quamvis frequentius $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ — $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦμπαλιν) Ms. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) Apud superos. BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud Homer. ἄνθος πυρός. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Potest sumi ἀπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: O cubile quoti ὁ nimis Candido pede lectuli, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) Ms. Regius ὥσπερ ἀν θεῖος τις ἀνὴρ. BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλοφ τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὴν ἰδιωτικὴν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, Τιτανῶδες βλέποντας, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πήχει) Πῆχυς βασιλῆϊος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) Ἑμμάτει editum erat; sed in V. est ἑμάτ. i. e. ut ego conicio, ἑματᾶ. Ex sagaci tamen coniectura in A. ἑμμάτει editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum, muricum.* BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeus interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, fatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iuntina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσεται) Mf. ἀνασπάσθ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Mf. ἀπονήσας. Lucianea prorsus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari, hospitio excipi.* uterque interpres aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὃ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepisse Mf. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul extrahe, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάσπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάσπασον in Mf. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, ἴστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epiict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epict. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλπιγξ iunguntur in I ep. ad Thess. c. IV, 16, ubi vid. Elsn. κέλευεν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, *hortor*, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. Ἄλλος) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo fatis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. *as to the*. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασιν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrium supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτὴ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπατήν καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγυλλος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) *Phryne, Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: *Et Phrynem non Hyperidis aetione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum aliqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam*. De posteriore vid. Lucianum ipsum in *Et. d.* IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in *Lucian. Vol. III.*

Bourdelotiana legatur Σήρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὸν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiaſta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἑορτὴ ἀπὸ Athenienſes ἢ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόντὰ τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero ſulta, quam ſupra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi poſſet, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatae retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi perſuadeam. Haecenim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Miſ. & edd. antiq. Sed παρὰ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν ſτρατηγίαν edidit, quia uſitatus, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rurius παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, cumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν ſτιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάſτου κατείδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεſτὴν ὑπὸ ἀπικρικτῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifeſta negas? En peſtus inuſtae Deformant maculae. COGN. Plura ſimilia ex Theophyl. Philoſtr. & Plutarcho affert Elſner. ad I Timorh. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile aſſentior: num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριαſμένων τὴν ἰδίαν ſυνείδηſιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum notas ac ſtigmata in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad characterem ſive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηρίαζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) *Ονειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὃ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. *Απιθι &c.) Rhadamanthus Cynisco: *Απιθι ἐς τὰς μακάρων νῆσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: *Απιθι ἐς τὰς μακάρων νῆσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non expectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod iidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἀνευ τοῦ καμμεύειν. Sic Grammatici dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν ῥιον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαῖζει τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγὰν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc Λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἶμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπὸδυθὶ τὴν πορφυρίδα.) Vid. si lubet, similia exempla afferentem Elfner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πεσιδνός) Πεσιδνόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὀχρότητος καὶ μελανείας οἷον εἰ μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Perf. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga Graeciff. pag. 460. Recte quidem Scholiast. ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Ecclef. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS. 517

ead. l. 14. ΠΑΔ.) Mercurio, si quidem adfit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm. & Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίν*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsitan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Mf. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum forte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fœnelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πέρα μυρία εἰπὴν*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω*; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — πρὸς με πιῶσαι &c. In Epiēt. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epiēt. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, nuntiavit senatui. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάληθῃ πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφφαίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἷον ἀπαλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Plut. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευτῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγίσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτῳ ἐκέχρητο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco pater, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσπῶντες ἐλεύθεροι· eamque caesariam Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαυκὴ καὶ Νερεΐ, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελικέρτῃ, καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμύθρηξι θεοῖς, Σωθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧς ἐκκαρμαὶ τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλα

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχῳ. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rafis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. καὶ ἐκβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. τοὺς Διοσκόρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θέν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείᾳ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκείνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. τὴν παραυτίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. λαμβάνοιεν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem flutium dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum anilia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod uſque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philoſopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἐτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21 & ſeqq. audit, quique illic haud amice fane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισδορὰν) Forſan μισδοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὧν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, (ut quidem diſtinguit edit. Salm. & Par. cum Baſ. καὶ ὧν εὐπάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur fane id ipſum exprimere Benediſtus, *quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumentū mercedem amicitiae & benefactorum iſturum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ eſſet acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι καὶ μισδὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐſτίν. Ut in Mercede cond. μισδὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προſλαβών. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *curtum candidis equis tractum*. BROD.

ead. l. 12. Ἐſτίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. SOLAN. Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐſτίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic ſupra Vit. auſt. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κινί. Ariſtoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, *vere, omnino. ἀτέχνως* autem, mutato accentu, eſt *ruditer*. Vitl. Ammonium de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. ἄσπαρτα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρύωσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) *Cum squilla*, h. e. *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *carica ficus*, quae *καρὶς* eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de *squilla*, nescio an praedae nata, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμέναντες ἐξελκομένου) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adaſto*, Benedictus *illeſto*. Recte igitur adscriptis pater ἐσελκομένου. GRON. Et hoc Gefn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forſan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφυκτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*; *nos non peccasse*. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis finium*, aut *nassae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἀλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. II. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἥγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc θεοὶ μύχοι *Penates*. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) *Unci*, *hami*. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) *Tridensis*, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀμὰς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo
 reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comi-
 tentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & de-
 liberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse
 amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud re-
 te ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspi-
 ciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergīt iam, καὶ τὴν ἐς
 τὸ ἐμπάλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκ-
 μὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφουσημένῃ ἀπο-
 πειρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξεία &c. Hic pro ἀκμᾶς Brodaeus Mi-
 scell. IX, c. 13, reponit αἰχμᾶς. Acute quidem id Brodaeus;
 sed longe argutior profectio & venustior lectio vulgata. Ἀκμὴ
 est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime
 secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumen-
 to. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus II. K, v.
 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡ μάλα
 λυχρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώναί. Nunc enim omnibus in novacu-
 lae stat acie Vel valde triste exitium Achivis, vel vita. Sic verbum
 verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discrimi-
 nis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio
 sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc
 Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴστα-
 σθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκ-
 μῇ, loco huic Homérico convenientissimus ille Dionysii Hal.
 in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacu-
 la discindente, ἣ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθούσα τοῦ
 λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Ho-
 merum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelli-
 gendus, quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in
 tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod
 vox ἀκμῇ, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur.
 At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspi-
 des, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς He-
 fychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur
 ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re sum-
 mum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256:
 Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν' Ἀλλ' ἐστὶ
 ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, curri-
 te; neque enim iam tempus est cunctandi. Verum ipsissima iam nata est
 occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Ae-
 lian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ simpliciter quoque de vigore aetatis;
 vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dialo-

gis sive Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. *Ὡν μὴ πάνυ ὀξέα) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαινὸς αἰχμὰς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: *Ὡν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum carpiatis. Ubi Scholiast. *Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν ἱππεύσι λάρος καχρινὸς ἐπὶ πέτρας δημηγωρῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πητ. c. 10, ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *rationator*, *λογιστής* uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστής ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non *atriensem*, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a *rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere aequi, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) Mf. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον nam quod Cod. Angl. & P: exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσασιν ὕλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πειτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὕπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης locator, μισθωτὸς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ἐν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκείνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusiur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δώσω δὲ οὐδ' ἐφάρμακον οὐδ' ἐν δανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδ' ἐνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. ibid. Noster Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ ταραξῇ & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscunque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδ' ἐ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προξέτας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐθελοδουλείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Iuntina,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὔτε τε εἰπείν Οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίξεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λυσὶν πενίης. Τεθάναι, φίλε Κύρνε, πεινιστῶν βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincita est. BROD. Licet haec Brodaei praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omisum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἐφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυμπιακ. γ. prope finem. Brod. in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἀν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἀ τοῖς ἀσθενουσί παρα τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκείνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἐα. καὶ ταῦτα ἀνέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινα διμερκή, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐα, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου βανθυμῖαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorum.

ex sua sede divulsum : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum viriose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) Aut μεγαλήτα πότον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πιτρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. infidebat, & ipsum M. codicem, πετρώων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥάστου, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίγνεται ἄ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἄ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mff. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γάρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davis. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non abfimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδ' ἔΤΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὐτὰ γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελωμέθα ὡς ἄλλως ΕΤΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae fedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus: qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique ap. Ael. ὕγεια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὕγεια semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκείνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἐστίν; GRON. Sic Arrianus ad Epiφ. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίᾳ vid. Γυν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελῶν) Ἀν πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Ἐτεχνοὶ καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐν γυμνασμίᾳ τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεχνοι & ἔτεχνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est norata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεχνοι, coniicias illum voluisse ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔτεχνοι probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assuetum*, vel *cum molestia expertum* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ὑπὲρ τριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelesti, vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὃ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰ κῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χεῖνας, καὶ τὰς πέδας πρῶσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *tritus, callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραστοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui poruit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἀνθος ὄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπεύη) Mihi placebat θηρεύη, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τιτὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς· tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto, sive des tamen aliquam iis veniam, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit*, nempe id, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὖν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην expositui habeto, sive des iis veniam; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes, pro credat quis*. IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο· quod probo. SOLAN.

in Schol. μυρόλων) μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmas. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniat; mihi dubium non est, μυρόλων verum esse. Etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοῦ κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτὲ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpenſa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in *Addend.* Pro κἄν Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δὲ δίδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exempla collegit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.*

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de sociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούνηκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸς θύραν διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tunc mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene & Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui dicet nomina, laevum, Qui fodiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde pater, eum quoque ὄνομα & κλήρι discretim legisse; frustra. REITZ.

ead. l. 13. Χρόματα) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego εἴρηται εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. *Ἐρηται* Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὅλῃ πολλὰ &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγόρησας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. II. 1, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἱματόεντα) Hom. II. 1: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἱαυον, Ἡματα δ' αἱματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπίζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniiicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινοῦ θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, *oris ventriculi dolor cum torminibus*, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiastae, hodierni promuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Neceffe est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πάργονι) Vid. nos supra ad Pisc. cap. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra cap. 19, & saepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia; ex Iovis tabulis testis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* GRAEV. Τῷ εὐτυχῆς μείζονος) Impressi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mf. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἄς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mf. supra iam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicititer, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se iam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta: hoc ipso libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τῇ εὐχῇ. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνέων γάλα) Idem in proverbio, Lac galinaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Vesp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. Decornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. *Philemonis* tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et *Ovid. Fast. V, 115*. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam *Acheloi* traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.*

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *BROD.*

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur *Παρὰσ. c. 11*, ubi ex *Ulyssis* fabula petitur videri vult. *SOLAN.*

ibid. Ἀποτεινάντα τὸ πόδι) *Erasmus* in adagio, porrectis dormire pedibus. *BROD.* Quod *p. 237* dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in *Paraf. ὕπτιος ἀφεικώς*. tangit *Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.*

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) *Eustathius* ad *v. 532 Dionysii Periegetae*, hanc de *Samo* paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ νύτῃ χησέ ποτε, ὥς καὶ παροιμισσθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa *Samos Ionica* valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam *Suidam. CLER.*

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλεια, ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt πρωτοτέλεια, ut patet apud *Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli* ad *Agamn. BOURD.*

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio *Vorstii*, quam firmat *M. Codicis* auctoritas. *SOLAN.*

ead. l. 9. Ἀκκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime *Vorstius* tamen emendabat ἀπασάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in *B. 2.* enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in *M.* etiam reperitur. *SOLAN.*

ibid. Καὶ ἀπαγε) *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *BROD.*

ibid. Παρὰ σοῦ) Abs te ego quidquam sumam? *BROD.*

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic *M.* In reliquis ἐπειπὼν. *SOLAN.*

ibid. Τέλος ἐπεισθῆναι) Tandem flectitur. *BROD.*

ead. l. 11. Καὶ ἀπεισί σοι) Ac discedit, te late diducto ore ridens. *BROD.*

ibid. Ἐγγανὼν) Vid. supr. *Dial. mort. V, med. SOLAN.*

ead. l. 12. Ὡς) Sic *M.* ut *Συγγρ. c. 12*, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. *SOLAN.*

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίας) Sic in *Gall.* explicat illud verbis seq. *BOURD.*

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τοῦ πλουσίω, quomodo usurpat Συμπος. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Δίδος τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta confederatione, *circumspectientia*, Gellius. *περίσπουλις* Hesych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion; ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπλεγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex l. est. W. Fl. & l. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Iunt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μηδὲν ὄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὐσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἴτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. *πρόποσεως*. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύσια) *Bacchanalia*; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μειράκια ὥραια) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautura

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὡς περὶ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἰνοχίων τε ὄμιλος ἀσκήται παρ' αὐτοῖς καὶ μεραλίων ὀραίων ἀγέλας, καὶ ἄλλης θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμείλονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις). Hom. Il. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυετὴ δουλείαν ἠντληκότων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, *veterem convivam*. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὁδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) noster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) *Patet*. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) *Graeculus esuriens*. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyer. REITZ.

ibid. λιμοῦ πλέως) An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. REITZ.

ibid. λευκοῦ ποτὶ ἄρτου) *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόδος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικῷ ὀρνέου) *Gallinae Africanæ seu Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. l. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνίθος, quod quidem parum refert, & *Numidicae* pro *Numidicae*. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam*. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) *Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine A. i W. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλοσθῇ pro ἀναπλοσθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut luto oppletus diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum luto coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaeso *ingere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλοσθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλοσθῇ, *a luto obducatur & oblinatur*, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrium *Ψευδομ.* c. 21. GESN.*

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὀξύρυγιαν) In ed. *Par. ὀξύρυγιαν* legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγυδέτα) *Omni fastu atque apparatu carentia*. BROD.

ead. l. 3. Πεζὰ) *Humilia, tenuia*. BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελθὺς ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἐνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἶδος ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλα μέν τ' ἐδίγηεν

ὑπερώνν δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Dein-
de versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλα μὲν
τ' ἐδίην' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.
ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὼς ἡμᾶς παρέξιν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene obser-
vat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὼς ἐστὶ nunquam cum fu-
turo construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Ni-
grin. § 23, φρονήσιν ἐκείνους εἰκὼς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Ca-
topl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνειis — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum
esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blan-
diri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elsner.
ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec
Luciani verba ibidem afferat σαίνειis ὑπόσχεσιν, vertatque,
blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχέσθ-
σιν legisse, pro ὑπόσχεσιν quam tamen lectionem non reiice-
rem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ
vel ἰδὲ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter polli-
citationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομίζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηνεν) Haec labra irrigarunt, non
palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex
animo. BROD. Melius infra est, χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'. MARCIL.
Il. X, 495, de Aftyanaete primis modo labris degustante pocu-
lum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non
profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495,
recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, mi-
ror ἐδίηνεν, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SO-
LAN. Ἐδίηνεν editum erat, in medio versu, quod mutare nul-
lus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερώνν) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alte-
rum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haece
suscepit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὅμογέρον) Foedissimo mendo hic inquinatos
emendavimus libros: quid enim ad rem quaeſo illud, quod
praeferunt ὁμογέρον; Quid velit apud Homerum, non igno-
ro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilio cruda viridisque senectus,
Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu
quadam dictum ὁμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic
locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscriptit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γυγνῆ
ρακῶς, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consensit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὦμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισδὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCH. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M.
agnoscat. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. *Par. B. 2. & Fr.* Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοι-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἀσῶτος εἶ) Vorstium legere ἄσῶτος εἶ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἶ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἀνδ' ἀπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα
πολλὴν προίκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. *Isot. β. c. 1.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Man-
drabuli more res succedit.* BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὺν ποτὲ θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἠρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτεσι
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακουμένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse *Μαν-
δραβούλου*, pro *Μανδροβούλου*; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare auserim.
Ita *Μανδροβούλου* Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. assert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen *Μανδραβ.* habent *I. Ald. Fl. H. P. S.* In
Suid. etiam ed. 1544 *Μανδροβούλου*. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ ha-
bet *Μανδραβούλου*, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed perire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in o mutant, ut $\mu\omicron\lambda\omicron\chi\eta$ pro $\mu\alpha\lambda\alpha\chi\eta$ &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἡρώμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φύσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φύσας hic dicit, eas alibi φυσάλιδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἐρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικέλιω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpretes, dum subiungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδεύμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & mox χειρὸν ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίον) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις Β.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γυγόμενον) Sic W. uti Ἐρύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γυγόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μηστευσάμ.) Rursum infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἕνεκα ἰβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρω) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρον, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio; conf. supr. c. 23; adeoque φέρον ἀπημπόληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnii in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnii ex Porphy. affert, ὅτε φέρον αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορίτη φέρον, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπόληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμνηπὸλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

ead. l. 16. βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστυϊκῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nostrium Gall. c. 18, Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πάγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχτων καὶ ἐπικλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. δ κώδων ἦχῃ. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐπι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκαλοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λαχνηίας) Mendose in plerisque ante legebatur λαχνηίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πύχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπαίρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἁλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia posthaec omisero. REITZ.

: in Schol. *Λατίνοις*) *Λατίνους* editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις* vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. *Λατίνους* scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ei, ut *Liris* amnis *Λεῖρις* Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. *Λεῖριος* item *Εὐξείνιος Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. *Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατῆνος*. Sed in ipso Suid. legitur *Λατῆνος*, & *Λατῆνοι*. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. *Δρόμωνι κ. τ.*) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid.* *Τιβίφ*) Supra *Τιμ.* c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. *Δύρα καὶ ὄ.*) Erasmi. in adag. *Afinus ad lyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. *Εἰς καλὸν*) *In re quapiam honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. *Ἄναστα πολλά &c.*) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN.

ibid. *Καὶ κάταρτα*) *Ac declives*. Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. *Καθίζεις*) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestā & fervili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: *κακείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἐνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς δὲ ἦλθε, διαλεγόμενου, μήδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος*. & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumitum leſtitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, *καθίζεις* nempe pro vulgato *καθίζεις* certe *καθίζεις* foret longe rotundius. IENS. W. Codex *καθίζης*. In L. *καθίσης*. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat *καθίζεις*, *καθίζεις* reponendum coniciebant. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀσπὶν τε καὶ ἀποτον*) Non absurda fane Codicis L. scriptura, *σε* pro *τε* exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, *τε* & *καὶ* apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — *καρπὸν τε καὶ ἄχνας*. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, *πρεσβυτέρους τε καὶ νέους*. Noster paulo supra *ἰδρωκὰς τε καὶ πνευστ.* & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐς τοῦπίσω*) *Tu post tergum, tu neglectus es*. BROD.

ead. l. 13. *Ὡ τὰ ἄλλα*) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

scribendum ὃ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quiſquilas involunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicū ſuū Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Condukti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa offia relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conduktus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & J. ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam tangendi ſenſu uſurpatur, ſurtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφόμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt arripiturus: (edit. Bourdel. f. arripiturus) vel acceptiturus (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correctionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφάμ. & P. atque ed. I. παραφόμενος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſulius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Ser. I: Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινός, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθειεν) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem διακονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Etiam Benedictus, si quando desit alii, repente minister te praesente tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινός αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc est, si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπάρεμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti acutissimam simul & certissimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noster es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺς) Aut apri. BROD.

ibid. Σὺς ὑπογαστρίου) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογαστριον substantive hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*, cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογαστριος σὺς sit porcellus *subrumis*, *lactens*; an, quod Erasmo placuit, *sus foeta*; (& scimus *vulvam* inprimis probatam *eiectionem*) iam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλεων) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅσα κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Hesiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore *vitrum* fuisse in usu, vel *crystallum*, sed credo potius *vitrum*: nam *crystallina* pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcañique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qua lia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmas. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventionē vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum *τοῦ οἶνου* additum *τῷ πίνειν* in marg. A. 1 W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. *Ὡς μὴ ἐλεγχθῆναι*) In vitreo calice bibens. Martialis. *Prodat perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. *Ὁ παῖς*) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. *Οὐδ' αἰὶν ἔοικεν*) HOM. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅταν σε*) Omnes ead. male *ἐτάν σε*. Quasi enclitica possit trahere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editis, maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuum deceat esse intermediam; quod tamen non operose monebam, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur *ὡς πῆρ τις*, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰωνικὰ ἔννεπον*) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexuit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. *Ἀλεξ. ἀνθρ.*) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Mysicum* designaret: cum subito succurrit, quod in *Συμπ.* de scurrâ habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quæ illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum aunc restaret, ut quid sit *Ἰωνικὰ ἔννεπον* assererem: interpretes enim de eo, qui *ἰακός Ionicos contexuit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, *Αἰγυπτιαίων τῷ φωνῇ*, satis id evincere pu-

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinās delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφύκει.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλξαι πυκνὰ ἐπιφύκωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν τρυφῇσι ῥήμασιν εἴπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere hubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter confulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, quem parem astorum cursu Commodi Mathematici promittebant. Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curstant &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κινδυνὸς ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est rubetam, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamarit: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου rubetam intellexit. PALM. Repetitur libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελῶν) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελῶν. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeatur, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶν ἑνόντα, καὶ τὴν Δία

γε δὲ φῶντα, μύρρον χρίσθαι, καὶ στεφανῶσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ὅμοιας γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀ-
 γωντος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento
 collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim vi-
 deris similis esse columnae obsolei cadaveris, libamina ducentis. Cur
 hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Mi-
 scell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime
 Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram.
 XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil
 scidisti. Res salsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & un-
 gitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. LOCUS cor-
 ruptus, nec placet Brodae coniectura Misc. IX, 13. Aliquid
 hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere
 adhibet, ut: ἐδυσχέρανον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἀχθα-
 σθαι με, Ίκαρ. c. 9, & Νῦν. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς
 ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δὲ φει δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan.
 Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam
 est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sen-*
sem cogare. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio
 ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sen-
 sum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum
 comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare vi-
 detur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Grae-
 ca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*.
 REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial.
 p. 10 legebat χρέμα παγγέλοιον cui emendationi, ut verissi-
 mae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγωντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἢ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπός τις ἢ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. *Regum au-*
res atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan.
 Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi,
 dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD.
 Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae re-
 ges appellabantur ii, qui convivium praebebant clientibus suis,
 ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est)
 ministri dicuntur βασιλεῖς ὀφθαλμοί, in quo ludit cum multo
 risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ θέμις ὄρῶντα) Forte eis ἀ μὴ θέμις ὄρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iensf. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet διαπείρα τ. ὁ BROD. Διαπείραι ἐν τ. ὁ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστῷ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insufurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forfan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Et. XIII. De ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἀ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἐμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δ'εὐθείς) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum aliat virum. COGN. Ex historia Androchi, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androchum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasim. in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi κρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo *flocculus & pluma*. Epiēt. Sent. 26, Οὐτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑ-ψοῦται, nec avis ob *floccos (plumas)* elata est. Et a κρόκη forsan Latinorum *crocus*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων scire in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὀρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέπων, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse iucundior & gratior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbat, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemtus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis, quā saepe ipso adpectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio. (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscriptis cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despiciet & respuit. IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Ienius in αὐτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Ienius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro αὐτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἤχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiaften risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui apratas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Cafaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thes. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfenae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propetodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσιν ἔμελλον, iam iam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Δίδς subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμοτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλὰς ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμοτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulere, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑμμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσιν) Cum oporteres. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco. ut patet postea: Ὅρᾳς δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ Εὐρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*, Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasim. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Erasmo vertere, *picatis crucibus*; & nos, ut sq.

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων.* loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat διὰ τιμῆς ἀγειν τινὰ, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par. & Saln.*) sed aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare. Quemadmodum δὲ ἐπαίνοι ἀγειν apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδόν*. Suidas in *Κιναιδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis *παρακαθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασσεσασμένον) Sic iterum infra *Ῥητ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Διηθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. SOLAN. *Διηθετε* αὐτοῦ in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεῖθην* αὐτοῦ, merito quidem; verum cum ego *διηθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετιζορτος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forfan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτῷ de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sipienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adiuvent. BROD. Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάρην οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δός) Hoc mihi abs te petenti beneficium impariere. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνην) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἥθη παιδεύσας ἀτιμὸς μένει ἐν Καλαβρία. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνν* & *Μυρρίνν*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minutis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *παρχάρων*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. *Βαύζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταία*) Huiusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasmi in proverb. *Melitacus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in *Charact.* c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis existat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλολ.* c. 27, & *Συμπ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὶ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκάπτων*) *Benedictus, nunquam insulse alios etiam — distertiis petens.* Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium distertia quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν παρχάρων*) *Malim τὸν κάρκαρον.* BROD. (*Miscell.* IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim *ἕνα*, ut *Dial. Mort.* IX. § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. *Pl.* 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut *Eumolpidae*, *Phoenices*, *Eteobutadae*. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρον*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, conicio, Erasmm adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae fatis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignorance. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ἰδόντες τραχέως τε καὶ ἰδόντες ὄξεϊς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρον* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) aqua tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀναβ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio ὑποστῆναι. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράγῃναι) Clamore disrumpi. (διβράγῃναι legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἴθ' ὃ οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥίνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis includit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epicl. Sent. 7, καλῶς ἀκούειν. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν' pluram simil. Ienſ. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, si nares cubitali magnitudine amplas habeant. Erasmus, si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυεῖν, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc βιν, ita etiam πῆχυς in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat. Benedictus eadem, nisi quod refecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Culcrum in lacertos exserit fanaticus Scellisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) In lapidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. Aët. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. Τὰς Διονυσίου λιτομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαιδ. c. 14. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetae exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresserit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra iam monuit Iens. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed aliusest *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Iens. ad vit. auct. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισδοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Μὲ. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κῆρας περιπλεκόμεναι effetque δις τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) Ancilla. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hesych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea*? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφιστρίδιον ἄθλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Mf. Reg. ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. Casaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hesych. & Suid. verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur Erasmus *ἐφιστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐδὺς, ἔτι σκεπτο-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμνήσας ἀπέρχεται. *Ei primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν. Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultavit dominum, praecurrit, priorque monet. Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.*

ead. l. 3. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commodè posse, minus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro considero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἐρι. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπήν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξίδον) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis affibus. BROD.

ead. l. 9. Βρεγνυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix fatiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἀπαρτες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accipio discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχραίνοντες. βρένθιον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθιον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρεόν τι βρένθος, δ' ἐνίοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθιον: an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται: hic quidam pro τύμβος conficiunt θυμβός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi Βρεναιάται, δυσχραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

ἐμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. Ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. Ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίν. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero asserere, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἥτοι πόδες εἰσι δυνάμει πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hefychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hefychio, (in voce ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ἐρούειν profluere; ut qui in petram quasi impacti profluere nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hefychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantiā dici, qua πλοῦτος ἀπλουτος, τέρψις ἀτερψίν, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίην eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίν. Sic χάρις ἀχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμα ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Σπυγκοῖσιν ἀνάψας Ἄρης, ταῦταν τὰν ἀχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincto pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμος πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φεύγειται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H. S. 200. Aeschylus Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. νᾶες ἄναες Choeph. χάρις ἀχαρίς Eumenid. παῖδες ἀπαιδες. Aristoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. δάνατος ἀδάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλλή ἀγαλλίς. Aeschylo in Persis p. 157, νᾶες ἄναες, πᾶνες περδίται, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemsl.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumulante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*: *Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravida &c.* Sic *insepultam sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνησιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaūm?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἐρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἐρως scil.) *Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὕπλα, Μῆτι Δίης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.* IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὲς ἢ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνησιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνόντα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν διδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα) Incredibile est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud est? Utrique talia non decent feculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδαῖν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneat, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυνωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅπως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perpicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpfit — circumspicit iam, in quod sterquilinum te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Vid. iterum infra Περθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρον) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρον. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinum) *portet & abiiciat*. REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἦτοι μισράκιον αὐτοῦ ὅτι ἀπειράσας τότε, ἢ τῆς γυναίκος ἀβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, εὐκτῶρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσδεῖς, ἐξελέλυθας ἔρμος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθειας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaisti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obno-*

lutus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uri coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Ἐκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥέδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas Ῥέδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in facinus pronum ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥέδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu opportunum Livius aliique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοτο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς: quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse abductionem in hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum averfiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucianus de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pseudomanti cap. 5: *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γῆνης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς δεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θυσιαρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. Accepit eum amans quidam praeftigator, ex iis, qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas. Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuscunque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. Hesychius, 'Επαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαγομένην' atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. 'Επαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. 'Αλεξ. c. 15. SOLAN.*

ead. l. 11. Φύσεως) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυσίας) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρὺς) Tercus cum sequeretur Prognen uxorem & eius sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. Ovid. VI Met. Persf. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπύων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. & 'Αλ. c. 19. SOLAN. Et si in omnibus inveni ὀπύων omisso π, tamen edidi ὀπύων, quod probatione non indiget; vid. modo Hesych. ter quater id repetentem, ὀπυϊκῆν, μιττογομένην. ὀπυϊομένην γεγαμημένην. ὀπυϊεῖν, γαμῆν &c. & sic Noster supra. Quare vel nullo Mss. praeceunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. assentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. Guyeti quoque inveni, illum ὀπύων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐαυθῆς) Ait de divitibus & potentibus, "Ἐκαστος γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξελύσας, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου Σινδός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐαυθῆς &c. Quisquiliæ. Scribe cum prioribus edunt. εὐαυθῆς. Ultra id vitium propagavit Amstelædamensis, exhibens εὐαυθῆς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβας ἐκείνος) Cuius exstat libellus. BRON.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse Lucian. Vol. III.

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίους. Vulgatum σῶν enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀπὸ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθη) Cyprian. BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάτης) Malim καὶ ἀνάτες. BROD. Lucianus exemplo Ceбетis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρῦσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνός ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάτης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene fani sit, ut cum Brodaeο legendum sit ἀνάτες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγόν ad corpus, ἐπλαγόν ad animum. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξμεν αὐτὸν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἥδη ὑπονοσούντα καὶ τετριμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρῶσον ἄλξας δὴ περὶ νεκροῦ δριμάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Prociutens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῶν τότε — τιγος καὶ χροῶν τρεπομένην; καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόγου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χροῶματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροῶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνη τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκείνη

ως τῆς ἑμπαλῆς. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἑμπαλῆ. GUYET.
ead. l. 13. Ὡς δὲ ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid
 mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non*
esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut,
 cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen
 iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Ae-
 schyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento
 sane quam aptissimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam
 usumque eximium describere me non pigebit. Ἀγάγης συ-
 γατρὸς κῆρης λαχέσσης λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛ-
 ΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ
 ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΣΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕ-
 ΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΥΝ-
 ΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ
 ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
 ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένον) Eius, qui id agendum statuerit. BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum
 Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac
 usum non fuisse, donec maius orium probandi. Huius Apolo-
 giae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab
 initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ἡ) W. recte, non *hiv*, quod in omnibus impressis
 legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Asseverantis est.

ibid. μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in Miscell. L. IX, c. 14.
 Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-
 dictus vero: *Sed quid interim in singula diceret;* Solanus vero
 haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto*
libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*
teriecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-
pus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti,
& te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ratio-
nem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori
libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas poste-
riores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non
 possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

rem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ ἐπ' ἐμοῦ μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Junt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς εἴοικε τῶν κύκλων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, & puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, Testulae transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκων περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemitenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasim. in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret *σφιγγίον*, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγίον*. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia *καλλωπίσματα*, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & *ἐξαιρετὸν τι* nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur *σφιγγίον amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίσμμα*, *περίπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uri voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγίον*, ut arbitror, diminutivum est vocis *σφίγξ*, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuchus* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis meribus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata *παρέχουσι αὐτὰ ἔλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα*, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθκος γὰρ ὁ πίθκος, ἢ παροιμία φησι, κ' ἂν χρύσια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδιά* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κουράλλια* Hesychius habet sic: *Κουράλλον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κουράλισκον, μειράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάντῃ ἡτίῳ, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένον, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαῖον οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν Ἰβυρῶν οἷα αἱ γυναῖκες γυμνά, ὥς πλήθει ἀβυράσαι τρέφουσι. *Quae sic vertit Xylander: puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem ἑλκεσθαι & κλοιῷ δεθῆναι. vox ἑλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur; puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quifquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κυράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaferint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia e corallio facta)* ita reddidit cl. Botius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebres fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

raſſima. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallo. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuiſſet potius, quam illi tam ridiculum ſenſum aſſingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut ſignificetur Lucianum aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantherae vinciri ſolent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philoſopho libri ſecundi Hiſtoriae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philoſtrato. Nobiliſſimus, atque idem doctiſſimus, mihiſque amiſſiſſimus dominus de Grentemeſnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae ſuffragium adderem libens, ſi catelli vinſti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ ſφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, armillae & collaria, ſeu monilia. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualiſia ſunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie ſunt anguiculi, ſed & armillae anguium figuram habentes, quaeſque brachium in anguium modum circumſolant. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philoſtratus in Epistoſis. Et pluribus deſcribit Nonnus libro quinto Dionyſiae. Collarium autem pro torque eſt Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro uſi ſunt: unde Kolarin vel Kolaria Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Heſychius κλοῖς, περιτραχίλος δεσμός, κολλάριον, ἢ τοι μαγικῆς. Philoxenis in Gloſſis κολλάριον caltarium. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Veſpas, κλοῖς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐſτι ξυλινός, ὃν οἱ μὲν κλοῖδον ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κλοῖδον, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani ſφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam diſplicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aeo Luciani, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet Latina vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, *Metamorphoseos* libro decimo: *Pendebant terei gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius Aët. 241: Ἀχῶναι ποτὲ ἐν Πάμφυλῳ πορδαλίῳ στρεπτῷ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερὶ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσαίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam afferro, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium excoercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι νι χρυσῷ τὸν αὐχένα δένοντα, οἷα ἐστὶ τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκούρια. Alciph. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arface ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut si- gnum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. I, Ep. 84: *Pistula quod iugo deligata collo Pardus sustinet*. His puto posse defendi emendationem magni Bochari; neque tamen ausum eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subiectam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmastii doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni asserre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON. *ibid. καὶ τὰ κουράλια*) Et torques e corallo, quod, inquit Plinius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallo? vid. Codd. vet. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiiit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 244 novae ed. de Ufu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, κυνάρια reponebat, facit locus Plur. initio vitae Periclis, p. 277: Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔωκεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί- κτουσιν αἰ γυναικες; Κόλουρις apud eundem Plutarchum legi- tur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis be- stia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in ver- sione, quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere inte- rim, quasi legeretur σκυράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciu- ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxi- me amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia varia- tionem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam inta- ctam relinquo. Unam unius literae variationem Iens. in fercu- lo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hesychianum κωράλλιον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & cor- rigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

cad. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi in proverbio, ἄνω πο- ταμῶν. BROD. Vid. Nesp. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In pro- verbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, Ἀγε, fac sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χερουσι παγαί. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμούςς χερεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad- verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμούςς praeter L. etiam Ms. Reg. 3011, probante B. de Ball.

cad. l. 10. Καὶ παλινφθεῖν) Erasmi in adagio, *Palinodiam ca- pere*. BROD.

cad. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poetae lyrici exem- plo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. su- pra Misp. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

cad. l. 12. Ἰλίῳ) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOUD.

cad. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a Na- stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷφ σοι χρηστῷ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτίθειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elſner. ad Aët. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obſervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλιν) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae exiitimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe, *acum*; falſo: nam quia urendum & ſecundum ſe vult praebe-*re, ſcalprum & ferrum candens* iſtum aſſerre iubet. Scholiaſtes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλιν, ἐργαλείον ſκυταταμικόν. Sed recte Geſnerus & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu futura, ſive ſubula diſſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλιν ἔχει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτρην) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅποσοι ὁμιλεῖν &c.) Ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipſo verſari, & prae manibus habere dignati ſunt.* Malim ego: *quotquot eum (librum) verſare, & in manibus habere voluerunt.* Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & verſare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hiſt. Anim. XVII, 37. Et alibi ſimiliter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos verſionem Benediſtinam, quae in Graeviana ed. quoque expreſſa eſt. Nam Pariſina, ſive Obſopoei ſic habet: *tum praecipue eruditorem manus occupabat, quotquot eiufmodi rerum ſtudioſi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad ſuperius ſύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non ſolum de perſona dici, ſed & de rebus, libris, ſtudiis, recte ait Bos. Et ſic Epiſt. Sent. 2, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noſter infra de Salt. cap. 2, ὁμιλεῖν φιλοſοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articulis. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίον τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, brachium autem lati ſcapularum offis cavo oblique inferiur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum eſt; vid. rurfus infra c. 11, & alibi, Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνή-
μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia alludit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμη-
τίον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398.
Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοὶ βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasim. in adag. Bellerophonis li-
terae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
Il. 2, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid.
mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
VI, 12, Elfner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖον) Erasim. in paroemia, gra-
culus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 ple-
ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοία σὲ τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ,
mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγ-
γὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in
potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
τοῖνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σαλαίθον ἐκείνον φαί-
νεις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post
eum satis hunc locum munivit Is. Casaubonus ad Theophras-
ti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
affert. Interpretes Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
αὐτὸν Σαλαέθῳ illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πρόσ* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φύγειν*) Hic recte interpretes Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινός*) Οἶκον subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γῆρα &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἦπερ τὸν οὐδὲν*) *Ἦπερ τὸν γῆρας οὐδὲν*. Erasmi. in adagio, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. *Ἔργ.* 329, *ἐπὶ γῆρας οὐδὲν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad *Ἐμμ.* c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *καὴν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινὴν*, quod forte huic loco convenientius. Interpretes quoque, quasi legisset *καινὴν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere? saepe ei &c* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἑταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *καὴν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *I. ed.* quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινὴν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινὴν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus *καὴν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *καὴν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σφιστὴν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non existet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. *ead. l. 11. Τραγικοίς*) Conf. supr. Μαντ. five Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exacti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) *Τοῖς θεαταῖς. τῇ πανν.* Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθήκων) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) *Μί. συγκινούμενον.* BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in M. B. SOLAN. Et si συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *conventioniam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐτερα) *Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere.* Sallust. VORST. Hom. II. I, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθει ἐν φρεσὶ) Hom. II. I, "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἶπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύθων patet ap. Homer. II. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiafles ut rarum quid, femineo genere ἢ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatus ἢ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χείλα —) Hom. II. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασύνόμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in θρασυνόμος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quæ mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομολογούμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasmi. in adag. *In tuum ipsius sinum inspuere*. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris. quod quidem sciam, præter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis prædicatum, Adrasteæ mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 Ε. ἀποπτύσαι δὲ καὶ καθήρασθαι τὸ στίμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένων τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίζας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἑμὸν ἔπτυσσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis præsertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχύνει) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθυγεν ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad θρασυτάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπῶλῃ ἔοικας, ὅς ἀποκηρύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπῶμενος ὑπὸ βηχὺς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolæ, qui medicamen tussis prædicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ira legendum, in mentem venit quoque Brodaeodictio loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti lenius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, *Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι*. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: *Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν*. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est *ἀνθρώπων εἶναι*, quod ab incitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursus, pro *ἐπένησε*, quod Lucian. & Hom. habent, dat *ἀπένησε*; & pro v, lege T. Ibique v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλω τὸν ἥλον) Erasim. in adag. *clavum clavo pellere*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davis. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo cūciundum putant*. Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere*. Notum proverbium, *Ἦλω τὸν ἥλον, παττάλω τὸν πάτταλον*. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλω. Adde Nostrium infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) Erasim. in proverbio, *Sacram ancoram solvere*. BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, *Μία μοι ἴσως*, inquit, *ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c.* Graecus interpres, *Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας*) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis *κατασκευαστικά*, sed sine dubio legendum *καταχλευαστικά*: id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus *κατὰ χλευασμόν*. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga *μικρόν*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) *Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βρετοῖς*. Sed *δραῖν μέλλω* legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epict. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσαν) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσαν. BROD. Melius alius, Κρείσσαν δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτητα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κεῖον) Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. ποδὶκὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ὀμήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πᾶν εὐπρόσωπον) Ἀν οὐ πᾶν δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam poëta desumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torisit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ Δάρρει, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λημὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novὶ κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa sabulosa & deserta. Erasmus tamen Rotterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inferuit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπροσδύγου.

Lucian. Vol. III.

Οο

σος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiicerentur? *ἄνθρωποι, ἄνθρωποι.* Mea excerpta scribunt portentosius *ὡς τὴν κυλλάρabiαν.* (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, *ὡς τὴν κυλλάρabiαν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν, ut Cyllarabin velint scribere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hefych. *κυλλάρabiς δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ.* (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, *ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάρabiαν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶν πεπραγμένων.* Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obsiuit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat *κυλλάραβου γυμνάσιον*, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) *κυλλάρabiαν* Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox *κυλλάρabiς*: nam in Pyrrho *κυλλάρabiς* scribitur, in vita autem Cleomenis *τὸ κυλλάράβιον* pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox *κυλλάρabiς* scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλαβαρίβιν habent. L. autem Συλλαν βασιείν & Συλλαβαρίαν. Interpres Pausaniae Rom. Amasiaeus Cyllarabin scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. Wechel. semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίην.) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίην) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπὸ ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππῳ sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερεμίου & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ὁδῶ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56, — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χεῖρι. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alio imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκυίαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητὰς C. mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δις διὰ πασῶν) Erasmi in prov. BROD. *Ho die, duplex octava*, sive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. *πρᾶγμα*) An Musicorum vocabulum sit hac in re *γράμμα*, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. *πρᾶγμα* vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De *dis diὰ πασῶν* vide nos ad *Πρ. λ. c. 7*, *Συγγρ. c. 7*, & *Ἀπαίδ. cap. 21*, ubi itidem *πρᾶγμα* non *γράμμα* occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ *γράμμα* videatur esse posse vocabulum Musicum, quia *διαγράμμα* id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. *supr. cit. Ptolem. Harmon.*) tamen id vix locum habet; nam *πρᾶγμα* hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel *πράγματος* nomine denotat, ut statim c. seq. *τουτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα* &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδω) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus *ἀνεμώνη ῥόδω*, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet *ἀνεμώνη*, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti *ἀνθρώπῳ πῖθηκος*. Cum enim ante bis nominativum praeposuisse, *μόλις δὲ ἀργύρῳ, χαλκῶς χρυσῶ* dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, *ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πῖθηκος* ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm. in adag. Rosam cum anemone confers*, & *Dioscorid. Matthioli p. 332*. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδω exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂφ' ἐνδὸς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνδὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61, nempe *quasi specimine viso* de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂφ' ἐνδὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — *μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφούς ἀνδρας.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — *εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.* ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, *Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.* REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. *εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.* Aelian. V. H. 1, 19, ἢ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, *ἀγαν πλεονεξίας.* REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῇ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισθοφορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακυνδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδαράζου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς *acervus* est; ἢ *soror* sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σωρῷ ἔχων, *alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens.* Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σωρῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὁστία νῶϊν ὃ μὴ σωρὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὃ σωρὸς dici; cum sit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτώσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. II. Σ, & Odyss. T. BROD. Hom. II. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὶ δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιός τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ένυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Voffio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam infectari non desiit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην Ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi in Adag. *Album calculum adicere*. VORST.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρευστηκὸς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν Ψῆφῶν ἢ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι. Τίμαρχος· ἢ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπημένην καὶ ἀτρίπτην. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi in adagio, *Non est curae Hippocliidi*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἰν μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΥΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδόν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγιαίνε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceffit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγιαίνειν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praeferim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινόν) Τὴν ἐωθινὴν προσεγύροισιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑγιαίνε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lestt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὕγιαίνε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abiceffu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumenenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrard. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphy. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίω, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. leſt. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde primo coniiicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυνθρίων, ex quo forsā festinans coniecit ἰδίω similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίω sudo, ut ἡρυνθρίων & sequens ἡν satis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιόν τε *fundabam*, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & *Pat.* voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, *qui ante se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρῶτην ἐντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲν subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se non ante vidisse; adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρῶτερον. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ', ὦ Δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὕμνῳ ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἶπας, ἥλιε χαῖρε &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, Χαίρετον, ὦ κοῦρω, καὶ Νέστορι ποιμένα λαὸν Εἰπῶν, Valete & salvere iubete. GESN. Pro Ὕμνῳ Ms. Reg. 2954 habet ἔμι.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἦ δὴ) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non primus, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempori apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instructo & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὂν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε & sexcenta talia. PALM. Et si Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallem, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπεὺδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναῖος, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθνηεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκην) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae nūmerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντῃ

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Mar-
 cilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versio-
 ne ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc sal-*
vere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac pra-
rium, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille
 forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ
 ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus
 hic libellus lusu ex respectu huius verbi. Sed quis neget,
 non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lu-
 cianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse
 τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant
 sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere
 formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum vete-
 rum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κε-
 λεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν,
 verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermo-
 timo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμα-
 στέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἄλλ' ὁ Θαυμαστός Πλάτων
 (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπίστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν
 χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐ-
 δὲν σπουδαῖον ἐμφαίνει. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει,
 ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Ver-
 tuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum*
huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tan-
quam malum &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse,
 sed, Ἄλλ' ὁ μὲν Θαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν
 καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Pla-*
to — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum. Inte-
 gra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere iubere*.
 In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p.
 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κε-
 λεύειν, ubi oporteret, *consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere.*
 Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου)
 ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν
 εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem li-*
teras dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio iuebant.
 Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissi-
 mi attulerunt. Quod Marcius scribit, forte ludentem dixisse
 Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Bro-
 daeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc lo-
 co quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ sus-
 pecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *εὐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐ διάγειν* ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐ διάγειν*, *εὐ πράττειν*ve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Ms. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non diffimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴ δὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μετέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet reiicere, pro quo magis Latine dicitur *reiici*. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διασώζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ δὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὁκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντὸς liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὁκέλλον facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I. 18, & Iambl. p. 217. Ὁκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. *Fl. In Commel. & Bon. edd.* Ocelli Ὀκείλλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκέλλος scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκανῶ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lest.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τὸ γε τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiafistes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatii anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prolequebatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanaatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanaatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσι δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἔστιν ἱερὸν. Igitur *Pentalpha* illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat *Pentagonum* illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, *Antiquitt. Septemtr.* p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανατῶν, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὀμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τὸ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. εὖ πράττειν) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lectt. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elsner. ad Act. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἂρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκ οὖν ἂν οὔτοι ἀρίστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφῶς αὐτούς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀεννάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἔντελῃ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἔντελῃ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἔντελῃ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commodè dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἡμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσιν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἡμετέρῃ γενεῇ ibi ἡμετέρα ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὀρκον) Ἡ τὸν ἔντελῃ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἔντελῃ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥ δὲ καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἡ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἡ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἡ τὸν ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελὴ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρκον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresserit, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικούρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαιρεῖν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλέξης, & Ἀχαιοί) Alexis Comicus. Achaeus item Comicus ac Philaemon. BROD. Alexis poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. Achaeus Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De Philemone vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ δεκτῷ, δεύτε-

ρον δὲ καλὸν φυὰν γεένειναι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. Solan. Haec ad marg. Iunt. addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἴνα σοι) Suspicabar ἴνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae Scolia dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omisio vocis τράπεζαν, & quod pro κληῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικωνίου παιᾶν εἰς Ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσομαι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem Ὑγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὕγεια dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγεια propter verbum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστὶ ὕγεια κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγεια an Ὑγίεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγεια scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἥλω) Clavum clavo. Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. Ἐν Ἰστορίῃ) Plutarchus in Alexandro. BRON. Cod. Flor. Ἰστορίῃ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote alique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vossio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in εὐ μὲν in omnibus saeculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edid. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μνημονικὴν ἀμαρτήματα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognosces itidem librariorum quosdam male Σαρδιανὸς exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *signa* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀπὸ τοῦ ἑρῶσθαι) Graeci enim ἑρῶσθαι subscribunt. BRON.

ead. l. 13. Διονυσίου) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de daicta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἄτερ τῆς υἱείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' ἂν τὸ υἱαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, ἂν τὸ υἱαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum, Forsan tamen hoc fefellit librariorum, quod his idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἐστὶν, ἔφῃ, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσῳ) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum *δύσθαι* cum Mf. P. in *δύσθαι* mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρασθαι. Sed ibi *ιστι* intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἀπάσας, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μάλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epist. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epist. recte ait, ὅσα τις ἂν ἄφρων ἦ, τοσούτω πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eousque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἂν ἐνιζοίμην, τοσούτω καίνότερος ἡμῶν αὐτοῖς ἔσθαι, plura forsan dabimus. Adde Nostrum I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἡεροὶ τί ἴσται. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Brisson. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: σὶ δὲ ὑγιαίνειν τε εὐχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, eum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est* &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγειμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελίσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentium uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoff. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπυρίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurso usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἰωθινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ὑσπερινῷ τῷ ὑγιαίνειν χρησάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συντηχας. Et sic *ἐκ* saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἀρως -- ἐξ ἔρωτος μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καίσαρ dicentem, ὕγιασε, inquit, Φούλλε, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GERN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, *Iaso & Panacea*. Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Iaso* Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aesculapii annumerant. Ὑγίας illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγιάν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum iam dictum erat ante adventum Aesculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. Macrobi. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπινοία) Sic W. pro vulgato ἐπινοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ ἀπὸ χρόνος, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀπρασίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν ματίας. Plura lensf. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.